

ZENGİBAR TİRANI

GERARD DE VILLIERS TAY

SAS Dizisi No: 39

İlk basım: Şubat 1985

İkinci basım: Mart 1989

© Copyrihgt: Libraire Plon/Tay Kitapçılık ve
Ticaret Limited Şirketi. 1989 Dr. Şevki Bey Sokak.
10/ 3 Türbe-İstanbul. Telefon: 528 43 84

**Gerard de
VILLIERS**

SAS

**ZENGİBAR
TİRANİ**

TAY YAYINLARI

Orijinal Adı.-MOURIR POUR ZANZIBAR

Türkçesi:
Kemal AYSU

Dizgi : PanoGrafik/Film:Gümüş Reprodüksiyon
Baskı Kurt-iş Matbaası
Kapak Baskısı: Seçil Ofset

I. BÖLÜM

Hindistancevizinin beklenmedik devletleştirilmesinden sonra, Hintlilerin ekonomik çöküşü Tanzanya'nın gelecekteki kalkınmasını sağlamıştı.

Bankta oturan Malko'nun yanına gelen zayıf, kaçamak bakışlı Hintli özür diledi. Salonda Afrikalı olmayan yalnız ikisiydi. Otuz kadar Tanzanyalı bir yandan iştahla muz birasını yudumlarken, bir yandan da yüksek sesle sohbet ediyorlardı.

Tavandaki dört vantilatör hiçbir işe yaramadan yavaş yavaş dönüyordu. Renkli camlar yüzünden içersi oldukça karanlıktı.

Malko soru sormak için ağzını açtı, fakat Hintli sessiz olmasını isteyen bir hareketle masaya eğildi.

— Dikkat, dedi dudaklarını kıpırdatmadan, arkamda iki kişi var.

Malko karşılıklı oturan iki zenciye göz attı. Sanki bakışlarıyla onları bezdirmişti. Adamlar ayağa kalktılar ve kapıya doğru ilerlediler. Onlar çıkarken başkaları içeri girdi. Darüsselam'ın göbeğindeki gazino hiç boş kalmıyordu. Malko'nun karşısına oturan Suika, hâlâ oranın patronuydu. Fakat, başkanın diğer binaları devletleştirmesinden sonra bir gün sıranın kendisine de geleceğini biliyordu.

Tonlarca anahtarın "Konut ve Para" binasına yığılmasından bu yana Darüsselam'

da oturacak yer bulmak çok zordu. Kaygı ve nefret dolu olan Hintliler her an yeni bir onur kırıcı davranış bekliyorlardı...

Malko uğultulu ve nemli havaya daha fazla dayanamadı.

— Niçin beni getirttiniz? diye sordu.

Hintli salona bir göz attı. Dipteki kapı açıldığında, adam yumruk yemişcesine sıçradı.

— İşinize yarayacak adamı buldum, dedi bir nefeste. Zengibar Milliyetçi Partisi'nin önemli bir üyesi. Sizinle görüşmeyi kabul etti.

Aniden sanki çok konuşmuşçasına sessizleşti.

Zorba Başkan Abdul Mkele, küçük Zengibar Adası'nı dehşete boğuyor ve onu Çinlilere satıyordu... Sonunda, Tanzanya'nın yirmi kilometre açığında demirlemiş bir uçakgemisini andıran Zengibar Adası Çinlilerin Küba'sı olabilirdi. Aslında Tanzanya'nın federe bir bölgesi olan ada, Mkele'nin yönetimi altında oldukça geniş bir özerkliğe sahipti...

Merkezi Haberalma Teşkilatı'nın uzmanları seçimlerin senenin ortasında yapılacağını öğrenmişlerdi. Ve her türlü imkânı zorlayıp Mkele'ye karşı olan Arap partisini destekleyerek Abdül Mkele'nin hakkından gelebileceklerini sanıyorlardı. Mkele zaten adada yaşayan ve baharatçılıkla geçinen on altı bin Arabi katletmesiyle tanınmıştı...

Washington'daki uzmanlar Malko'ya güçlü bir muhalefetten söz etmişlerdi. Oysa Malko, Zengibar'ın adını duyduklarında tüymek için yer arayan birkaç Hintliden başka kimse görememişti.

Ada, helikopterle Darüsselam'a on dakikalık mesafede olmasına rağmen ondan apayrı bir yerdi... Resmi kaynaklardan alınan haberler cesaret kırıcıydı: Hepsi Kenyalı olan on dört haydut geçen hafta kurşuna dizilmişti...

Hem de Kenya Devlet Başkanının kişisel girişimlerine rağmen.

— O adamı nerede bulabilirim, diye sordu Malko.

Sessiz duran adam kabuğundan çıkar gibiydi.

— Oyster Koyu'nda.

— Niçin buraya gelmedi?

— Çok tehlikeli, dedi Hintli. Oldukça tehlikeli. Başkan Mkele'nin her yerde adamları var...

— Adam Afrikalı mı? diye sordu Malko.

— Hayır, bir Hintli.

Malko kuşkusunu zor gizleyebildi. Hintliler savaşçı değillerdi. Mkele onlara Nazilerin Yahudilere yaptığıının daha beterini yapıyordu. Malko gazineye her uğradığında patron on yıl daha yaşlanmış görünüyordu... Buna rağmen CIA'nın Darüsselam'daki bölge şefi Marc Gowan, onun en iyi haber kaynaklarından biri olduğunu düşünüyordu.

— Gerçekten, Başkan Mkele'ye karşı eyleme girmek istiyor mu?

Patron yağlı saçlarını salladı.

— Evet, kızları yüzünden. Büyük kızını ordudan bir Komorlu ile evlendirmesi için ona bir hayli baskı yapıldı. Şimdi de, bu ayın sonunda küçük kızını Mkele'nin bir arkadaşı

ile evlendirmek istiyorlar. Adam altmış yaşlarında, kız ise henüz on üçünde...

Birkaç ay önce, Başkan Mkele, ırklar arası evliliklerle Zengibar'ın bütünleşmesi için bir bildiri yayınlamıştı. Bildiriye göre, herhangi bir Afrikalı genç, bir Hintli kızı kendisiyle evlenmeye zorlayabilirdi. scannedbydarkmalt1

Böyle bir teklifi geri çevirmeye kalkanlarsa hücrelere atılarak kabul ettiklerini bildiren kadar tecavüze maruz kalırlardı. Kızlarını Afrikalılara vermek istemeyen birçok Hintli aile, Başkan Mkele'yi destekleyen Afro-Şirazi Partisi'nin milisleri tarafından katledilmişlerdi. Bazı Hintlilerse, kızlarını Zengibar'dan kaçırabilmek için servetlerini feda ediyorlardı.

Malko, Başkan Mkele'nin çizmeyi aşlığını düşünüyordu. Karşı taraftakilere para ve güç yardımı sağlanırsa, belki onun hakkından gelebilirlerdi.

Ne yazık ki, Darüsselam'a geldiğinden bu yana karşılaştığı her adam hayal gücünü çalıştırmaktan başka bir şey yapmıyordu. Çok sıkıştırlarsa Birleşmiş Milletler'den yardım istemeyi düşünebilirlerdi.

— Beni o adama götürün, dedi Malko.

Hintlinin gözleri yuvalarından fırlayacak gibiydi.

— Sizi ben götürmeyeceğim. Adam bir hanım arkadaşıyla geldi. O kadın sizi ona götürecektir.

— Ona güveniyor musunuz? diye sordu Malko.

Hintli gülümsedi ve garip bir hareket yaptı. Kendi ırkından olan herkes birbirini tanırdı.

Afrikalılardan daha çalışkan ve zeki oldukları için Afrika ticaretini ellerine geçirmişlerdi.

Hintli başını kapıya doğru çevirdi. İçeriye bir kız girmişti. Malko'nun gözleri kırmızı mini etekli kızın uzun ve kaslı bacaklarına takıldı.

Mini etekli kız Malko'nun bulunduğu bölüme doğru yürüyordu.

— İşte bu o, diye fısıldadı Hintli. Flavia.

Kadın yüzünde donuk bir ifadeyle yanları-na oturdu. Hatları bir Hintlininkinden çok, bir Afrikalınıninkine benziyordu.

— Jambo.*

(Tatlı bir sesi vardı.)

Hintli adam onu gözleriyle yiyordu. Kadın geniş omuzları ve düzgün göğsüyle vahşi bir çekiciliğe sahipti. Çıplak bacakları sütun gibiydi.

— Bu mu? dedi kadın Malko'yu göstere-rek.

Hintli başını eğdi.

Flavia donuk bakışlarıyla Malko'yu tepeden tırnağa süzdü. Tropikal ülkelerde gizlice silah taşımak oldukça zor bir işti. Fakat Malko'nunki o kadar dikkati çekmiyordu.

— Sizi almaya geldim, dedi kadın. Zaman kaybetmeyelim.

Kadının ses tonundaki kararlılık Hintli patronun kuşkulu tavrıyla çelişiyordu. Flavia'nın kendinden emin oluşu Malko'nun hoşuna gitti.

— Nereye gidiyoruz?

(*) Merhaba.

— Oyster Koyu Oteli'ne, dedi Flavia.

Otel, Darüsselam'ın kuzeyinde, Hint Okyanusu kıyısındaydı. Malko Hintliye döndü.

— Bizimle geliyor musunuz?

Hintli patron yerinden kımıldamadı.

Malko adamın şaşkın yüzüne baktı ve:

— Israr ediyorum, dedi.

Hintliler böyle açıkça yapılan teklifleri reddetmeyi bilmiyorlardı. Adam üzüntülü bir ifadeyle ayağa kalktı. Malko da arkasından aynı şeyi yaptı.

Yanyana yürürken Malko'nun kolu "kaza" ile melez kadının çantasına çarptı. Çantanın yere düşmesiyle birlikte içindeki tüm makyaj malzemeleri etrafa saçıldı. Fakat silaha benzer bir şey yoktu. Malko özür dileyerek yere eğildi ve Flavia'ya yardım etti. Sonra hep birlikte gazinodan çıktılar.

Hava çok sıcaktı. Malko'nun üzerindeki ince gömlek üzerine yapışıyordu. Melez kadın, Indépendance Caddesi'ndeki eski Cortina'nın önünde durdu.

Modern dünyaya ayak uydurabilmek için Tanzanya Hükümeti Darüsselam'ı park saatleriyle donatmıştı. Fakat hiç kimse bunları çalıştırmıyordu.

Bu yüzden Indépendance Caddesi'ndeki ağaçların arkasına saklanan uzun şortlu Tanzanya polisleri sürekli ceza kesiyorlardı.

— Benim arabamla gidebilir miyiz? dedi Malko.

Malko'nun arabası Flavia'nınkinden biraz daha yeni, yeşil bir Cortina idi.

Kadın başını salladı.

— Hayır, sizi ben bırakacağım. Daha sonra şehre dönmem gerek.

Kadın, Hintlinin varlığından sıkılmış gibiydi. Malko arka kapıyı açtı ve kirli koltuğa oturdu. Kadın Malko ile bir an gözgöze geldi ve hemen bakışlarını çevirdi. Hintli öne, kadının yanına oturdu. İri gözlerini kadının kalçalarından ayıramıyordu. Malko, Indépendance Caddesi'ndeki ağaçların arasından yeşil renkli Kilimanjaro Oteli'ni gördü. Darüsselam'da bir yanda modern yapılar, bir yanda ise eski binalar vardı. Flavia, dar yolda oldukça hızlı gidiyordu.

Kadın hiçbir tarafa sapmadan doğru gitti ve Ocean Caddesi'ne çıktı. Malko altındaki bozuk yaylardan rahatsız olmasına rağmen düşünüyordu. CIA ile yaptığı işlerin en sıkıcısı bu seferkiydi. Tanzanyalılar konuşmaktan kaçınıyorlardı. Ulusal Tanzania Birliği (UTB) -tek parti- çok katı bir disiplin uyguluyordu. Mao'nun rejimini taklit ederek bir çeşit Çin sosyalizmini Afrika'ya uyarlamaya çalışıyorlardı. Bu nedenle zenci olmayan herkese kötü gözle bakılıyordu.

Zambiya'ya kadar demiryolu yapan Çinliler en iyi muameleyi görüyorlardı. Ama bu ayrıcalığın ne kadar süreceğini kimse bilmiyordu. Çin Elçiliği mensuplarının tek düşüncesi, demiryolu bittiğinde Tanzanyalıların kendilerinden kurtulmak isteyip istemeyecekleriydi. Bu yüzden de ellerindeki tüm güçleri kullanarak Zengibar'ı kendi saflarına çekmeye uğraşıyorlardı.

Darüsselam UTB'nin paralı ya da gönüllü

ajanlarıyla doluydu. Malko Darüsselam'a geldiğinin ilk günlerinde hiç durmaksızın takip edilmişti. SAS, ABD yardım uzmanı kimliğine bürünmüştü. Bölgedeki Amerikan bürosu Çinlilerin demiryoluna paralel bir karayolu inşa ediyorlardı.

Malko her sabah Luther Sarayı'nın üç katını yürüyerek çıkmak zorunda kalıyordu. Çünkü binanın asansörü sık sık bozuluyordu. Oraya gittiğinde yol inşaatının sorumlu mühendisi -aslında gerçek görevi başkaydı- ile beraber kahve içiyordu.

Resmi olarak, Malko Tanzanya'ya ayrılan yardım fonunu kontrol etmeye gelen bir yabancıydı.

Bu nedenle Zcngibar'da direnişçilerle temas kurması hiç şüphesiz çevredeki ajanların gözünden kaçmayacaktı.

Fakat o ana kadar Tanzanya Güvenlik Servisi (TGS) kendisini göstermemiştii. Üstelik Başkan Mkele'nin Tanzanya'da pek sevilmediği de belliydi... Zorbalığı her yerde görülüyordu. Arapları katlediyor, Hintlilerin kızlarına tecavüz ettiriyor ve onlardan haraç alıyordu. Afrika'daki yeni medeniyet havası onun hatası yüzünden yok olmak üzereydi.

Sert bir fren Malko'yu kendine getirdi. Arabalar Selander Köprüsü'ndeki kırmızı ışıktaki yığılmışlardı.

Cortina'nın içinde sessizlik hüküm sürüyordu. Yersiz endişesi yüzünden Malko'nun midesi ağrıyordu. Son üç haftanın hareketsizliğinden sonra biraz şaşkıındı.

Yeşil ışık yanar yanmaz melez kadın

hareket etti.

Köprüyü geçer geçmez sağdaki Kenyatta Caddesi'ne saptı. Lüks villaların çevrelediği geniş cadde denize kadar uzanıyordu.

Yolun solunda beyaz çitli bir ev vardı. Malko çimenin üzerinde tahta bir levha gördü.. Üzerinde "Marc Gowan" yazıyordu.

Malko gülümsedi. Marc Gowan, 1963 Harvard mezunuydu. Ufak tefek, hareketli bir adamdı ve Darüsselam'daki CIA bölge şefiydi. Gowan'ın villası ABD elçilik binasından daha güzeldi.

Villa arkalarında kaldı.

Malko Mkele'yi düşündü. Yalnızca fotoğrafını görmüştü. Zengibar'ın efendisi adadan çok seyrek ayrılıyor, genellikle de yedi muhafızıyla dolaşıyordu. Küçük fırça bıyıklarıyla biraz Hitler'i andırıyordu.

Flavia aniden yavaşladı ve soldaki Kazumi Caddesi'ne döndü. Malko şaşkınlıkla öne eğildi.

— Oyster Koyu Oteli'ne gittiğimizi sanıyordum?

Kadın parmağıyla benzin göstergesini işaret etti.

— Benzin almam gerek.

Benzin istasyonuna gidebilmek için deniz kenarından ayrılarak yaklaşık beş yüz metre yol aldılar. İstasyonun yanında küçük bir İtalyan lokantası vardı.

Araba pompanın önünde durdu. Fakat küçük kulübeden hiç kimse çıkmadı. İstasyon terk edilmiş gibiydi.

Melez kadın Malko'ya döndü, ilk kez

beyaz dişlerini göstererek gülümsüyordu.

— Çok sürmez, dedi.

Arabanın kapısını açıp seslendi:

— Bwana!*

Hiç kimse cevap vermedi. Bir kez daha seslendi.

Dişlerinin arasından bir şeyler mırıldanarak büyük adımlarla italyan lokantasına doğru yürüdü. Malko ve Hintli Cortina'nın içinde pişiyorlardı. Kadın tam içeri girdiği sırada istasyonun arkasından kafası iyice kazınmış bir zenci çıktı. Adam sakın sakın pompaya doğru yaklaştı.

Malko sıcaktan bayılmak üzere olduğunu hissetti. Bir yandan da göz ucuyla pompanın yanındaki adama bakıyordu. Zenci benzin hortumunu alıp arabanın yanına geldi. Cortina'nın depo kapağı arkada olmasına rağmen adam ön kapıya yaklaştı.

Daha Malko ne olduğunu anlayamadan zenci elindeki hortumu ön kapının açık camından Hintlinin yüzüne doğru tuttu.

Hintli müthiş bir çığlık atmasına rağmen zenci onu benzinle sulamaya devam ediyordu...

O sırada melez kadın İtalyan lokantasının kapısında belirdi. Olanları görünce yerli dilinde bir şeyler haykırdı. Adam yaptığı işe devam ederken birden kafasını çevirdi ve birkaç adım gerileyip Malko'ya baktı.

Melez kız yeniden bir şeyler söyledi.

Bu sefer hortumun ucu arkaya doğru

(*) Bayım.

döndü. Malko tam o sırada eğilmişti. Yalnızca omzuna biraz benzin geldi.

Ani bir refleksle arabanın öteki kapısına doğru atıldı ve nasıl becerdiğini kendisi de anlamadan dışarı fırladı. Yerde yuvarlanarak Cortina'dan olabildiğince uzaklaşmaya çalıştı.

Malko göz ucuyla zencinin yanan bir kibriti Hintlinin üzerine attığını farkettti.

"Pluf" sesiyle birlikte alevler Malko'yu da sardı. Umutsuzluğun verdiği bir güçle gömleğini çıkarıp fırlattı.

Aniden korkunç bir çığlıkla başını arkaya çevirdi. Alevler içinde Cortina'dan çıkan Hintli kendini betona attı, yuvarlandı ve sonra da hareketsiz kaldı.

O sırada zenci adam elindeki hortumu bırakmış, yağ bidonlarına dayalı duran motosiklete doğru koşuyordu. Melez kız onun yanına gelince adam motoru çalıştırdı.

Melez kız motora zencinin arkasına atladı. Malko onlara doğru ilerledi. Fakat birkaç metre ilerdeki Karume Caddesi'ne çıkıp hızla kaçtılar.

Malko geri dönüp Hintlinin yanına geldi. Adamın sırtı yanmıştı. Saçları ve yüzü de aynı şekildeydi. Yanık elbise parçaları üzerine yapışmıştı.

Malko şaşkınlık içinde ölen adama baktı. Eğer öne otursaydı betonun üzerinde yatan kendisi olacaktı. Kalabalıktan ayrılarak Karume Caddesi'ne doğru uzaklaştı.

Başkan Mkele'nin direnişçilerle mücadelede oldukça etkili yöntemleri vardı.

II. BÖLÜM

Çin kültür ataşesinin ön dişleri o kadar eğri büğrüydü ki, insan hepsinin aynı kökten çıktığını düşünebilirdi. Adam neredeyse gri giysisinin içinde kaybolmuştu. Ataşe öne doğru eğilerek elindeki büyük mavi dosyayı uzattı.

— işte okulun dosyası, ekselans.

Zengibar Milli Eğitim Bakanı dosyayı alıp açtı ve içindeki İngilizce metne şaşkın şaşkın baktı. Sonra da onu arkasındaki ufak tefek gözlüklü zenciye uzattı. Yabancıların kendisinin okuma yazma bilmediğinin farkına varmasından korkuyordu.

Başkan Abdül Mkele parmağını sol kulağından çekerken Çinli ataşeye gülümsedi. Afro-Şirazi Partisi'nin karargâhı olan sarı binanın konferans salonundaki bu tip toplantılardan her zaman iğrenirdi. Ama Çinliler üç veya dört hükümet üyesi tarafından karşılanmaya bayılıyorlardı.

Abdül Mkele de Çinlileri üzmemek istemiyordu. Onların sayesinde adaya hakim olmuştu ve olmaya devam edecekti... Çin kültür ataşesi ayakta bekliyordu.

Mkele'nin yalnızca yedi muhafızı vardı. Hepsi de iriyarı adamlardı ve başkan gibi müslümanlara özgü kıyafet giyinmişlerdi. Muhafızlar Çin kültür ataşesine sanki adam Zengibar'ın efendisine tehdit dolu bir mektup

getirmişcesine bakıyorlardı. Başkan bir şeyler söylemesi gerektiğini hissetti.

— Çin halkının derin dostluğu... diye söze başladı.

Ve aniden sustu. Salonun büyük kapısı aralanmıştı. Ufak tefek gözlüklü bir zenci içeri girdi ve kapının önünde durdu. Gelen Zengibar Polis Şefi Watengu Kato idi. Başkan konuşmaya niyetli görünmüyordu. Kato'ya yaklaşmasını işaret etti.

Polis şefi başkanın yanına gitti ve kulağına bir şeyler fısıldadı.

Başkan polis şefinin sözlerini yarıda keserek:

— Gitmem gerek, dedi Çinli ataşeye.

*

**

— Küstah herif! diye haykırdı Abdül Mkele.

Zaten ufak tefek olan Kato daha da ufalmışa benziyordu. Başkan ve polis şefi duvarları sedef kakmalarla süslü olan bir odaya geçmişlerdi.

Mkele fırça bıyıklarının tellerini koparırcasına çekiyordu. Çılgına dönmüş gibiydi. Adamlarının başarısızlığına dayanamıyordu. Kato'nun önüne dikildi.

— Seni görevinden alacağım, diye bağırdı. Ya da kurşuna dizdireceğim.

— Elbette efendim, diye kekeledi polis şefi.

Başkanın ani sinirlenmelerine alışmıştı. Fakat her seferinde kafası kazan gibi oluyordu.

Abdül Mkele dolaşmayı bırakıp tahta bir

iskemleye oturdu.

Polis Őefi alttan alarak efendisini sakinleŐ-tirebileceđini dűŐűndű.

— O beyazı yeniden öldűrtmeyi deneyeceđim, diye mırıldandı.

Mkele yerinden sıçradı. Yűzű kızıgnlıktan morarmıŐtı.

— Denemeni istemiyorum, diye bağırdı. İstedieğim, adamı bana canlı getirmen. Onu ben öldűrmeliyim!

Watengu Kato yutkundu.

Amerika hesabına çalışan bir adamı tutuklatmakla onu ortadan kaldırmak birbiri-
rinden farklı Őeylerdi.

Amerikalıların Zengibar'da bir elçiliği vardı. Adamlarından birisine sarayda iŐkence yapılır ve alıkonulursa derhal haberleri olurdu. Kato beyaz adamın gücűnű ve yaptıklarını unutmamıŐtı.

— Onu Darűsselam'da öldűrmek daha ihtiyatlı olur, dedi çekingen bir sesle.

— Hayır. Onu ellerimle öldűreceđim.

— Fakat, Birleşik Devletler...

— Radyoya bu akŐam bir konuŐma yapacađımı bildir, diye bađırdı Mkele. Tüm dűnya dinlesin. Amerika BaŐkanına dűŐűn-
dűklerimi söyleyeceđim!

Mkele henűz sakinleŐmemiŐti.

— Bana ABD Elçisi'ni ara, diye emretti Kato'ya.

★

★★

Douglas Salem ahizeyi kulağından uzaklaştırdı. Başkan Mkele'nin bağıran sesi Őakakla-

rını zonklatıyordu.

— İngiltere gibi bir ülkenin dayanılmaz şeylerine katlanmak zorunda kaldım, diye bağırdı Mkele, fakat artık bitti! Zengibar'ın düşmanlarına artık müsamaha göstermeyeceğim. Ben...

— Fakat, ekselans, diye söze girmeye çalıştı ABD Elçisi, anlamıyorum...

— Küstah herif! dedi Mkele. Beni devirmeye çalışıyorsunuz, düşmanlarımla işbirliği yaptınız!

Elçi irkildi. Bazı Afrikalı yöneticilerin saçmalıklarına alışmıştı. Ama Başkan Mkele çizmeyi aşıyordu...

— İzin vermeyeceğim... diye söze girdi.

— Ajanınıza adadan defolmasını söyleyin. Darüsselam'da bir saat daha kalırsa onu ellerimle öldüreceğim, kafasını keseceğim ve...

Birden durdu. Kızgınlıktan nefes nefeseydi, artık söyleyecek söz bulamıyordu. Birleşik Devletler Elçisi "klik" diye bir ses işitti. Başkan Mkele telefonu kapamıştı. •

Douglas Salem başını salladı, daha sonra da iç konuşma cihazının düğmesine bastı.

— Nerede olursa olsun Marc Gowan'ı bulup bana yollayın, dedi.

*

**

— Gördün mü elçiyle nasıl konuştum! dedi Abdül Mkele.

Kato başıyla onayladı.

— Aslanın önüne düşen bir karaca gibi kaçacak!

Mkele sakinleşmişti.

— Eğer çekip gitmezse onu öldürecek birkaç kişi yolla, dedi Kato'ya...

**

Abdül Mkele AŞP'nin* sarı binasının arkasında duran 280 Mercedes'ine bakarken gözlerine inanamıyordu.

Mercedes'in ön ve arka aksesuarları kaybolmuştu! Oysa arabadan indiğinde hepsi yerli yerindeydi.

Çocuklar sık sık bu gibi şeyleri yürütüyorlardı, ama şimdiye kadar asla başkanın arabasına dokunmamışlardı.

Utançlarından dut yemiş bülbüle dönen muhafızlar arabayı seyrediyorlardı. Watengu Kato yerin dibine geçtiğini hissetti. Anlaşılan uğursuzluk bugün peşini bırakmayacaktı.

Başkan yavaş yavaş Kato'ya doğru döndü. Polis şefi onun bakışlarından kurtulmak için Mercedes'e doğru ilerledi ve arabanın etrafında tur attı.

— Başkan, diye bağırdı Watengu Kato, bu işi yapanlar hiç şüphesiz Hintliler!

Mkele'nin aklına küçük çapta bir soykırım geldi. Gözlerini Mercedes'in lastiklerine dikmişti. Bir robot gibi arabaya doğru ilerledi ve kapıyı açıp arka koltuğa oturdu.

— Beni hapishaneye götür, dedi Mkele. Çabuk.

Kato direksiyona geçti. Muhafızlardan ikisi de yanına oturdu. Geri kalanlar bir 404'e bindiler.

(*) Afro-Şirazi Partisi.

Yolda hiç kimse konuşmadı. Hapishane Zengibar'a bir mil mesafedeki Nyerere Caddesi'nin sol tarafında, eski bir binaydı, İçerdeki-ler o kadar önemli kişiler değildi. Çünkü gerçek siyasi suçlular derhal yek ediliyordu. Kato uzun uzun korna çaldı ve derhal iki asker tel örgülü ağır kapıyı açtı.

Başkan Mkele Mercedes'ten indi ve:

— Tüm mahkûmlar avluya çıkarılsın, diye emretti.

*

**

On beş kadar mahkûm elleri arkalarından bağlı olarak dışarı çıkarıldı. Adamlar avludaki güneş ışığından dolayı gözlerini kırıştırıyorlardı.

— Bunlar hırsız, dedi Kato.

Diğer mahkûmlar avlunun üstü kapalı olan bölümünde toplu halde duruyorlardı. Hepsinin gözlerinden korku belirtisi okunuyordu.

Başkan Mkele önünde duran adamlara baktı.

— Utanmaz herifler! dedi Zengibar'ın yüz-karasısınız!

Yakıcı güneşin altında konuşma temposunu gitgide artırıyor. Komorlular olan bitenden henüz bir şey anlamamışlardı. Mkele aniden durdu ve muhafızlardan birinin tahta copunu alıp ilk mahkûmun önüne dikildi.

Ani ve güçlü bir hareketle Komorlunun yanağını paramparça etti. Sonra Kato'ya dönerek:

— Bana yardım et! Hepsinin iyi bir derse ihtiyacı var, dedi.

Kato da eline bir cop aldı ve birlikte mahkûmlara vurmaya başladılar. Komorlular yere düşünce üzerlerine çullanıyorlardı. Tutuklulardan biri istemeden Mkele'ye bir tekme atınca başkan adamı kıyasıya dövmeye başladı. Kato ve muhafızlardan ikisi de başkanın yardımına geldiler. Birkaç dakika sonra adam hareketsiz kalmıştı. Kulaklarından ve burnundan kan geliyordu.

Biraz sakinleşen Mkele elindeki copu attı. Kanlar içinde kalan mahkûmlar inliyorlardı.

— Ayağa kalkın, diye emretti Mkele tüm ciddiyetiyle. Sizi öldürmediğim için şükretmelisiniz.

Polis şefine döndü.

— Geleneklerimizi sürdürmeliyiz, dedi aniden. Hırsızların elleri kesilecek. Eğer yine çalmaya devam ederlerse, sıra burunlarına gelecek. Yasayı hazırla.

Mahkûmlar birer birer ayağa kalkıyorlardı. Yerde yalnızca ölen kalmıştı.

Fakat başkanın siniri henüz geçmemişti.

— Bana bir pala verin, dedi.

Gardiyanlardan birisi bir pala getirdi. Başkan mahkûmlara göz attıktan sonra, palanın keskin ucuyla baştan üçüncüyü işaret etti.

— Sen, buraya gel.

Komorlu titreyerek ilerledi. Sıfır numaraya vurulan kafasında tek tük saç vardı.

— Çözün.

Gardiyanlardan biri emri yerine getirdi.

— Yeni yasayı uygulamadan önce bir örnek göstermek gerekir, dedi Başkan Mkele. Sen, ne

çaldın?

— Birkaç tane hayvan kabuğu topladım, dedi Komorlu.

— Kabukların devlete ait olduklarını bilmiyor musun? diye azarladı Mkele.

Adamı kolundan çekip bir masaya kadar sürükledi ve kolunu uzatmasını emretti.

— Onu sıkı tutun, diye bağırdı.

Kato ve bir muhafız Komorlunun üzerine çullandılar. Başkan bir adım geriledi ve palayı kaldırıp var gücüyle mahkûmun bileğine indirdi.

O kadar kuvvetli indirmişti ki, palanın ağız tahta masaya saplanıp kaldı. Mahkûm aptal aptal yere düşen eline baktı ve bileğinden fışkıran kanı gördükten sonra bir çığlık attı.

Başkan Mkele palayı elinden bıraktı, nihayet sakinleşmişti.

— Onu tedavi edin. Bundan sonra hırsızlara hiç acımayacağım da bilinsin.

Diğer tutuklular korkudan nefes almaya bile cesaret edemiyorlardı. Sinekler şimdiden ölünün etrafını sarmıştı. Kolu kesilen mahkûm çığlık atıp duruyordu. Kendisi gibi Komorlu olan bir gardiyan adamın kulağına:

— Başkan gittikten sonra bir doktor buluruz, dedi.

Bu sözleri duyar duymaz adamın çığlıkları iki katına çıktı: Başkan Mkele'nin emri üzerine Zengibar'da doktorlar altı ayda yetiştiriliyordu. Çünkü böylesi daha ekonomikti.

Başkan Mkele tam avludan çıkmak üzereydi ki, gözleri uzun boylu bir mahkûma takıldı ve ona doğru yaklaştı.

Mahkûmlar açılarak kendisine yol verdiler. Başkan boyu 1.80'den fazla olan genç bir kadının karşısında durdu.

İnce hatlara ve kemerli burna sahip kalın dudaklı bir Hintliydi bu. Eski bir karanfil çuvalını sarı şeklinde vücuduna sarmıştı.

Kızın her halinde bir zariflik vardı, hatta çıplak ayaklarında bile.

Başkan Mkele tek laf etmeden kızı süzdü. Birden gözlerinde bir ışık belirdi.

Mahkûmdan uzaklaştı ve Watengu Kato' nun kulağına eğildi.

— Bu yaşlı Trombay'ın torunu değil mi? Şu Yüzbaşı Chakula ile evlenmek istemeyen?

— Ta kendisi, dedi Kato.

— Çok güzel.

— Evet.

— Babasını öldürmüş müydün?

— Hapiste, dedi Kato, fakat isterseniz...

— Ah evet, erkek kardeşini öldürmüştün...

— İki erkek kardeşini, diye düzeltti polis şefi kibarca:

Sezar'ın hakkı Sezar'a verilmeliydi.

Mkele aniden geri döndü ve mahkûma doğru yürüdü.

Şeytanca bir fikir gelmişti aklına.

— Kız hariç, hepsini içeri sokun, dedi.

Parmağıyla genç Hintliyi gösteriyordu. Kız korkudan ne yapacağını şaşırdı.

*

**

— Niçin seninle evlenmek isteyen subayı reddettin? dedi Başkan Mkele katı bir ses tonuyla.

Gardiyan ve tutuklular içeri girmişlerdi. Avluda yalnız üçü kalmıştı. Bir de ölü.

Kız cevap vermedi.

— Sen kötü bir Zengibarlısın, dedi Mkele, fikrini değiştirene kadar seni o hücrede bırakmalıyım. Fakat sana iyi davranmaya karar verdim.

— Teşekkür ederim, sayın başkan, dedi genç Hintli zoraki bir sesle.

— Darüsselam Üniversitesi'ne bile geri dönebilirsin. Sana ben izin vereceğim...

Kadın ellerini birleştirdi. Zengibar'dan kaçabilmek inanılmaz bir şeydi! İzni yalnızca Darüsselam'a gidiş için olsa bile.

Hiçbir şey sormadan başkanın dinlemeye koyuldu.

— Tabii senden isteyeceğim işi bitirene kadar baban burada kalacak, dedi Mkele. Eğer kaçarsan onu ellerimle keserim.

Sinirden kaskatı kesilen genç kadın Mkele'ye bakıyordu. Daha başından ümitsizliğe kapılmıştı.

Mkele ona doğru ilerledi ve kısık sesle:

— Sana söylediklerimi itiraz etmeden yapacaksın, dedi.

Kadın sessizce başını eğdi.

— Daha sonra serbest olursun, dedi Mkele. Ailene geri dönersin.

— Zengibar'dan ayrılabilir miyim?

Soru istemeden kızın ağzından çıkmıştı.

— Güzel adamızı beğenmiyor musun? dedi Başkan Mkele.

— Tabii ki beğeniyorum.

— O halde geri gelir ve kimle istersen

evlenirsin...

Genç kız bu vaatlerin boş olduğunu biliyordu. Belki birkaç hafta özgür olabilirdi, ama daha sonra Afrikalıların haremine girmemek için evinden dışarı çıkmasa da, mutlaka birisi kendisinin adanın en güzel kızı olduğunu hatırlayacaktı.

Ve her şey yeniden başlayacaktı...

Belki bu arada bir mucize olabilir ya da Mkele Tanrının gazabına uğrayabilirdi.

Kadın başını kaldırdı.

— Benden ne istiyorsunuz?

Sesi hafifçe titriyordu.

Başkan Mkele gülümsedi. Babacan bir tavırla kızın kalçalarına vurdu. Genç kadın adamın gözlerindeki arzuyu hemen okudu.

— Adın ne?

— Anjeli.

— Senden çok kolay bir şey istiyorum, Anjeli, dedi Mkele. Hoşuma gidecek bir şey yaparsın, değil mi?

— Elbette, sayın başkan.

III. BÖLÜM

Palm Beach Oteli'nin bahçesinde, Malko ve Marc Gowan'ın üç masa ötesinde oturan altı suskun Çinli nefes almadan tıkmıyorlardı. Malko ve Marc Gowan dışarda bir masa bulabilmişlerdi. Pazar akşamları tüm zenci aileleri Palm Beach Oteli'ne geliyordu.

— Elçi sizin hakkınızda beni uyardı, dedi Govvan. Mkele dün beklenmeyen bir sinir krizi geçirdi. Salem babaya sizi kendi elleriyle öldüreceğini söylemiş.

— Adam sizi korkutuyor mu?

Govvan omuzlarını silkti.

— Zengibar'da her şeyin hakimidir. Elçilik personelimiz plaja gitmek için bile izin almak zorunda. Ada halkından biri bizimkilere selam verirse adamı derhal içeri tıkarlar.

—Ya Tanzanyalılar? Onlar da Mkele'ye itaat ediyorlar mı?

— Ondan korkuyorlar, dedi CIA'nın adamı. Fakat nefret de ediyorlar. Eğer rahata kavuşturulurlarsa memnun olurlar. Dünkü olaydan sonra sizi niçin serbest bıraktıklarını sanıyorsunuz? TGS bizim hesabımıza çalıştığını biliyor. Adamlarım kızı bulduklarını söylediler. Sorguya çekmişler. Zengibar Polis Şefi Kato'nun hesabına çalışan bir kızmış. Elçi benden sizi ilk uçağa bindirmemi istedi. Mkele operasyonundan vazgeçiyoruz. Yanıldık. Dirrenmeler hiçbir zaman adamı ortadan kaldıra-

bilecek kadar güçlü olamayacak.

Malko düşünceli bir şekilde içkisini yudumladı. CIA gitgide tedbirli oluyordu.

— Ne yapmam gerektiğini biliyor musunuz? diye sordu Gowan. Mkele'nin idrarından biraz bulup analiz ettirmeliyim. Belki adam bizi ondan kurtaracak bir rahatsızlığa sahiptir. Adamı bir kutuya işetmek hiç de zor olmayacak...

Marc Gowan bahçenin girişine bakınca sustu. Malko bakışlarını o yöne çevirince ilginç bir çift gördü. Adam yapılı, uzun boylu bir zenciydi. Üstünde bol, kareli bir pantolon vardı.

Dudakları Malko'nun ilgisini çekti: Birbirine yapışmış iki salyangoza benziyordu.

Yanındaki kız arkadaşı adamın halinden pek etkilenmemiş görünüyordu. Kız masum yüzlü, tatlı bakışlı bir beyazdı. Üzerinde sarı kadife bir pantolonla bolero vardı.

Yanlarından geçerken kadın Marc Gowan'a gülümsedi ve bakışları birden Malko'nun üzerine çevrildi. Malko zencinin her parmağında yüzük olduğunu farkettiler!

Bir garson yeni gelen çifti içerde bir masaya götürdü.

— Bu adamı tanıyor musunuz? diye sordu Malko.

— Jacob Kangili. Tanzanyalı ajanların şefidir. Zeki ve tehlikeli bir adam. Tahsilini Oxford'da yaptı. Kızın adı Jane Logan. İkinci ataşenin eski sekreteri. Kaçığın, hippinin biridir. Afrika'yı ve Afrikalıları çok sevdiği için siyahların mahallesinde yaşıyor.

Çinliler birden ayağa kalktı ve karanlıkta gözden kayboldular.

— Şu Kangili pek... erkeğe benzemiyor, dedi Malko.

Gowan derin bir nefes aldı.

— Şaka yapıyorsunuz! Jane için delirir!

Garsonun getirdiği taze ve nefis ananası hiç konuşmadan yediler. Malko için kendisinden alınmasına sinirlenmişti. Gowan sanki düşüncelerini okumuşçasına:

— Yarın saat dörtte İskandinav Hava Yolları ile Nairobi'den Zürih'e gideceksiniz, dedi.

— Mkele'nin boynuna ipi geçirmek için Zengibar'a giden uçağa bineceğim.

— O adam yeni bir Hitler. Üstelik daha da kötüsü, dedi Gowan.

Sonra sesini alçaktı. Gözlerinde bir parıltı belirdi.

— Ondan kurtulmanın en iyi yolu, Vietnam'dan bir tane B 52 getirtmek. Böylece ne Zengibar, ne de Mkele sorun olur.

— Böyle konuşmak doğru değil, dedi Malko yarı alaylı bir sesle.

— Doğru, dedi Gowan.

Malko bir an Liezen'deki şatosunun damını kaplayan karı düşündü. Alexandra şu an ne yapıyordu acaba?

— Belki yapılabilecek bir şeyler vardır, dedi Malko.

Gowan başını salladı.

— Ne hissettiğinizi anlıyorum, fakat buradan bir tabutun içinde ayrılmanızı istemiyorum.

— Ondan kurtulmaktan vaz mı geçiyorsunuz?

Amerikalı irkildi.

— Şaka yapıyorsunuz! Öldürücü bir hastalığı olmadığı belli olsun, derhal Beyaz Saray'dan o serseriye temizlemek için izin almaya çalışacağım. Bu işi zevkle yapacak adamları da tanıyorum.

— Umarım fazla gecikmezsiniz, dedi Malko.

Eğer işler yolunda gitmezse bu Marc Govvan'ın son görevi olurdu. Malko sık sık Langley'deki CIA kulübünde sabahın onunda içmeye başlayan birine rastlardı. Adam hiç kimseyle konuşmazdı. Kendisi, "Domuzlar Körfezi" programının eski müdürüydü. Hatalar hiç affetmiyordu. CIA'daki intihar oranı, normal insanlara göre beş kat fazlaydı.

Malko'nun bakışları açık pencereden Jane'inkilere takılmıştı.

Marc Gowan gülümsedi.

— Umarım, yalnızca zencilerden hoşlanmıyordun.. Jane'i yarın akşama elçilikteki partiye davet ettim. Ne yazık ki siz gidiyorsunuz.

Jane aniden başını çevirdi. Yanındaki adam konuşmaya başlamıştı.

— Yanındaki Tanzanyalıyı da davet ettiniz mi? diye sordu Malko.

— Hayır!

Palm Beach boşalmaya başlıyordu. Darüselam akşam dokuzdan sonra ölü bir şehir görünümüne bürünüyordu.

Amerikalı masaya elli şilin bıraktı ve ayağa kalktı.

— Margot'nun Yeri'ne gelir misiniz?

Margot'nun Yeri, Darüsselam'ın kötü yerlerinden biriydi. www.cizgiliforum.com

— Teşekkür ederim, dedi Malko. Beni Kilimanjaro'ya bırakın.

Marc Gowan ve Malko ıssız Upanga Caddesi'ndeydiler. Selander Köprüsü'nün trafik ışıkları yüz metreden parlıyordu. Malko Amerikalının sarı Buick'ine bindi.

Amerikalı şehre Upanga Caddesi'nden gideceği yerde Ocean Caddesi'ne saptı.

— Biraz hava alalım, dedi Gowan.

Yol deniz kenarını takip ettikten sonra içeri sapıyordu. Fakat Başkanlık Sarayı'nın önüne geldiklerinde, karanlıkta duran on kadar araba farkettiler. Hepsi de denize dönüktü ve kapıları açtı. Amerikalı yavaşladı.

— Hintliler, dedi Govvan. Her akşam buraya gelip hava alır, sohbet eder ve hayal kurarlar. Yavaş yavaş zorlanıyorlar, fakat yine de Tanzanya'yı terkedemiyorlar.

Hintliler arkalarında kaldı. Limanın önünden geçerlerken, Malko demirlemiş Çin Halk Cumhuriyeti bayraklı gemiler gördü.

Marc Gowan şehir merkezinin boş olduğunu görünce dişlerinin arasından küfretti.

— Sanırım ben de eve döneceğim, dedi.

Kilimanjaro'nun önünde durdu ve Malko indi.

— Yarın elçilikte görüşürüz, dedi Govvan. Biletlerinizi vereceğim.

*

**

Kilimanjaro'nun serin holünde kimse yoktu. UKOK* bürosunun önünde bir zenci uyukluyordu.

Malko tam zamanında asansöre bindi. Asansöre binme işlemi üç saniyeyi geçtiği takdirde, kapılar tarafından ikiye bölünmek işten bile değildi...

Malko altıncı kata çıktı. Sahanlıktaki tahta banklardan birinde bir kadının oturduğunu farketti.

Kadın üzerinde sarı-bordo renkli bir sari olan güzel yüzlü bir Hintliydi. Dizlerinin üzerinde kutu şeklinde küçük bir çanta vardı.

Malko bir an duraksadı. Daha sonra on metre ilerdeki odasının kapısına geldi. Anaharıyla kapıyı açmak üzereyken birisinin arkasında olduğunu hissetti. Kadın kendisine yetişmişti.

— Karibu,** dedi sıcak ve titrek bir sesle.

(*) Ulusal Kiralık Otomobil Kurumu.

C) Hoş geldin.

IV. BÖLÜM

Malko tereddüt içinde kaldı. Kadın saldırgan birine pek benzemiyordu, yalnızca gitgide artan bir dikkatle Malko'ya bakıyordu. Üstelik çok da güzeldi. Alnındaki kırmızı Tikka lekesi üçüncü bir göze benziyordu.

Kadın gözlerini ayırmadan kısık bir sesle:

— Ben Suika'nın kardeşiyim, dedi.

— Suika'nın!

Malko kızın tatlı ses tonuna rağmen gergindi. Suika arabada Malko'nun yerine ölen adamdı. Malko onun bir kız kardeşi olduğunu bilmiyordu. Üstelik Suika'ya pek az benziyordu...

— Ne istiyorsunuz?

— Bu akşam Mkele'nin adamları evime geldiler. Beni arıyorlardı. Evde yoktum. Komşularım anlattı. Korkuyorum, o yüzden buraya geldim. Uzun zamandır sizi bekliyorum... Eve dönmek istemiyorum.

Malko kızın gözbebeklerine baktı.

Hintliler birbirlerini tutuyorlardı. Bu kızcağız Darüsselam'daki 30.000 ırktaşının arasında sığınacak bir yer bulabilirdi.

— Beni nasıl buldunuz? dedi Malko.

Kız Malko'ya bakmadan cevapladı:

— Kardeşim yerinizi bana söylemişti.

Kız biraz daha yaklaştı.

— Sizinle kalmama izin verin.

Gecenin on birinde Hintli bir kadının yanınızda kalmak için size rica etmesinde mutlaka karanlık bir nokta vardır. Yüzlerindeki erotik görünüme rağmen modern Hintlilerin namus kavramı hastalık derecesindedir.

Hiçbir Hint filminde oyuncular öpüşmezdi.

Malko bunun bir tuzak olduğunu biliyordu. Fakat oyunu sürdürmeye kararlıydı.

Kapıyı açıp içeri girdikten sonra Hintlinin girmesini bekledi. Sonra kapıyı kapattı ve kilitleti.

Hintli iki eliyle çantasını sıkarak odanın ortasında durdu. Malko'nun masasının üzerine koyduğu Liezen'deki şatosunun fotoğrafına şaşkınlıkla bakıyordu.

— Adınız ne? diye sordu Malko.

— Anjeli.

Sanki adından utanırmışçasına mırıldanmıştı.

— Oturun.

Kız itaat edip koltuğa oturdu. Malko yalan söylemeyi beceremeyen, fakat çok güzel olan yabancıнын karşısında kendisini rahatsız hissetti. Kız ne istiyordu? Ne pahasına olursa olsun kızı konuşturmaya karar verdi. Bir kadına kaba davranmaktan her zaman nefret ederdi.

— Geceyi burada geçirmeye niyetli misiniz? diye sordu Malko alayla.

Kız gözlerini Malko'ya dikti ve:

— Lütfen... dedi.

Kızın yalnızca elleri, ayak bilekleri ve boynu görünüyordu.

— Yarın ne yapacaksınız? Sizi sonsuza kadar koruyamam.

— Dostlarımı bulmaya çalışacağım, dedi monoton bir sesle.

— Yalnızca bir yatak var, dedi Malko.

Kız dişlerini göstererek gülümsemeye çalıştı.

— Ben koltukta yatarım.

Çoktan bir yılan gibi koltuğa kıvrılmıştı. Malko dikkatle üzerindeki sarinin pililerini inceliyordu. Gırtlığına dayanan bir silahla uyanmaya niyeti yoktu.

— Küçük bir formaliteyi yerine getirmek gerek, dedi Malko. Silahınız olup olmadığını anlamak için sizi aramalıyım.

— Nasıl isterseniz.

Yine de yüzünde belli belirsiz değişimler oldu. Hatları kasıldı. Malko hedefi bulduğunu düşünüyordu.

Çantasını yere bıraktı ve ayağa kalktı.

— Üzerimi arayın.

Malko tereddüt etti. "Atalarından aldığı terbiye genç Hintliye derhal oturmasını söylemesini gerektiriyordu. Fakat gizli ajanlık tecrübesi de centilmenliği bir kenara bırakmasını söylüyordu. Anjeli'ye yaklaştı.

Elini hafifçe kızın sırtında dolaştırmaya başladı. Yavaş yavaş bacaklara kadar indi. Anjeli tepki göstermemişti. Parmak uçlarıyla karnını yokladıktan sonra göğsünün sıcaklığını hissetti. Hintli sarinin içine hiçbir şey giymemişti. Kız gözlerini duvara dikmiş, hafifçe titriyordu. Malko kızın bu aramadan yakınacağını düşünüyordu. Soylu Hintliler tokalaşmaktan bile kaçınırlardı. Malko'nun yüzüğü kızın sol kolundaki metalik bir şeye

çarptı. Malko sariyi kaldırdı ve üç sıra altın bilezik gördü. Kızın kolunda büyük kahverengi bir leke vardı.

Korkunç bir yara iziydi. Anjeli yarayı Malko'dan gizlemek için ani bir hareket yaptı.

— Silahım olmadığını gördünüz, dedi kız yüksek bir sesle.

— Bunu kim yaptı?

Cevap vermedi. Korkmuştu. Hızlı hareketlerle kolunu ovuyordu. Dövülmüş veya işkence görmüş olmalıydı. Fakat kızın gözlerinden sırrını söylemeyeceği belliydi.

Malko işini bitirdikten sonra Anjeli tek laf etmeden koltuğa oturdu.

Malko birden yerdeki çantayı farkettili.

— Ya bu? dedi.

Anjeli cevap vermeden gözlerini önüne eğdi.

— Çantayı bana verin, dedi Malko.

Kız kıpırdamadı. O sırada Malko eğildi ve çantayı aldı. Tehlikeli bir silahı taşımak için hem çok küçüktü hem de ağır değildi. Çantayı tam bırakmak üzereydi ki, Hintlinin yüz ifadesini farkettili. Heyecan kızı çirkinleştirmişti. Parmaklarını birbirine kenetleyerek nefesini tutmuştu.

— Bu çantada ne var?

Cevap yok. Sanki Malko bir ölüyle konuşuyordu. Fermuarı açtı ve deri dili kaldırdı.

— Hayır!

Haykırmayla birlikte refleksleri harekete geçti. Kolunu yarı aralık olan balkon kapısına doğru uzattı ve açık çanta cama çarptı.

Malko beyaz bir mendille siyah bir ip parçasına benzer bir şey gördü.

Fakat yere düştükten sonra siyah nesne hareket etmeye başladı ve inanılmaz bir hızla balkona ilerleyip gözden kayboldu.

Bu yaklaşık yirmi santimetre uzunluğunda siyah bir yılandı.

Malko bakışlarını genç Hintliye çevirdi. Kızın dudakları da tüm vücudu gibi titriyordu. Yüzünü elleriyle saklayarak hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı.

Malko yavaşça yaklaştı ve bileklerinden tutarak kızı kaldırdı.

— Bunu yapmanızı kim istedi?

Anjeli Malko'yu itip kapıya doğru koştu. Malko onu yakaladı, birkaç saniye boğuşular. Sonunda birlikte büyük alçak yatağın üzerine düştüler. Anjeli birden mücadeleyi bıraktı. Yüzü gözyaşına bulanmıştı. Vücudu o kadar esnekti ki, sanki kemiksiz gibiydi. Malko kızın omuzlarını tuttu ve onu sakinleştirmeye çalıştı. Kızın titremesine rağmen kollarının arasında bir diken tuttuğunun farkındaydı.

Garip olaya rağmen Malko kızın ipek sariye sarılı ılık vücuduna dokunmaktan duyduğu zevki gizleyemiyordu. Fakat çantada gördüğü belki de tehlikenin yalnızca bir bölümüydü.

Yavaş yavaş hıçkırıklar ve titremeler dindi. Anjeli, kolları arasında hareketsiz duruyordu.

— Çantada ne vardı?

Kız bir an tereddüt etti, sonra kısık bir sesle:

— Mamba: Öldürücü bir yılan, dedi. Üzerinize atmak için uyumanızı bekleyecek-

tim. Hemen sokar. Ya da çantayı karıştırmaya ses çıkarmayacaktım...

— Çok mu para verdiler?

— Sizi öldürmeyi beceremediğime göre, dedi Anjeli, babam ölecek.

Kız kendini koltuğa attı. Kesik kelimelerle Mkele'nin pazarlığını anlattı. Parmaklarını çıtlatıyordu. Gözündeki far akmıştı.

Malko kızın hikâyesine inandı ve onu affetti. Kızın mambayı üzerine atamayacağından emindi.

Şiddetten nefret etmesine rağmen insanüstü soğukkanlılığını korumuştı. Genç Hintlinin hikâyesi neşesini kaçırmıştı.

Anjeli gözleri yaşlı olmasına rağmen yine de Malko'ya bakıyordu.

— Beni polise teslim edeceksiniz, değil mi?

— Hayır, dedi Malko. Mkele'nin adamları sizi görmeye geldiklerinde onlara yılanın beni ısırmadığını, çantayı aramadığımı, yalnızca ters çevirdiğimi söyleyin.

— Fakat bana inanmayacaklar...

— Niçin? dedi Malko. Eğer beni öldürmenizi yeniden isterlerse kabul edin.

Anjeli Malko'ya bakıyordu, yüz hatları kasılmıştı.

— Fakat, sonra...

— Henüz bilmiyorum, diye lafını kesti Malko. Düşünmeliyim. Yarından itibaren her akşam, ırktaşlarınızla okyanus kıyısına hava almaya gidin. Saat onla, on bir arası. Sizinle temasa geçeceğim. Şimdi evinize dönmeniz gerek.

Genç Hintlinin omuzları aniden oynadı.

— Oh, hayır, diye mırıldandı. Burada kalmak istiyorum. Korkuyorum.

Anjeli koltuğa kıvrıldı.

— Yatın, dedi Hintli. Çok yorgun olmalısınız. Ben burada rahatım.

— Sorun değil, dedi Malko. Koltukta ben uyurum.

Malko kızı kaldırmak istedi, fakat Anjeli direndi.

Ani bir hareketle kalkıp Malko'yu yatağa doğru sürükledi.

— İkimiz de yatakta uyuruz.

Malko'yu yatmaya zorladı ve sarisine sarılı olarak yanına uzandı.

*

**

Anjeli'nin titremeleri Malko'yu uyandırdı. Kadın sessizce ağlıyordu... Malko kolunu uzattı ve kızın ılık omzuyla karşılaştı. Sari kaymıştı.

— Özür dilerim, diye mırıldandı Anjeli. Kendimi tutamıyorum. Tepki işte...

Yüzü gözyaşlarına bulanmıştı. Malko mendiliyle kuruladı. Yalnızca limanın ışıkları odayı aydınlatıyordu.

— Sakin olun, dedi Malko.

Anjeli kıpırdadı ve ağzı Malko'nun dudaklarına değdi. Kız sanki ateşi varmış gibi sıcaktı.

Malko ipek sariye rağmen kızın tüm sıcaklığını hissedebiliyordu. Anjeli nefes almıyor gibiydi.

Malko ani bir hareketle kıza sarıldı.

Onu okşarken Anjeli birden çığlık attı.

— Canınızı mı acıttım?

Kadın başını salladı.

— Hayır, hayır.

Malko eğildi ve lambayı yaktı. Anjeli çarşafa sarınarak gizlenmeye çalıştı. Malko yavaşça çarşafı çekti ve şaşkınlıktan dilini yuttu.

Kızın vücudunun hemen her yerinde iri siyah lekeler vardı. Karnında, kalçalarında, hatta göğüslerinin üzerinde bile.

— Kim yaptı?

Lekelerin hepsi de sigara yanıklarıydı.

Anjeli başını eğdi. Suçluymuş gibi davranıyordu... Cevap vermeden önce biraz bekledi.

— Nişanlım, dedi. Evlilik kontratını imzalamaya zorlamak için. Başkan Mkele her şeyin meşru olmasını ister.

— Onun haberi var mı?

— Elbette. Zoraki evlilik onun fikriydi. Amacı da Afrikalılarla bizleri kaynaştırmakmış. Kaçabileceğimi sanacak kadar aptalmışım. Büyükbabam sayesinde üç sene Darüsse-lam Üniversitesi'ne devam ettim.

— Niçin büyükbabanız?

— Çünkü büyükbabam başkan için çalışır, onun hesaplarını tutar. Mkele'nin okuması yazması yoktur. Zengibar'a döndüğümde Yüzbaşı Chakula'nın dikkatini çekmişim. Mkele bu olaydan büyükbabama bahsetmedi. Beni de konuşmamam için hapse attılar.

Anjeli bir süre ağladı.

— Benimle evleneceğine dair yemin ederi adam bazen akşamları biradan sarhoş olup gelirdi... Ve bana işkence ederdi.

Malko genç kadının vücudundaki siyah-

lekeleri daha iyi anlıyordu.

— Babam ölecek, dedi Anjeli. Eve dönsem de, dönmesem de. Bir mucize gerek...

Bir Çin yük gemisi siren çaldı.

Malko parmaklarının ucuyla yanık yerin etrafını yavaşça okşarken kafasındakiler daha da belirginleşiyordu. Hintliye doğru eğildi.

— Bazen mucizeler olur, dedi.

V. BÖLÜM

Mor çiçekler, Amerikan Elçiliği'nin beyaz duvarını tamamen kaplıyor, sağa sola serpiştirilen projektörler etrafa tatlı bir ışık yayıyordu.

Malko elinde votka kadehiyle Marc Gowan'a alaylı alaylı baktı.

— Bir katil arıyordunuz... Ben gönüllüyüm.

Amerikalı Malko'nun bileğini tuttu ve onu loş bir köşeye çekti.

— Ciddi misiniz?

Malko Amerikalının gözlerinin içine baktı.

— Bana yardım etmeyi kabul ediyormusunuz?

Gowan başını salladı. Gözlüklerinin arkasından Malko'yu inceliyordu.

— Elbette! Ama milyonda bir bile şansınız yok. Mkele, Stalin'den daha iyi korunuyor...

— Orasını bana bırakın, dedi Malko. Kararımdan vazgeçmem.

— Elçi kızacak...

Malko elindeki votka kadehiyle diplomatu göstererek:

— Şimdilik sakın bir havası var, dedi.

Douglas Salem, ikinci danışmanın eski sekreteri Jane Logan'ın elini öpmekle meşguldü. Jane Logan sırtı tamamen açık mavi ipek bir elbise giymişti.

Elçi kadının elini öpmekten kendini

alamıyordu. Marc Gowan sıkıldığını belirten bir işaret yaptı. Malko'nun sözleri birden omzundan bir yük kaldırmış gibiydi.

Darüsselam'daki Amerikan Elçisi, elçiliğin korkulu rüyasıydı. Bilinen tek tutkusu büyük yelkenlisiydi. Yelkenliyi idare etmek için en az dört adam gerekiyordu. Elçi her cuma denize açılırdı. Şimdiye kadar bir kez evlenip boşanmış ve üç kez de sinir krizi geçirmişti, iyi bir denizci olan Douglas Salem teknede kadın istemiyordu...

Malko, Jane Logan'ı inceliyordu. Kadın oturmuş içkisini içiyordu. Yalnızdı. Hiç tartışmasız gecenin en güzel kadını oydu.

Davette yalnızca beyazlar vardı. Çoğu da Amerikalı ve İngilizdi.

— Anlaşılan şu Jane sizi düşündürüyor, dedi Gowan.

Malko votkasındaki buzu döndürdü.

— Buraya onun için geldim, dedi.

— Kangili ile tanışmak istiyor musunuz?

Tanzanyalı bir garson elinde tepsiyle yanlarından geçti.

— Evet, dedi Malko zenci uzaklaşır uzaklaşmaz. Tanzanyalıları devreye sokalım.

— Cesaret edemezler, diye iç geçirdi Amerikalı. Eğer bir bilinse...

Malko cevap verecek vakit bulamadı.

Uzun boylu, ince yapılı, sivri burunlu ve kel kafalı bir adam gülerek onlara yaklaştı. Malko yeni gelenin elini sıktı. Amerikalı adamı tanıştırdı.

—Ahmed Şefik, Afrika Devletleri Birliği' nin genel sekreteri. Serenissime Altesleri Prens

Malko Linge.

Mısırlı adam Malko'nun unvanından oldukça etkilenmiş görünüyordu.

— Tanzanya'ya hoş geldiniz, dedi Şefik.

Marc Gowan gözlüklerinin arkasından alaycı bir gülüşle adama bakıyordu.

— Evet, dedi Govvan, gününüzü yine Portekiz makineli tüfeklerinde kullanılan 9 milimetrelilik mermileri aramakla mı geçirdiniz?

Bu çıkış karşısında biraz şaşırان Malko Mısırlıya baktı. Adam gülümsedi ve:

— Biliyorsunuz bu tür konularda konuşmam, dedi. Önemli sorumluluklarım var...

— Dostumuz Şefik, Tanzanya'dan başlayarak çeşitli özgürlük hareketlerinin eylemlerini düzenlemek için Mısır tarafından gönderildi, dedi Gowan gülümseyerek.

Mısırlı yeniden lafa girdi:

— Mozambik Özgürlük Cephesi üç Portekizli asker tarafından kuruldu. Yarın resmi bir bildiri yayınlayacağım.

Sonra da tepsiden bir bardak Pepsi-Cola alarak Jane Logan'a doğru yürüdü.

Ahmed Şefik de kızın elini en az elçi kadar tuttu.

— Kim bu adam?

Marc Govvan gülümsedi.

— Oh, yalan söylemeye meraklı bir kukla, fakat sevimli bir tip. Mısır'dan gönderilen Rus silahlarını Mozambik ve Angola'daki isyancılara dağıtmakla görevli. Her salı, Mısır Hava Yolları'na ait bir uçak Darüsselam'a hafif silahlar getirir. Şefik de Moskova'nın verdiği

talimatları uygular.

— Kendisini pek gizlemiyor, dedi Malko.

Amerikalı omuzlarını silkti.

— Niçin saklasın, ki? Burada dost bir ülkede. Tam tersi her kokteyle gelir... Çinliler hariç herkesle de iyi geçinmeye çalışır. Bana Mozambik Özgürlük Cephesi'ne katılanlarla ilgili ipuçları veriyor.

— Size önemli bir sır verdi mi?

— Oh, hayır. Şu meşhur demiryolu için Çinlilerle Tanzanyalılar arasında bir kavga çıkmış ve iki kişi ölmüş... Bu tip hikâyelere bayılır. Patronları buradaki Çinlilerden pek hoşlanmıyor.

— Çok iyi, dedi Malko. Aklıma gelmişken, burada büyük uçaklar bulunur mu?

Marc Gowan şaşkınlıkla baktı.

— Uçaklar! Kendinizi medeni bir ülkede zannediyorsunuz! Burada Doğu Afrika Hava Yolları'ndan başka hiçbir şey yok. Onların elinde de yalnızca DC 9 ve VC 10'lar var.

Malko hiç konuşmadan votkasını bitirdi. Tüm erkekler meşhur Jane'in etrafında dolaşıyorlardı. Davetlilerin hepsi yirmi kişi kadardı.

Malko bara gitti ve ikinci votkasını aldı. Jane'in yanından geçerken gözleri kızı takıldı.

Kızın bakışları önceki akşamki gibiydi. Marc Gowan, Malko'nun yanına geldi.

— Şu gelen adama bakın, dedi. Peter Raw. Darüsselam'ın en aşağılık yaratıklarından biridir.

*

**

içeri giren adam hızlı adımlarla yürüyordu. Uzun sarı saçlı ve sakallıydı. Üzerindeki kıyafetiyle biraz hırpani bir görünüşü vardı. Yanlarına geldiğinde Marc Govvan'ın elini sıktı ve Malko'ya başıyla selam verdi.

— Ne var ne yok? diye sordu CIA'nın adamı soğuk bir şekilde.

Sakallı adam yüzünü buruşturdu.

— Pek bir şey yok. Dün bütün gün Zengibar'daydım.

— Orası nasıldı? diye sordu Marc Govvan kayıtsız bir tavırla.

Peter Raw elindeki viskinin buzlarını döndürdü.

— Oh, sakın, çok sakın. Yaşlı Mkele her şeyi kontrolünde tutuyor. Kato müthiş bir adam. Dün Zengibar Oteli'nde onunla bira içtim. Sempatik biri.

— Küçük Hintli kızların tırnaklarını söken birini sempatik mi buluyorsunuz? diye sordu Marc Govvan. Üstelik de sizi altı ay önce dövdüren adamı?.. O olaydan sonra sizi gören silindirin altında kaldığınızı sanırdı.

Peter Raw bu sözlerden rahatsız olmadı.

— O bir yanlışlıktı, dedi heyecanlanmadan. Mkele art niyetli insanlara inanmakla hata etmişti. Sanıyorum, sizin Zengibar'daki elçiliğiniz hakkımda kötü şeyler anlatmış. Yanlış anlama düzeltildi. Biliyorsunuz, Mkele çok sinirli bir adamdır. Fakat beni sevdiğini sanıyorum. Gelecek hafta beni davet etmeyi düşünüyormuş. Kato dedi...

— Bana hasta olduğu söylendi? dedi Gowan.

İngiliz başını salladı.

— Sanmıyorum. Taş gibi sağlam. Bizi bile gömer.

Peter Raw viskisini biryudumda içti ve özür dileyerek kalabalığa karıştı.

— Aşağılık herif! dedi Govvarî.

— Ne iş yapıyor?

Amerikalı, İngilizin elçiye selam verdiği ni gördü.

— Gazeteci. Arasıra M 15'e bilgi verir, fakat Afrikalılarla samimidir. Yirmi yıldan beri bu ülkede yaşıyor. Her şeyi bilir ve yalan söyler. Altı ay önce Zengibar'ın havadan fotoğrafını çektiği için neredeyse öldürülecekti. Bu akşam yalnızca sizin gidip gitmediğinizi öğrenmek için buraya geldi. Bu Mkele'ye yaptığı ilk uşaklık değil.

— Ondan hiç yararlanmadınız mı?

Amerikalı başını salladı.

— Başkalarına çalışması onun için daha kârlı... Onlara ihtiyacı var. Bir beyazın kendilerine çalışması adamların da hoşlarına gidiyor.

Malko Jane Logan'a göz attı. Kız sıkıntılıdan patlayacak gibiydi.

— Onu siz mi davet ettiniz? diye sordu Malko.

— Evet, ondan yalnız gelmesini de istedim. Yanındaki maymunu görmek istemiyorum.

Gowan biraz tereddüt ettikten sonra kısık bir sesle devam etti:

— Ona kur yapabilirsiniz. Mkele'yi temizleme saçmalığını da bırakın. Yoksa en kötü ihtimalle o sizi öldürür, ya da en iyi ihtimalle

sizi Tanzanya hapishanelerinde aramak zorunda kalırım.

— Zengibar için ölmeye niyetim yok, dedi Malko, ama fikrimden vazgeçmiyorum.

*

**

— Yakında, diye söze girdi Ahmed Şefik, Mozambik Özgürlük Cephesi'nin bayrağı tüm Mozambik üzerinde dalgalanacak. Toprakların üçte biri kurtarıldı bile.

— Niçin bu kurtarılmış bölgeleri görme hakkımız yok? dedi İngiliz Elçiliği'nin üçüncü sekreteri.

Herkes gülümsedi. Mısırlı sakindi.

— Askeri bölge de onun için, diye açıkladı. Olan biten her şey gizlidir ve siz sömürgecilerdensiniz.

Amerikan Elçisi kadehini kaldırdı.

— O halde, Mozambik'in özgürlüğüne içelim!

Kahkahalar patladı. Jane Logan gülümsüyordu. SAS iki, üç kez kızın kendisini incelediğini farketmişti.

Malko bir şeyler atıştırdıktan sonra aniden geriledi ve dirseği arkasındaki İngilize çarptı.

Kadehindeki içki yanında oturan Jane Logan'ın dizine döküldü. Kadının karnında ve kalçalarında lekeler oluştu. Elbisesinin kumaşı o kadar inceydi ki, vücudunun tüm hatları ortaya çıktı. Amerikalı kadın bir çığlık attı ve ayağa kalktı.

Malko mendiliyle lekelenen elbiseyi silmeye başladı. Elçi kızgın bir şekilde kendisine baktı. Birkaç kadın ortaya çıkan manzara karşısında

eşlerini uzaklaştırdılar.

— Çok üzgünüm, diye özür diledi Malko. Kendimi nasıl affettireceğimi bilemiyorum.

Kadınla gözgöze geldiler.

— Bu elbise berbat oldu.

— Eğer izin verirsiniz, dedi Malko, yarın sabah bir yenisini almak istiyorum.

— Burada böyle kalamayacağım herhalde, çok kötü, üzerime yapıyor...

Gerçekten de yapıyordu.

— Üstünüzü değiştirmeniz için sizi evinize götürebilir miyim?

Elçi derhal söze girdi:

— Fakat film...

— Ben filmi gördüm, dedi Jane Logan. Sanırım bu beyin teklifini kabul edeceğim. Sonra görüşürüz.

— Emrinizdeyim, dedi Malko. Sayın elçi, beni bağışlamanızı rica ediyorum...

Diplomata konuşma fırsatı vermeden Jane Logan'ın koluna girdi ve onu sürükledi.

*

**

— Sanırım sizi geçen akşam Palm Beach Oteli'nde gördüm, dedi Malko havayı yumuşatmak için.

Elçilikten çıktıktan sonra "sağa" ve "sola" kelimelerinin dışında kız hiç ağzını açmamıştı. Asfalttan ayrılarak Darüsselam'ın banliyölerine giden dar ve karışık yollara saptılar.

Gaz lambalarıyla aydınlatılmış bir evin önünden geçtiler. Elektrik henüz halkın hizmetine verilmemişti.

— Bunun için mi üzerime içki döktünüz?

diye sordu kadın.

Jane çok ciddiye di. Malko bir hata yapıp yapmadığını düşünüyordu.

— Doğru yolda olduğumuzdan emin misiniz? diye sordu Malko. Darüsselam'dan epey uzaklaşmış gibiyiz.

— Afrika mahallesinde oturuyorum, dedi Jane. Kazandığım parayla şehirde oturmam... Fahişelik yapmaya da niyetim yok.

Açık camdan gecenin ılık havası geliyordu. Uzun zamandan beri modern bir yapıya rastlamamışlardı. Malko'nun içinde yasak bir yere girmiş gibi bir his vardı.

Jane Logan birbirine çok benzeyen bu evleri ve sokakları rahatlıkla tanıyordu.

— Sağa dönün, orada, dedi Logan.

Küçük beton evlerin bulunduğu geniş bir sokağagirdiler.scanned by darkmalt1

— Sağdan sondaki, dedi Jane.

Malko, Cortina'yı küçük bir evin önüne parketti. Jane Logan, Malko'yu cart yeşil boyalı hole aldı. Evin içindeki tek doğru dürüst eşya, Çin malı bir buzdolabıydı. Jane çantasını masanın üzerine bıraktı ve Malko'ya döndü.

— Benim gibi güzel bir kızın böyle bir yerde yaşayabileceğini ummuyordunuz, değil mi?

— Sanırım bu hayatı siz seçtiniz...

Omzunu silkti.

— Bir Tanzanyalıyla yaşıyorum. Burada memurlar pek fazla kazanmıyor. Ayda 450 şilin. Bir Mercedes ise 70.000 şilin... Ama bu hayatı seviyorum. Ormanın kenarındaki bir

kasabada bile yaşayabilirim.

— Suyunuzu da başınızın üzerinde taşıyacağınız bir kovada getirirdiniz, diye alay etti Malko.

Jane ciddiyetini korudu.

— Elbette. Kenya'da Masailerin arasında aylarca bu şekilde yaşadım. Üzerimi değiştirip bir duş alacağım. Beş dakika bekler misiniz?

Malko küçük bir kanepeye oturup bekledi. Üzerindeki ince gömleğe rağmen terden sıırıslıklam olmuştu. Yağmur mevsimindeki bitmek bilmeyen geceleri düşünüyordu. Küçük vantilatörün hiçbir etkisi olmuyordu.

Su sesi kesildi. Yirmi saniye sonra Jane göründü. Kalçalarından göğüslerine kadar yeşil bir havluya sarınmıştı. Vücudunun her tarafında su damlaları vardı. Gelip Malko'nun yanına oturdu.

Malko gülümsedi.

— Dönmeye hazır mısınız?

Kız başını salladı.

— Filmi seyretmek istemiyorum.

Sinüri yatışmış gibiydi. Yüzü eski ifadesine bürünmüştü.

— Ben de istemiyorum, dedi Malko, ama başka bir yere gidebiliriz.

— Niçin bardağı üzerime döktünüz? diye sordu aniden. Benimle buraya gelmek için mi?

Malko kestirmeden bir cevap arıyordu.

Jane cevabı beklemeden ıslak kollarıyla Malko'yu sardı ve öptü.

Kız farkında olmadan havlu kaydı. Bir zencininki gibi küçük göğüsleri vardı. Jane öpüşmenin tadını çıkarıyordu. Gülümseyerek

Malko'dan ayrıldı.

— Ben bir Afrikalıyla yaşıyorum. Herkes yalnızca zencileri sevdiğimi düşünüyor. Ya da kompleksleri var.

Birden durdu ve Malko'ya döndü.

— Sizin de kompleksleriniz var mı?

Her şey güzeldi, ama Malko o iş için gelmemişti. Elini kızın kalçalarına uzattı.

Ama Jane kendini çekecek vakit bulamadan kapı hızla açıldı. Malko bir an zencilerin evi kuşattığını sandı. Üç ya da dört Afrikalı aynı anda içeri girmişti. Malko, Jane'in sevgilisini tanıdı.

Adamlardan biri Jane'i saçlarından tuttu ve ona bir tokat attı. Jane buzdolabına çarparak düştü.

Ardından bir yumruk da Malko'nun şakağında patladı ve diğer yumruklar peşpeşe geldi. Adamlar yerli dilinde küfrediyorlardı. Malko sıçrayarak kapıya doğru koşmaya çalıştı. Hasımlarından birini bir tekmeyle ikiye katladı. Daha sonra ensesine sert bir şey çarptı ve yere yıkıldı.

İki adam Malko'yu kollarından tutuyordu. Acının verdiği gözyaşları arasında Malko duvara yaslanmış olan Jane Logan'ı farkettil. Kadın çiçekli bir çarşafa sarınmıştı. İçini çekerek ağlıyordu. Malko kurtulmak için çırpındı. O sırada kendisini tutan zencilerden biri:

— Sakin ol, yoksa kötü olur, dedi.

Kapı yeniden açıldı. Jane'in sevgilisi Jacob Kangili içeri girdi ve Malko'nun önünde durdu.

Yüzünden nefret okunuyor, burun delikleri açılıp kapanıyordu. Gözlerine kadar inen kadi-fe bir kasket takmıştı.

Lokantadaki gibi her parmağında bir yüzük vardı. Malko adamın ellerinin bir kadınıninki gibi ince ve uzun olduğunu farkettil...

Kangili alaylı bakışlarla Malko'yu süzdü.

— Sizi öldürmeliyim, dedi tane tane ve yumuşak bir sesle. Siz beyazlar her şeye hakkınız olduğunu sanıyorsunuz, değil mi?

Düzgün bir İngilizce konuşuyordu. Malko durumu nasıl düzelteceğini düşündü.

— Yanılıyorsunuz, dedi.

Jacob Kangili sağ elini kaldırdı ve Malko'ya bir tokat attı.

— Pis sömürgeci! dedi. Üzerindeki havluyu almak üzereydin.

— Doğru değil, diye haykırdı Jane. Az önce duş almıştım.

Zenci yerinden kalktı ve hiçbir şey söylemeden kızın yanına gidip iki tokat attı. Kafası duvara çarpan Jarte yerinden sıçradı ve var gücüyle adamın yüzüne tükürdü.

— Sersem! diye bağırdı Jane. Benim istediğimi yapmaya hakkım var.

Malko, zencinin kadını öldüreceğini sandı. Fakat adam geri dönüp yanına geldi.

— Onu bırak, dedi Jane Logan. Elçinin dostudur. Başın derde girer...

Söylenmemesi gereken tek şey buydu. Sinirden çılgına dönen zenci fermuarını açtı ve Malko'nun önüne işedi.

— Elçinin dostuymuş. Elçinin de üzerine işerim ben, dedi Kangili.

— Sizinle yalnız konuşmak istiyorum, dedi Malko.

— Söyleyecek bir şeyim yok.

— Anlatacaklarım belki sizi ilgilendirebilir, diye ısrar etti Malko.

Kangili zalimce gülümsedi.

— Her halükârda söyleyecek bir şeyiniz varsa birazdan söylersiniz.

Yerli dilinde verdiği emirle Malko'yu tutan iki zenci onu dışarı çıkardı. Dışarı çıktıkça sakindi. Hava almak için evlerinin önünde oturan zenciler merakla Malko'yu izliyorlardı.

Evin önünde, üzerinde POLİCİ yazan eski bir 404 duruyordu. Zenciler, Malko'yu arabanın içine soktular. Malko kapıyla muhafızın arasında sıkışıp kalmıştı. Yanındaki adam ter kokuyordu.

Evden kadın çığlığı ve tartışma sesleri

geliyordu. Biraz sonra Jacob Kangili dışarı çıktı. Kapıyı hızla çarpıp arabaya, şoförün yanına bindi.

Araba hareket etti. Malko paniğe kapılmamaya çalışıyordu. Yanında oturan zencilerin yüzünde hiçbir ifade yoktu. Elçinin sözlerini hatırladı. Tanzanyalılar istediklerini yapıyorlardı. Rahatlıkla onu dövüp limana atabilirlerdi.

Araba tek bir ışığın bile görünmediği bir mahalleye saptı. Malko belli etmeden dirseğinin altındaki kapı kolunu yokladı. Kilitli değildi. Öndeki Jacob Kangili neşeli neşeli ıslık çalıyordu.

404 yavaşladı ve durdu: Bagamayo Caddesi'ne çıkmışlardı. Malko Fransız ve israil elçilik binalarının önlerinden geçtiklerini farketti. Darüsselam'dan uzaklaşmaları Malko'nun neşesini kaçıırıyordu.

Büyük bir kamyon yanlarından geçti. 404 yolun kenarına iyice yanaşmıştı, ama hiç yavaşlamadı.

Malko şehrin çıkışındaki son benzin istasyonu olan Esso'yu gördü. Otuz kilometre boyunca ormandan başka bir şey yoktu.

Fakat şoför yeniden durdu. Malko farların ışığında yolun sol tarafında iri bir baobab* olduğunu farketti. Yolun öbür tarafında ise dar bir yol ormanın içine giriyordu.

Malko korkudan dolayı parmak uçlarının iğnelendiğini hissetti. Dar yolun sonunda, ormanın ortasında etrafı yüksek duvarlarla

(*) Tropikal bölgelerdeki dev bir ağaç türü.

çevrili bir bina vardı. Burası rejim aleyhtarlarının hapsedildikleri ve işkence gördükleri Tanzania Güvenlik Servisi'nin sorgu merkeziydi. Marc Gowan buradan bir hayli bahsetmişti.

Malko kapı koluna bir dirsek attı. Kapı açıldı. O kadar sıkışık oturuyordu ki, dışarı çıkmak için fazla çaba harcamadı. Arkasından yerli dilinde edilen küfürleri duydu.

Doğrulmadan önce otların arasında yuvarlandı. Sağ kalçasındaki ağrının dışında hiçbir şeyi yoktu. Yüz metre arkasında Ezzo'nun ışıkları görünüyordu. Hızla koşmaya başladı. Polislerin 404'ü çoktan takibe başlamıştı bile.

*

**

Ezzo İstasyonu'nda sadece iki araba vardı. Arabalardan biri Mercedes'ti ve direksiyonunda beyaz bir adam vardı. Malko ona doğru koştu ve direksiyondakini tanıdı: Peter Raw idi. İngiliz şaşkınlıkla:

— Ne oldu? diye sordu.

Malko kapıyı açıp adamın yanına oturdu. Tam o sırada 404 istasyona gelmişti. Çıkışı kapatarak durdu.

— Bir yanlış anlama, dedi Malko. Buradan gitmeniz için bu kadarı yeterli mi?

Peter Raw kımıldamadı. Elleri direksiyonun üzerindeydi. Jacob Kangili'nin arabadan indiğini gördü. Zenci Mercedes'i farkettiler ve arabaya doğru ilerlemeye başladı.

— Kangili ile mi başınız dertte? diye sordu Raw.

— Evet.

— Yanlış geldiniz. Arabamdan inerseniz iyi olur...

Malko çok kızgındı. Kangili arabanın üç metre önünde durup adamlarına seslendi.

— Bu vahşilerin beni parça parça doğramalarına ses çıkarmayacağınızı mı söylemek istiyorsunuz?

— O sizin sorunuz.

Kangili iki adamıyla birlikte yaklaştı ve gülümsedi. Peter Raw'ı tanıdı.

Malko sakin olmaya çalışarak Peter Ravv'a döndü.

— Sanırım bin lira bu sorunu halleder.

Peter Raw bir an tereddüt etti, sonra gülmeye başladı. Kontak anahtarını alıp cebine attıktan sonra kapıyı açtı.

— İşte anladığım bir dil... Siz arabada kalın.

Malko adamın Kangili ile tokalaştığını gördü. İkisi de gülüyordu. Zenci olayları açıklamaya koyuldu. Sözünü bitirdiğinde Peter Raw arabaya döndü ve açık camdan içeri eğildi.

— Kendi evinde sizi sevgilisiyle yakaladığını söylüyor. Burada böyle şeyler hoş karşılanmaz. Sizi istiyor, cezalandıracakmış. Onu nasıl caydıracağımı biliyorum.

İngiliz mizahı bu olsa gerekti.

— Onu fikrinden vazgeçirirseniz sevinirim, dedi Malko olabildiğince sakin olarak. Beni ilgilendiren kendisi, sevgilisi değil. Bunu anlatın ona.

— Eşcinsel misiniz?

— Oh, rica ederim, dedi Malko. Şimdi

sırası değil.

— Tamam deneyeceğim, dedi Raw.

İngiliz yeniden gitti. Tartışma bu kez daha kısa sürmüştü. Geri döndü.

— Hayalarınızı kesecekmiş. Ama onları size yedirtmeyeceğine söz verdi.

— Ona söyleyin önce kendisiyle konuşmam gerek, sonra eğer hâlâ istiyorsa hayalarımı keser.

Peter Raw yeniden gitti. Bu kez konuşma çok kısa sürmüştü.

— Eğer onunla ne hakkında konuşacağınızı söylemezseniz, sizi almaya gelecek.

Malko tereddüt etti. Ama başka seçeneği yoktu.

— Ona sorun bakalım, dostunuz Mkele' den kurtulmak onu ilgilendirir mi?

İngilizin yüz hatları değişmişti.

— Bu işi beğenmedim, dedi Raw.

— Söyleyin, yoksa bin lirayı kaybedersiniz.

Raw zencinin yanına döndü. Bu kez İngilizle birlikte zenci de arabanın yanına geldi.

— Size açıklamanız için on saniye veriyor, dedi Raw.

Jacob Kangili'nin öne geçmesiyle Peter Raw geri çekildi.

— Sizin hikâyelerinizi duymak istemiyorum, dedi Raw.

Bir sigara yaktı ve birkaç adım uzaklaştı.

Kangili dirseklerini kapıya dayadı.

— Evet?

Küçük gözlerinde parıltılar vardı.

— Sizi bir pazarlık teklif etmek için görmek

istedim, dedi Malko.

— Nedir?

— Abdül Mkele'yi temizlemek için bana yardım edin.

Zenci güldü.

— Galiba o sizi temizleyecek! Sizi bir kez elinden kaçırdı, ama ikinci defa kaçırmaz.

— Hayattayım ve fikrimden vazgeçmedim. Ama sizin gibi bir adama ihtiyacım var.

— Niçin Mkele'yi temizlemek istiyorsunuz?

— Niye olduğunu çok iyi biliyorsunuz.

Kangili gözlerini Malko'dan ayırmaksızın doğruldu.

— Dostum Peter'ı tanıdığınız için şanslısınız. Onun arabasındasınız ve benden sizi bırakmamı istedi. Ama sizi bir daha Jane ile görürsem, gırtlığınızı kesmek için buraya kadar getirmem.

Kangili, Peter Ravv'ın omzuna dostça vurduktan sonra 404'üne bindi. İngiliz de Mercedes'e dönüp kontak anahtarını taktı.

— Bana bin lira borçlusunuz, dedi.

— Memnuniyetle, dedi Malko. Ama üzerimde bu kadar parayla dolaşmam. Kili-manjaro'da bir şeyler içmeye ne dersiniz? Aynı zamanda beni de bırakmış olursunuz...

İngiliz omuzlarını silkti.

— Nasıl isterseniz. Ama bir dahaki sefer dikkatli olun.

Darüsselam'a doğru ilerlerken İngiliz:

— Kangili'ye böyle bir şey teklif ettiğiniz için deli olmalısınız, dedi. Ben olmasaydım sizi dilim dilim doğrardı.

— Pek öyle Olmazdı, dedi Malko.

Kilimanjaro'nun son katındaki Zebra Bar'ın terası oldukça serindi. Malko ve Peter Raw karşılıklı oturmuş birbirlerini inceliyorlardı. İngiliz çoktan üçüncü viskisini yudumluyordu. Malko sinirlerini yatıştırmak için votka içiyordu.

— Bin liramı ne zaman göreceğim?

— Borçlarımı unutma alışkanlığım yoktur, dedi Malko. Üstelik size daha fazlasını da kazandırmak istiyorum.

— Nasıl?

Malko etrafına bakındı. Yirmi metre ötede iki garson uyukluyordu.

— Bana yardım ederek.

— Neye?

— Biraz önce söylemiştim.

— Yirmi yıldan beri bu ülkedeyim ve Afrikalılar beni benimsediler. Çünkü onların işlerine karışmam. Haydi paramı verin de gideyim...

Malko içkisini bitirdi.

— Tedbirinize hayranım. Fakat size geri çeviremeyeceğiniz bir teklifim var.

İngiliz koltuğunu arkaya itti. Sakalını okşadı ve:

— Çabuk söyleyin. Çünkü uyumak istiyorum, dedi.

— Mkele'nin beni öldürmek istediğini biliyor musunuz?

— Biliyorum.

— Eğer bu akşam böyle ayrılırsak, Mkele beni Kangili'nin elinden sizin kurtardığınızı

yarın sabah öğrenecektir. Bu sizin çıkarlarınızı da etkileyebilir.

Uzunca bir sessizlik oldu. Daha sonra İngiliz lafa girdi:

— İşinizi iyi biliyorsunuz.

— O sizin fikriniz, dedi Malko. Cevabınız yok mu?..

Peter Raw sakalını okşarken bir yandan da Malko'ya bakıyordu.

— Mkele'ye bu haberi vermeye siz gitmeyeceksiniz herhalde?

— Doğru. Fakat benim yerime birisi gidecek.

Yeniden sessizlik. Raw boş kadehiyle oynuyordu.

— Benden ne istiyorsunuz?

Malko gülümsedi. Bir düşmanıyla işbirliği yapması hiç kimseyle yapmamasından daha iyiydi.

— Önce, Kangili'yi bize yardım etmeye zorlamanızı. ("Biz" demişti, çünkü Raw olmadan işler yürümezdi.) Kim olduğumu ve işin ciddiyetini biliyor. Sonra da ülke hakkında bildiklerinizi bana aktarmanızı istiyorum.

— Kangili önce kabul eder, dedi Peter Raw, fakat sonra hem beni hem de sizi öldürür.

— Kendimizi korumak bize düşer. Tanzan-yalılar Mkele hakkında ne düşünüyorlar?

— Ondan nefret ediyorlar. Fakat Mkele'nin yanında her zaman muhafızları var. Bu iş bana biraz zor gibi geliyor.

— Bana öyle gelmiyor, dedi Malko.

İngilize kafasındakileri anlattı. Adam dikkatle dinledikten sonra başını salladı.

— Siz zırdelisiniz.

— Çok iyi, dedi Malko. Tanzanyalılar katılacaklar mı?

— Başkana söz edilmezse, belki. Kangili eğer isterse hareketi düzenleyebilir.

— Onunla ilgilenmek gerek, dedi Malko.

Peter Raw alaylı alaylı gülümsedi.

— Afrika'da olduğumuzu unutmayın. Burada işler böyle yürümez.

Malko planını anlatmaya devam etti:

— Doğu Afrika Hava Yolları'nın bir pilotu bize katılır mı? www.cizgiliforum.com

İngiliz başını salladı.

— Beyaz olmalarına rağmen aileleri burada ve iyi bir işleri var.

— Mutlaka bir pilot gerekir, dedi Malko. Hem de uçağıyla.

Peter Raw parmaklarını çıtlattı.

— İş yapabilecek bir adam var. Mkele'nin eski pilotu. Arap asıllı bir Zengibarlı. Adı Cuma Salim. Sanıyorum Darüsselam'dadır. Önceleri Margot'nun Yeri'nde görülürdü...

— Ben onunla ilgilenirim, dedi Malko. Siz Kangili ile görüşün.

İngiliz ayağa kalktı.

— Yeni şeyler öğrendiğimde tekrar gelirim. Bin liramı unutmayın.

Asansöre binmeden önce döndü.

— Mkele'yi aslında hiç sevmemiştim, dedi Peter Raw. Fakat tehlikelidir.

— Ben de, dedi Malko.

İki adam bir süre bakiştılar. Sonra İngiliz gitti. Malko limana bakan parmaklıklara kolunu dayadı. Zor bir akşam geçirmişti.

Üç Hintli şaşkınlıkla Malko'ya bakıyordu. Hintliler, şimdiye kadar hiçbir beyazın Ocean Caddesi'ne gezintiye geldiğini görmemişlerdi. Yolun öbür tarafında ise Başkanlık Sarayı'nın ışıkları göğe yükseliyordu.

Her akşam olduğu gibi kadın erkek yüz kadar Hintli, Hint Okyanusu'nun serin rüzgârında dinleniyorlardı.

Malko genç Hintlilerin yüzlerine bakıyordu. Biraz uzaklaşır uzaklaşmaz gençler aralarında kısık sesle konuşuyorlardı.

Malko denize karşı duran arabaların arasında dolaşıyordu. Bazı Hintliler deniz kenarında kuma oturmuşlardı. Malko etrafına bakındı. Anjeli'yi arıyordu.

Etraf Hintli kaynıyordu ve karanlıkta hepsi birbirine benziyordu. Fısıltı halindeki konuşmalar bir uğultu oluşturuyordu.

Bazıları kapılan açık arabalarının içinde oturuyorlardı. Adamların tek lüksü buydu. Malko sahilde Angeli'ye benzeyen birisini gördü. Kuma atladı ve yaklaştı. Ayak seslerini duyar duymaz kadın arkasını döndü.

Elli yaşlarında bir kadındı.

— Buraya!

Malko başını çevirdi. Eski bir Ford'un yanında bir silüet farkettil. Üç adımda sahilden ayrıldı. Anjeli aynı kırmızı-bordo sarisini giymişti. Yuvarlak yüzlü iki Hintli onları

yalnız bıraktı. Anjeli karanlıkta daha da iri görünüyordu.

— Bunlar dostlarım, dedi genç kadın. Beni koruyorlar. Gelmeyeceğinizden korktum.

— Niçin?

Anjeli düşündü.

— Sizden başka kimse bana yardım edemez... Kato'nun yolladığı melez bir kadın beri görmeye geldi. Zengibar'a gitmemi istedi. Başkan Mkele öfkeden deliye dönmüş. Şayet gitmezsem...

Anjeli'nin gözlerinden korku okunuyordu. Malko gülümsedi.

— Sanıyorum yakında oraya döneceksiniz. Fakat...

— Ya babam? Ona işkence yapıp öldürecek.

— Zaman kazanmak lazım, dedi Malko. Çünkü bir, iki gün daha size ihtiyacım var. Mkele'nin hakkından gelmek için bir plan yaptım...

— Nasıl?

— Size açıklaması zor. Kato'nun gönderdiği kadının nerede olabileceğini biliyor musunuz?

— Evet. Bir telefon numarası var.

— İyi, dedi Malko. Yarın sabah onunla temasa geçin ve size bir tabanca vermesini isteyin. Ona babanızı kurtarmak için beni öldüreğinize dair yemin edin.

Anjeli endişeliydi.

— Fakat ya...

Malko kendisinden ne istediğini anlattı. Kız başını sallıyordu, ama konuşmayı kesmedi.

Sağlam bir kızdı.

— Sanırım yapabilirim, dedi Anjeli.

— İyi, ertesi gün aynı saatte sizi burada bulurum. Umarım her şey yolunda gider.

— Umarım, dedi Anjeli. Babam için çok korkuyorum. Canavar onu öldürecek.

Anjeli arabasına kadar Malko'ya eşlik etti. Daha sonra ayrılıp arkadaşlarının yanına döndü.

*

Normal bir kemerden biraz daha uzunca bir elbise giyen yeşil peruklu bir konsomatris Malko'nun yanındaki sandalyeye oturdu.

— Bana içki ısmarlar mısın?

Malko olumsuz anlamda başını salladı.

Kadın zoraki adımlarla uzaklaştı. Zengi-bar'ın en lüks randevuevinin kurucusu Bayan Margot şirketinin ne hale geldiğini bir görebilseydi...

Margot'nun Yeri, Malko gibi adamların rahatsız olacağı serseri yatağı olmuştu. Burası Doğu Afrika'da kalabilen tek Fransız eseri. Darüsselam'ın göbeğinde kırmızı bir neon Hava Yolları Oteii'ni gösteriyordu. Binanın garip bir yapısı vardı. Her kat bir alttakinin terasına bakıyordu. Margot'nun Yeri son kattaydı. İlk katta bir diskotek vardı. Önünden geçerken kapıya iliştilmiş bir yazı Malko'nun dikkatini çekmişti: Mini etek yasaktır. Bu yasak müşterilerin taşkınlıklarını önlemek içindi.

Asansör üç yıldır arızalıydı. Malko altı katı yürüyerek çıkmıştı.

Hiçbir aydınlığı olmayan merdivenler pislik içindeydi. Her sağanlıkta büyük bir ayna vardı. Her on basamakta bir, bir çifte rastlamak mümkündü. Hava Yolları Otel'i'nin odalarına yedi şilin vermemek için kat boşlukları ideal yerlerdi. Dördüncü katta ufak tefek bir kız yolunu keserek hemen lafa girmişti.

— Geliyor musun?..

Malko'nun itirazına rağmen küçük kız Margot'nun Yeri'ne kadar onu izlemişti.

Terasa çıktığında Malko kendini cennette zannetti. Denizden serin bir rüzgâr esiyordu. Kapının sağındaki bar rengârenk peruklu fahişelerin arkasında kayboluyordu.

Malko etrafına bakındı. Otuz kadar kız vardı. Sıcağa rağmen çoğunluğu çizme giymişti. Bazıları kendi aralarında sohbet ediyordu, bazılarıysa erkeklerin aralarına karışmaya çalışıyordu.

Malko'nun yanından ayrılan kız, ayağını masaya uzatmış oturan bir zencinin yanına gitti ve elini adamın bacaklarında gezdirmeye başladı. Zenci hiçbir şey söylemeden sol bacağına geri çekti ve kızı ayağıyla itti.

Kız ısrar etmeden uzaklaştı. Malko'nun az ilersinde Amerikalı bir grup zenci içki içiyordu. İçlerinden birinin başında Che Guevara tipi bere vardı. Malko orada bulunan tek beyazın kendisi olduğunu farketti. Ayağa kalktı ve bara gitti. Bir grup zenci ortada dansediyordu.

Cuma Salim'i nasıl bulacaktı? Peter Ravv'a göre her akşam oradaydı.

Bir zenci kız yaklaştı. Malko gülümsedi ve İngilizce sordu:

— Bir arkadaşımı arıyorum. Cuma, tanıyor musunuz?

Kız hiçbir şey anlamamıştı. Malko aradığını bu yolla bulamayacağını anladı.

Tek başına duran bir zenciye gördü ve arkasından yaklaştı.

— Cuma?

Zenci arkasına döndü. Muz birasından körkütük sarhoş olmuştu. Yerli dilinde küfrettikten sonra kismaya başladı. Malko geri çekildi.

Bara gidip soğuk bir şey istedi. Kızlar hemen etrafını sarmıştı. Malko gözüne birisini kestirdi. Panter derisi desenli bir elbise giymiş iriyarı bir kadındı bu.

— Bir arkadaşımı arıyorum, dedi. Adı Cuma Salim. Buraya sık sık gelir. Onu bulursanız size elli şilin. Ben burada bekliyorum.

Kız başını salladı, tesadüfen İngilizce anlıyordu. Elli şilin onun bir akşamlık kazancıydı.

— Ciddi misiniz? diye sordu kız.

Malko cevap vermeden cebinden banknotları çıkardı ve gösterdi.

Kız gülümseyerek merdivenlerde kayboldu.

Kızlardan biri ise Malko'nun bir yere gitmesini engellemek için karşısında oturuyordu. Malko nerede olduğunu unutmak için birkaç yudum bira içti.

*

**

— İşte arkadaşın.

Malko sıçradı. Kadının arkasında, yakışıklı, hatları düzgün, kısa saçlı bir adam duruyordu. Kısa kollu bir gömlekle lekeli bir blucin giymişti.

Adam Malko'yu süzdükten sonra kıza döndü.

— Kim bu beyaz! dedi yerli dilinde. Beni rahat bırak.

Adam uzaklaşırken iriyarı kızın sırtına kuvvetlice vurdu. Kadın inledi. O sırada bereli zenci sanki kıza Malko vurmuş gibi yanlarına yaklaştı.

— Hey! Beyaz!

Kızın getirdiği adam merdivenlere doğru yürüyordu. Malko onu yakaladı.

— Siz Cuma Salim misiniz?

Adam arkasına döndü. Kaşlarını kaldırarak:

— Evet. Adımı nereden biliyorsunuz? dedi.

İyi İngilizce konuşuyordu.

— Sizi arıyordum, dedi Malko. Size bir bira ısmarlayabilir miyim?

Cuma Salim şaşırmıştı, bara doğru ilerledi. Malko kızın eline beş tane onluk sıkıştırdıktan sonra buzlu bira ısmarladı. Cuma Salim göz ucuyla onu süzüyordu. Endişeli ve heyecanlıydı.

— Siz gerçekten Başkan Mkele'nin eski pilotu musunuz? diye sordu Malko.

Cuma Salim'in zaten yuvarlak olan yüzü daha da yuvarlaklaşmıştı.

— Nereden biliyorsunuz?

— Biliyorum, dedi Malko. Bu sıralar bir

ışınız var mı?

Adam başını salladı.

— Eğer bir işim olsaydı burada olmazdım. Şu Mkele belası Doğu Afrika Hava Yolları'nda çalışmamı yasakladı. Tanzania Hava Yolları'nda eğer bir pilot hastalanırsa onun yerine geçiyorum. Fakat bu da pek uzun sürmez.

— Belki size bir iş verebilirim, dedi Malko.

— Bir şirketin adamı mısınız?

— Hayır, fakat bir pilot arıyorum.

Cuma Salim elini dizine vurdu.

— İşte bir oyun daha. Hayatını tehlikeye atarsın ve hiçbir ücret alamazsın. Siz beyazlar iyi bir iş bulur bulmaz eski işinizi Doğu Afrika'nın emeklilerine devrediyorsunuz.

Ses tonu üzüntülüydü. Malko adamın gitmek üzere olduğunu anladı. Konuşmayı daha netleştirmek için hemen söze girdi:

— Benim size ihtiyacım var. DC 9'la uçabilir misiniz?

— Mkele'nin hizmetine girmeden önce Afrika'da dört sene ikinci pilotluk yaptım. Beyazlar en tehlikeli inişleri bize yaptırırlardı ve bizden de **70** 50 fazla kazanırlardı...

Malko sömürgecilikle ilgili konuşmayı hemen kesti. Cuma biraz rahatlamış görünüyordu. Etrafına şöyle bir göz attı. Barmen bardakları yıkıyordu. Diğer tabureler çoktan boşalmıştı ve kızlar iş bulamadıkları için üzüntülü bir halde çıkmışlardı. Zaten müzik onların konuşmalarını bastırıyordu.

— Hâlâ DC 9 kullanabilir misiniz?

— Elbette.

— Yalnız başınıza mı?
— Kabinde yalnız olacağımı mı söylemek istiyorsunuz?

— Evet. Fakat kısa bir mesafe için...
Zenci düşündü.

— Kalkış ve iniş için ikinci bir pilot gerekir.
Malko duymazlıktan geldi. Sıra asıl soruya gelmişti.

— Bir DC 9'u Zengibar'a indirebilir misiniz?

Cuma Salim Malko'ya sanki kendisine hakaret etmişçesine bakıyordu.

— Hayır! Siz kaçıksınız! Zengibar'a ayak bastığımda Mkele beni Kato'ya doğratır. Burada açıktan gebermeyi tercih ederim.

— Sizden istediğim bu değil, dedi Malko. Bir DC 9 teknik yapısı bakımından Zengibar'a inebilir mi? Pist yeterince büyük mü? İşaret ışığı ve beton bir pist var mı? Bunları öğrenmek istiyorum öncelikle.

Zenci biraz düşündükten sonra:

— Pist kısa, 2400 ayak. Fakat alçalma rahattır, dedi. Alçalarak deniz üzerinden inilebilir. Fakat işaret ışığı yok. Betona on metre geç değerse ağaçların arasını boylar... DC 9'la Zengibar'da ne yapacaksınız?

Malko her şeyi açıklamanın zamanı geldiğini anlamıştı.

— Nerede daha rahat konuşabiliriz?

Cuma Salim taburesinden indi.

— Aşağıda, odamda.

*

**

Malko üçüncü kattaki küçük odaya

girerken burnunu tıkamak zorunda kaldı. Rutubet duvarları mahvetmişti. Tavandan çıplak bir ampul sarkıyordu. Tahta döşemeler çürümüş, kokuyordu.

— Evet?

— Henüz size söyleyemem, dedi Malko. Sadece bir proje. Fakat daha fazla ilerlemeden benimle çalışacağınızdan emin olmak istiyorum... Unutmayın kullanacağınız uçakta yüz elli kişi olacak. Ağaçların arasına girmek gerek.

— Yüz elli kişi!

Cuma Salim'in gözlerinin içi parıldıyordu. Yatağın üzerine oturdu.

— Şimdi numaranızı anlıyorum.

Malko odanın ortasında ayakta duruyordu.

— Bu iş size iyi para getirecek, dedi Malko. Şayet herhangi birine en ufak bir şey söylerseniz kafınıza bir mermi yersiniz.

Cuma Salim sıçrayarak ayağa kalktı ve elini uzattı.

— Anlaştık.

Malko adamla tokalaştıktan sonra cebinden yüz şilin çıkardı ve Cuma'ya uzattı.

— Bununla açlıktan ölmezsiniz.

— Her akşam buradayım, dedi pilot, ya da para yemek için yukarda... Dilerim her şey yolunda gider.

Malko çıkarken kapıyı kapattı. Sağanlığın ortasına henüz gelmişti ki, Salim kapıyı açıp arkasından seslendi:

— Hey, adınızı bile bilmiyorum!

— Önemli değil, dedi Malko.

VIII. BÖLÜM

Ahmed Şefik, ufak tefek bir zenciyle bürosundan çıktı. Mozambik Özgürlük Cephesi'nin levazım sorumlusuydu yanındaki adam. Sergi salonundan geçerlerken fotoğrafların önünde duran pembe sarili Hintli kadın Mısırlının dikkatini çekti.

Şefik yanından geçerken kadın arkasına dönüp gülümsedi. Ahmed Şefik bir lav tabakasının midesini kapladığını sandı. Darüselam'a geldiğinden beri bu kadar güzel bir kıza rastlamamıştı. Tanzanya'da çoğunlukla yalnızlığa mahkûm diplomat eşleri vardı. Zenci kadınlar Şefik'i pek açmıyordu.

— Dostum, Kuzey Mozambik'i sene sonuna kadar özgürlüğüne kavuşturabiliriz... Tabii ki, hava şartları böyle olursa, dedi zenci lider.

Ahmet Şefik gözlerini Hintli kadının kalçasından ayırmak için insanüstü bir güç harcıyordu.

— Size silah temin edeceğim, dedi Şefik. Hiçbir şeyiniz eksik olmayacak.

Birlikte dışarı çıktılar.

Tam zenci liderin Land Rover'ına binecekleri sırada Ahmed Şefik aniden durdu.

— Siz önden gidin, dedi zenciye. Telefon etmem gerek. Arabamla size yetişirim.

Kongre için şehrin kuzeyindeki Kundunşi Otel'i'ne gideceklerdi. Ahmed Şefik orada bir

konuşma yapacaktı.

Araba uzaklaşır uzaklaşmaz Mısırlı binaya girdi.

Hintli kadın hâlâ fotoğraflara bakıyordu. Ahmed Şefik yaklaştı.

— Davamızla ilgileniyor musunuz?

Kadın aniden döndü. Sıcak bir gülümsemeyle:

— Oh, evet, dedi.

Ses kısık ve çekiciydi. Biraz da utangaçlık belirtisi vardı.

— Onlara yardım ediyor musunuz? diye sordu kadın.

Ahmed göğsünün Tarzan'ınki kadar şiştiğini hissetti.

— Mozambik Özgürlük Cephesi'nin ruhu benim, dedi. Mozambik'in sömürgecilerin elinden tamamen kurtulduğunu görmedikçe bu ülkeden ayrılmayacağım.

— Çok iyi, dedi Hintli. Size yardım etmek isterdim.

Ahmed Şefik insanları etkileme gücünden her zaman emindi.

Mısırlı saatine baktı. Böyle bir fırsatı kaçırırsa bir daha hiçbir zaman elde edemeyebilirdi.

— Mozambik Özgürlük Cephesi hakkında daha fazla bilgi edinmek ister misiniz? diye sordu Şefik.

Hintli başını eğdi.

— Elbette, dedi coşkuyla.

Şefik, kendinden daha iriyarı olmasına rağmen kızı kolundan tuttu.

— Benimle gelin.

Kız tereddüt etti.

— Sizi rahatsız etmek istemem, mutlaka yapacak çok işiniz vardır.

— Rica ederim, diye ısrar etti Mısırlı. Bir toplantıya başkanlık etmem gerekiyor, daha sonra sizinle sohbet etmekten zevk duyacağım.

— Doğru mu?

— Sizi toplantıya alamayacağım için üzgünüm.

— Anlıyorum, dedi Hintli. Sizi dışarda beklerim.

— Adım Ahmed Şefik.

Kadın elini uzattı.

— Benimki Anjeli.

Eli sanki kemiksiz gibi ince ve esnekti. Ahmed Şefik karşıdan karşıya geçerken kızın elini tuttu ve onu Land Rover'ına götürdü.

*

**

Kundunşi, kuma inşa edilmiş bir camiyi andırıyordu.

Hint Okyanusu yaklaşık bir kilometre çekilmişti. Anjeli Trombay ayak sesleri işitti ve arkasını döndü. Ahmed Şefik büyük adımlarla kendisine doğru yürüyordu.

Anjeli plajın dibindeki zengin müşterilere ayrılan şemsiyelerden birinin altında oturuyordu. Tanzania lüks bir otel yaptırmıştı, ama işletmeyi bilmiyordu. Kundunşi'ye gelenler tesadüfen uğrayanlardı. Üstelik yabancı seyahat şirketlerinin taleplerine müdüriyet "dolu" diye cevap veriyordu. Bir müşterinin otelden ayrılması halinde, uyuşuk danışma memurları adını çizmeyi unutuyorlardı.

— Hallettim, dedi Şefik neşeli bir sesle.
Anjeli bacaklarını altına almış oturuyordu.
— Yorgun olmalısınız...

Onlardan başka kimse yoktu plajda. Hafta boyunca Kundunşi boştu. Ahmed, Anjeli'den dışarda beklemesini istemişti, çünkü lobide daha çok devrim yöneticileri vardı. İşle aşkı birbirine karıştırmamak gerekiyordu.

— Önemli sorumluluklarım var, dedi Mısırlı. Binlerce insan bana bağlı. Bazen bu beni korkutur...

Kızın yanına, kuma oturdu. Anjeli yakından daha da güzeldi.

— Burayı seviyorum, dedi Anjeli. insan nefes alabiliyor. Darüsselam'da ise sıcak insanı boğuyor. Bazen yorulana kadar sahilde yürürüm...

Ahmet Şefik ayağa kalktı.

— Ben de sahili severim! Gelin!

Kıza elini uzattı. Daha sonra da üzerindeki sarinin kumlarını silkti. Mısırlı fırsattan istifade kızın vücudunu okşuyordu. İçindeki lav yeniden harekete geçti. Anjeli derhal adamın elini bıraktı.

Yanyana yürüyerek plajdan ayrıldılar. Plajın açığında demirlemiş bir balıkçı teknesi yükünü boşaltıyordu. Hiç konuşmadan yürüyorlardı. Ayaklarından korkan binlerce yengeç toprağa giriyordu.

— Darüsselam'da mı oturuyorsunuz? diye sordu Ahmed Şefik.

Anjeli başını salladı.

— Hayır. Zengibar'da.

— Zengibar'da mı! Hayatın orada zor

olduğu söyleniyor.

Anjeli başını salladı.

— Oh, o kadar korkunç değil, önümüzdeki hafta oraya döneceğim.

Mısırlı eline geçen fırsatı değerlendirmeye çalışıyordu. Zengibar hakkında bilgi toplamak Şefik için oldukça zordu.

— Yine Çinliler orada mı? diye sordu Şefik. Hintli bir kakhaha attı.

— Daha da fazlalaştılar. Üstelik Zengibarlıları yıldırma amacı güdüyorlar. Yerleşim alanları civarında Zengibarlılara rastlarsa onları kilolarca pirinç yemeye zorluyorlar ya da yorulup düşünceye kadar bir hindistancevizi ağacına tırmandırıyorlar. Hiç kimse onların bulunduğu yere yaklaşmak istemiyor.

Ahmed kızın sözlerini can kulağıyla dinliyordu. Kahire'deki merkezine gönderecek harika bilgiler edinmişti. Kız bir hazine gibiydi. Ondan daha iyi yararlanmanın tek yolu onunla bir macera yaşamaktı. Diğer Hintlilere oranla kız daha rahattı. Şefik durdu;

— Ne güzel bir yer! Üstelik size rastlamam ne büyük bir şans.

Anjeli gülümsedi.

— Şans! Niçin?

Şefik kızın elini avuçlarına alıp öptü.

— Çünkü çok güzelsiniz.

— Hakkımda hiçbir şey bilmiyorsunuz, diye belirtti Anjeli elini çekmeden.

— Tahmin edebiliyorum. Düşüncelerim beni asla yanıltmaz.

Kızı kollarına almak istedi, fakat kendini tuttu. Korkutmak istemiyordu. Kundunşi

arkalarında beyaz bir leke gibi kalmıştı.

— Oh, bakın, küçük bir maymun!

Angeli eliyle sahil kenarındaki hindistancevizi ağacını gösteriyordu. Ahmed başını o yöne doğru çevirdi. Ağaçların arasında sık sık maymun görmek mümkündü. Fakat Ahmed hiçbir şey görmemişti.

— Hiçbir şey göremiyorum, dedi.

Sonra kıza döndü ve bir an kalbinin durduğunu sandı.

Kız kendisine bir silah doğrultmuş, ateşe hazır bekliyordu. Ahmed yüzünü korumak için kolunu kaldırdı.

— Ah, diye bağırdı, siz...

Anjeli ateş etmişti. Ahmed yana sıçradı, göz ucuyla üzerine çevrilmiş namlunun siyah deliğine bakıyordu. İkinci patlamada kendini yere atıp yuvarlandı. Anjeli'ye sırtını dönerek elleri ve ayaklarının üzerinde doğruldu ve ağaçların arasına doğru koştu.

İki patlama daha oldu. Mısırlı her an bir merminin kendine isabet etmesini bekliyordu. Bir hindistancevizi ağacının arkasında yığılıp kaldığı zaman beşinci patlamayı duydu. Arkasına döndüğünde Hintlinin kendisine doğru koştuğunu gördü.

Ahmed bir an tereddüt etti. Kız otele giden yolu kapıyordu. Ancak ağaçların arkasında saklanabilirdi. Tekrar koşmaya başladı.

— Fakat deli bu kız! Çıldırılmış! diye söyleniyordu kendi kendine.

Kız hâlâ peşindeydi. Adam arkasına bakarken önündeki bir kökü görmedi ve boylu boyunca yere serildi. Bileği acıyordu. Doğrul-

mak istediği zaman acıdan dolayı küfürü bastı. Hintli gitgide yaklaşıyordu.

Yeniden koşmaya başladı. Bu sefer de bir hindistancevizine basıp kaydı ve yüzüstü yere kapaklandı. Kızın ayak seslerini duyunca başını çevirdi ve sırtına çevrilmiş silahın namlusunu gördü.

— Hayır! diye bağırdı.

İki patlama sesi kulaklarını sağırlaştırdı. Fakat iki mermi de isabet etmemişti. Elleri ve dizleri üzerinde doğrulmaya çalışırken kızın silahıyla uğraştığını farketti. Mermi bitmişti.

Ahmed Şefik fırsattan istifade kızın bacaklarına atıldı. Kız üzerine yıkıldı. Sağ bileğini yakalayınca Hintli karşı koymadan tabancayı bıraktı. Bu, dokuz mermilik bir Hardington idi. Anjeli kaçmayı denedi, fakat Ahmed Şefik onu yakaladı.

— Bırakın beni! diye bağırdı Hintli.

Ahmet Şefik ayağa kalkarak kızı bir ağaca dayadı. İki bileğini bir avucuna aldı ve kızı hızla salladı. Hiçbir merminin isabet etmemesi bir mucizeydi.

— Deli misiniz? diye bağırdı. Niçin beni öldürmek istiyorsunuz?

Hintli gözlerini adamın üzerine dikmişti. Aniden boynuna atılıp hıçkırarak ağlamaya başladı.

— Oh, özür dilerim! Lütfen bana bir kötülük yapmayın!

Ahmed boş tabancayı aldı ve kemerinin arasına yerleştirdi. Biraz gerileyerek Hintlinin yaş içindeki yüzüne baktı. Kız her şeye rağmen güzeldi. Mısırlı silah seslerinin otelden duyu-

lup duyulmadığını düşündü.

— Niçin beni öldürmek istediniz? Eğer Allah beni korumamış olsaydı, şimdi ölmüş olacaktım.

— Bana emir verildi, dedi Anjeli kısık bir sesle. Yoksa babami öldürecekler.

Ahmed Şefik bir an tüm vücudunun kasıldığını hissetti. Kim ona böyle bir tuzak hazırlamış olabilirdi?

— Kim?

Anjeli başını salladı.

— Söyleyemem, beni öldürür.

— Ya söylersin ya da ben seni öldürürüm.

— Kimseye söylemeyeceğinize dair söz vermelisiniz... Yoksa...

— Anlaştık. Kim?

— Başkan Mkele.

Ahmed Şefik kulaklarına inanamadı. Ne Zengibar'a ayak basmıştı, ne de Başkan Mkele ile karşılaşmıştı.

— Fakat niçin? diye kekeledi. Niçin?

Anjeli kısık bir sesle:

— Çinlilerin yüzünden, dedi. Onların isteklerini geri çeviremez. Çinliler sizi sevmiyor. Tanzanyalıların arasında çok sevilen birisiniz. Sizin yerinize onlar Tanzanyalılara silah vermek istiyorlar. Bu yüzden sizi öldürmeye karar verdiler. Onları kızdırıyorsunuz.

— Fakat imkânsız, dedi Şefik. Başkan Mkele bir zenci ve ben Afrikalıların özgürlüğü için mücadele ediyorum... Onu görmeye gideceğim.

Angeli başını salladı.

— Zengibar'a ayak basar basmaz öldürölürsünüz. Hatta Darüsselam'da bile hayatınız tehlikede. Benim başaramadığımı duyar duymaz Watengu Kato başkalarını yollayacaktır. Şehirde bekliyorlar zaten. Başkan Mkele sizi öldürene 10.000 şilin söz verdi.

Anjeli adama yaklaştı.

— Size anlattıklarımın kimseye bahsetmeyin. Bana söylenildiği gibi yapıp silahı boşalttım, fakat üzerinize ateş etmedim!

Bir başkanın birisini öldürtmesi için o kişinin oldukça önemli biri olması gerekirdi. Ahmed Şefik'in yine göğsü kabardı. Fakat birden korkudan midesi kasıldı. Her zaman bu kadar kibar katillerle karşılaşmayabilirdi.

— Elim kolum bağlı öldürölümeyi bekleyemem! dedi Mısırlı.

— Bu durumda olan yalnız siz değilsiniz, dedi Anjeli.

— Ne demek istiyorsunuz?

— Başkan Mkele birisini daha ölümüne mahkûm etti. Bir beyaz.

— Benim yüzümden mi?

Mısırlı hiçbir şey anlamamıştı.

— Hayır, diye- açıkladı Anjeli. Bir Amerikan ajanı. Buraya Başkan Mkele'yi öldürmek için geldiği sanılıyor. Fakat beceremedi. Başkan kızgın. Hem onu hem de sizi öldürmeleri için en iyi nişancılarını Darüsselam'a gönderdi. Sizin ölümünüzü bir aşk cinayeti gibi göstermek istiyor. Çünkü oldukça tanınmış birisisiniz. Bana tecavüz ettiğinizi söyleyecektim. Şimdi... (Derin bir nefes aldı.) Ne yapacaklarını biliyorum. Bir akşam

sessizce evinize girecekler ve uyurken sizi palalarıyla öldürecekler.

Ahmed Şefik sırtından buz gibi bir ter boşaldığını hissetti. Kahire'ye geri çağrılmasını isteyecek kadar bile vakti yoktu.

— Kim bu adam? Öldürmek istedikleri?

Anjeli başını salladı.

— Bilmiyorum. Kilimanjaro'da kalıyor. Sarışın, altın renkli gözleri olan birisi.

Mısırlı dişlerinin arasından küfretti.

Amerikan Elçiliği'ndeki davette gördüğü adamdı bu! Marc Govvan'ın arkadaşı.

— Ne yapacaksınız? diye sordu Şefik.

— Sizi elimden kaçırdığımı söyleyeceğim, dedi Anjeli. Yeniden denemek istemeyeceğimi de belirteceğim. Fakat onların deneyeceklerinden eminim...

Ahmed Şefik düşünüyordu. Ruslara derdini anlatamazdı. Ama mademki Tanzanyalılar onu bir kahraman olarak kabul ediyorlardı, o da bir kahraman gibi davranmalıydı...

Anjeli'nin elini tuttu ve onu Kundunşi'ye doğru sürükledi.

— Beni ele vermeyeceksiniz, değil mi? dedi Anjeli.

Ahmed Şefik başını salladı. Daha iyi fikirleri vardı.

IX. BÖLÜM

Yoldan geçen arabaların farlarının aydınlattığı uzun otların arasında, iki zenci dikkatle kadını dinliyorlardı. Palaları yerde duruyordu.

Kıyafetleri tenleriyle aynı renkteydi. Birinin sol elinde yalnızca iki parmak vardı. Ötekinin burnu ise çürümüş et yığını andırıyordu. Her ikisinin de vücudunda yara izleri göze çarpıyordu.

Adamların ikisi de cüzamlıydı. Bagamayo yolundaki İtalyan rafinerisinin yanındaki cüzam hastanesinden kaçmışlardı. Her akşam M'Sassani Koyu'nda buluşurlardı. Polis bunu biliyordu, fakat göz yumuyordu. Kato'nun adamları katilleri oradan seçiyordu. Çünkü cüzamlılar birkaç şilin kazanmak için her şeyi yapmaya hazırdılar. Toplumun dışına atıldıkları için kaybedecekleri bir şey yoktu.

Onlarla konuşan melez kadın da yere çömelmişti. Adamlara birer 100 şilinlik banknot uzattı.

Oldukça cazip bir paraydı.

Katı bir sesle yapmaları gerekeni bir kez daha tekrar etti ve oradan ayrıldı.

İki cüzamlı yerinden kımıldamadı. Birbirlerini öldürmeleri için onlara yüz şilin verilseydi, yine de kabul ederlerdi.

Flavia arabasına binip yola koyuldu. Mkele'nin yeni bir hışmına uğramak istemiyordu.

Gizli projektörler Marc Govvan'ın bahçesini aydınlatıyordu. Böylece evin etrafı biraz da olsa kontrol edilmiş oluyordu. Kuzeye giden bir araba hızla geçti. Malko kadehini bıraktı. Alpaga takımını değiştirmiş, üzerine yalnızca bir pantolon ve bir gömlek giymişti.

— Oyster Koyu Oteli'ne yemeğe gidiyorum, dedi Malko. Dilerim dostumuz Ahmed numarayı yutmuştur.

CIA şefi endişeliydi.

— Ateşle oynuyorsunuz, dedi. Ahmed, Kangili ve Peter Ravv'ın arasındasınız. Şeytan üçgeni gibi bir şey.

— Saygıdeğer Başkan Mkele'yi unutuyorsunuz, dedi Malko. Üç hafta da iki kez beni öldürmeyi denedi. Bana öyle geliyor ki, henüz fikrinden vazgeçmedi.

Amerikalı başını salladı.

— En tehlikelisi o değil. Kangili'ye dikkat edin. Peter Raw'dan dolayı belki size katılır, ama Tanzanya'dan sağ çıkmanıza izin vermez. Raw da bu konuda ona yardım eder.

— Biliyorum, dedi Malko. Fakat Mkele ölmeden Tanzanya'yı terketmeyeceğim.

Marc Gowan yarı alaylı yarı hayran gözlerle bakıyordu.

— Niçin bu kadar kararlısınız?

Malko, yıldızların parladığı gökyüzünü seyrettikten sonra:

— Arasına insanın eğlenmesi gerek, dedi.

*

**

Oyster Koyu Oteli'nin kömür gibi siyah şef garsonu, Malko'nun masasının etrafında dolaşıyor ve gülümseyerek hizmet ediyordu. Adam bir kuklayı andırıyordu. Yüzündeki kırışıklıklardan yaşını tahmin etmek imkânsızdı. Fakat tavırlarından Alman işgalini yaşadığı belli oluyordu. Aslında beyazlara hizmet etmeye çalışan Tanzanyalı gençlerden pek bir farkı yoktu.

Yaşlı garson neşeyle Malko'nun yemeğini getirdi. Lokanta hemen hemen beyazlarla doluydu. Otel Hint Okyanusu'na bakıyordu ve Darüsselam'a üç kilometre mesafedeydi. Birinci kattaki lokanta rüzgâra açıktı ve bölgenin en iyi yemeği oradaydı. Klima yoktu, ama eski büyük vantilatörler aynı işi görüyordu.

Lokantanın az aşağısındaki barda otuz kişi kadar bir kalabalık vardı. Malko yirmi dakika barda oyalanmıştı.

Tam yemeğine başlayacaktı ki Ahmed Şefik içeri girdi. Her zamanki gibi yakışıklıydı. Boynunda ipek kırmızı bir fular vardı. Beyaz bir pantolonla rengârenk bir gömlek giymişti.

Malko yemeğine başladı. Başını kaldırıp bara baktığında Mısırlının kendisini izlediğini gördü. Gözgöze geldiklerinde Mısırlı gülümsedi. Malko eliyle selamladı. Ahmed Şefik sanki o selamı bekliyormuşcasına hızlı adımlarla masaya geldi.

Malko ile tokalaştı.

— Amerikan Elçiliği'nde görüşmüştük, dedi Şefik.

Malko gülümsedi. İki saat önce, daha Kilimanjaro'dan ayrılmadan, Oyster Koyu

Oteli'nde yemek yiyeceğini danışmaya bildir-mişti.

— Yalnız mısınız? diye sordu Malko.

Ahmed Şefik karşısına oturup fularını düzelttikten sonra:

— Şey, bir hanımı bekliyordum, dedi. Fakat gelebileceğinden emin değilim.

— Gelinceye kadar benimle oturun, dedi Malko. Benimki gibi bir ıstakoza ne dersiniz?

— Sizi rahatsız etmek istemem...

— Ben de bir hanımı bekliyorum, dedi Malko. Fakat gelmedi. Belki de aynı kişidir?

Ahmed kibarca güldü. Sinirli görünüyordu. Hiç durmadan arkasına bakıyordu. Garson Ahmed'in siparişini aldı. Malko yemeğinin soğumasına aldırış etmeden bekledi.

— Sizin isyancılar ne alemde? diye sordu Malko. Anlaşılan oldukça aktifsiniz. Afrika'yı kan ve ateşe buladınız.

— Bilirsiniz, laflar daima abartılır. Ben yalnızca bir politikanın uygulayıcısıyım.

— Hepimiz uygulayıcıyız, dedi Malko. Fakat bazen bu çok önemlidir.

Mısırlı önündeki ekmekle oynuyordu. Garsonlardan biri arkasında bir tabak düşün-rünce yerinden sıçradı ve arkasına döndü. Malko gülmek için kendini zor tuttu.

— Oldukça sinirlisiniz! Portekizlilerin sizi katletmelerinden mi korkuyorsunuz?

Şefik başını salladı.

— Umarım işi oraya kadar götürmezler.

Malko adamın bir şeyler söylemek istediği-ni, ama söyleyemediğini farkettti.

— Tehlikeli bir iş yapıyorsunuz, dedi

Malko.

— Bunu bana mı söylüyorsunuz?

İki adam bir müddet bakıştılar. Ahmed Şefik masaya eğildi.

— Dinleyin, ikimiz de profesyoneliz. Birbirimize oyun oynamayalım.

— Ne demek istiyorsunuz?

Malko içinden Anjeli'ye teşekkür ediyordu.

*

**

— Onları Darüsselam'a getirmek imkânsız, dedi Ahmed Şefik. Tanzanyalılar istemiyor. Oysa adamlarımı getirmek için Tanzania Ordusu'nun kamyonlarına ihtiyacım var.

Malko, Mısırlının gerçeği söylediğini biliyordu.

Saat henüz on bir olmasına rağmen lokanta boşalmıştı. Fakat ikisi arasındaki sohbet gittikçe koyulaşıyordu. Mısırlı çok çabuk konuya girip karşılaşmalarının amacını Malko'ya söylemişti: Her ikisinin de öldürülmesini isteyen Mkele'yi temizlemek için işbirliği yapmak...

Malko, Ahmed ile Anjeli arasında geçen olayı dinlerken gülmek için kendini zor tuttu. Mısırlı henüz kendine gelebilmiş değildi.

Malko Mısırlının teklifini kabul etti.

— O halde hafif silahlarla birlikte yüz yirmi adam hazırlayabilir misiniz? diye sordu Malko.

— Evet.

— Soru sormayacaklar mı? dedi Malko. Zengibar Mozambik değil... Son anda harekette vazgeçmemeleri gerek...

— Çinlilerden nefret ediyorlar. Onlara Başkan Mkele'nin Afrika davasına ihanet eden bir hain olduğunu söyleyeceğim. Ülkesini Çinlilere sattığını da. Tanzanyalıların davaya inanmaları yeterli. Basit insanlardır.

Malko başını kaldırıp ay ışığında parlayan okyanusa baktı. İçinden başarısını kutluyordu. İki gün içinde olayların akışını değiştirmişti. Hedef olmaktan çıkıp, saldıran durumuna geçmişti. Şimdi elinde yüz yirmi gerilla vardı. Mkele taraftarlarını etkisiz duruma getirmek için daha fazlasına gerek yoktu. Başkanla da kendisi ilgilenenecekti. Fakat henüz her şey hallolmuş değildi.

— Kesinlikle bir hareket noktası bulmak gerekir, dedi Malko. Şimdi adamlarınız nerede?

— Hem güneyde hem de kuzeyde adamlarım var. Kenya sınırının çok yakınında da bir kampımız bulunuyor.

— Kilimanjaro Havaalanı oraya yakındır, dedi Malko. Darüsselam yerine oradan hareket etmek daha kolay olur.

Ahmed Şefik endişeli görünüyordu.

— İşin yürüyeceğinden emin misiniz?

— Niçin olmasın! Zengibar kontrol kulesi saat yedide kapanır. Uçağın yere inmesinden önce kimse bir şey soramaz. Sonra da çok geç olur... Şayet kulede birisi varsa bile uçağın mecburi iniş yapacağı söylenir.

Yaşlı garson masanın etrafında dolaşırken Mısırlı açıklamaları şaşkınlıkla dinliyordu.

— Peki şehre nasıl gideceğiz? dedi Şefik.

— Bu konuyla ben ilgilenirim. Mkele'nin

villası havaalanı ile şehir arasında kalıyor. Mkele'nin yardım almaması için adamlarınızın yola barikat kurmaları gerek.

Lokantada yalnızca ikisi kalmıştı. Malko hesabı ödedi ve ayağa kalktı. Rus silahları ve Mısırlı bir ajanla Mkele'yi devirebilecekti.

Ahmed Şefik tuzağa düşmüştü. Geriye ötekileri toplamak kalmıştı. Mısırlıyla birlikte dışarı çıktı. Otoparka kadar yürüdüler.

Malko, Mısırlı ile tokalaştı.

Malko arabasına bineceği sırada kendilerine yaklaşan iki siluet farkettiler. Karanlığa rağmen ellerindeki parıltıyı gördü.

Ahmed Şefik de şüphelenmişti.

— Dikkat!

Malko yana çekilerek üzerine gelen adamı geçiştirdi. Koltuğun altına sakladığı silahını almak için kolunu açık kapıdan arabanın içine uzattı.

Arkasından bir el ateş edildi.

Ahmed Şefik otomatik bir Tokarev ile Malko'ya saldıran adamı sırtından vurmuştu. Zenci bir çığlık attı ve yere yığıldı. Öteki adam palası havada, Malko'nun üzerine geliyordu.

Adam Malko'yu ıskaladı, fakat radyo antenini ikiye böldü. Malko adamın bileğini yakalayabildi ve onunla boğuşmaya başladı. Zenci huysuz bir hayvan gibi tepiniyordu.

Ahmed Şefik iki adamın etrafında dolanıyordu. Tokarev'i elindeydi, iki senelik devrim faaliyetleri boyunca görmediği kadar şiddeti iki günde görmüştü. Birden Malko adamı sıkıştırmayı başardı. Ahmed Şefik tetikteydi.

— Hayır! diye bağırdı Malko.

Çok geç kalmış, Mısırlı tetiğe basmıştı. Tuttuğu bilek birden gevşemeye başladı ve zenci yere yığıldı. Malko cüzamdan dolayı adamın burnunun çürüdüğünü ve kollarında yara izleri olduğunu farkettti.

— Tanrım, diye mırıldandı Şefik, onu öldürdüm...

Mısırlı silahını ilk defa bir insana karşı kullanmıştı. İçinden ağlamak geliyordu.

— Ben gidiyorum, dedi Malko. Serseriler tarafından saldırıya uğradığınızı söylersiniz. Burada itibarınız var, kimse size bir şey yapamaz. Oysa bana bir hayli soru sorabilirler... Proje suya düşebilir.

Mısırlı evet anlamında başını salladı.

— Gerçekten de bizi öldürmek istiyorlardı, diye mırıldandı.

— Her halde saati sormak için gelmediler, dedi Malko arabasını çalıştırırken.

*

**

Yükselen suların sağır edici gürültüsü alçak sesle tartışan Hintlilerin konuşmalarını bastırıyordu. Bir saat içinde Hint Okyanusu sahilin kenarına ulaşacaktı. Malko, Anjeli ile kendisini gizleyen kayanın rutubetini sırtında hissediyordu. Genç Hintli karşısında, topuklarının üzerinde oturuyordu. Hiçbir zenci onları Hintlilerin arasında aramayı düşünemezdi.

— Harikaydınız, dedi Malko. Sizin sayenizde planım gerçekleşmek üzere... Ahmed Şefik Mkele'nin kendisini öldürmek istediğine ikna oldu.

Anjeli gülümsedi.

— Onu istemeden öldürebileceğimden korktum, dedi Hintli.

— Şimdi her şey yolunda. Operasyon başarılırsa babanız için bir tehlike kalmayacak. Fakat acele etmek gerek. Mkele benden kurtulmak için her şeyi yapıyor. Sonunda başarabilir.

Anjeli dudaklarını ısırdı.

— Kötü haberlerim var, diye mırıldandı. Kato haber göndermiş. Mkele benim size öldürebileceğime artık inanmıyor. Zengibar'a dönmem gerekiyor, yoksa babamı yarın akşam öldürecek. Yedi uçağına yer ayırttım. Sizi bir daha görüp göremeyeceğimi bilmiyorum.

Anjeli sustu. Yalnızca denizin sesi duyuluyordu. Planın yürürlüğe konulması için en azından bir hafta gerekiyordu. Kıza Mkele'ye karşı gelmesini söylemesi imkânsızdı.

— Dediğini yapın, dedi Malko. Sizi Zengibar' da bulacağım.

Anjeli dişlerini göstererek güldü. Malko'ya yaklaşıp onu öptü ve okşamaya başladı.

Malko da kızı okşamaya başladı. Üzerindeki ipek sariye rağmen kızın sıcaklığını hissedebiliyordu.

Kaya onları gizliyordu. Birkaç metre ötelerinde yüzlerce Hintli vardı ve bu da Malko'yu rahatsız ediyordu. Anjeli'nin kulağına eğildi.

— Niçin Kilimanjaro'ya gitmiyoruz?

Kız başını salladı.

— bizi görebilirler. Çok tehlikeli. Burası daha iyi...

X. BÖLÜM

Tozlu döşemede oturan küçük bir Tanzanyalı boyundan büyük anahtar yığınının bakıyordu. Her boyda anahtar vardı. Bazıları da etiketliydi. Adam arkasında bir ses duymaz yığından bir anahtar aldı ve incelemeye başladı. Gömleğine tozunu sildikten sonra bir iple etiket bağladı. Daha sonra etikete bir numara yazıp onu büyük bir deftere kaydetti.

Malko anahtar mezarlığına şaşkınlıkla bakıyordu. Darüsselam'ın merkezindeki "Konut ve Para"nın süper modern binasında beklenmedik bir manzaraydı bu.

— Ne yapıyor? diye sordu Malko Peter Raw'a.

— Sosyalizmi ilerletmek, fakat özellikle Hintlileri rahatsız etmek için Darüsselam'daki tüm kiralık yapıları devletleştirdiler, dedi İngiliz.

Sonra, sakalını sıvazladı.

— Ama Hintliler anahtar verirken nereye ait olduğunu söylememişler. Ellerinde binlerce anahtar var ve hangi kapıyı açtığını bilmiyorlar. Birer birer her kapıyı denemeleri gerek.

Malko kafasındaki sorunlara rağmen güldü. Anahtarlarla dolu bölümü geçtiler.

Malko Daily News' te Ahmed Şefik'in başına gelenleri okurken Peter Raw kendisini almak için otele gelmişti. Yazar, gece olunca Ocean Caddesi ile Oyster Koyu'ndan geçenlere

saldıran serserilere verip veriştirmişti.

Malko Kangili ile karşılaşmak için acele ediyordu. Planının başarısı Tanzanyalı ajanın cevabına bağlıydı.

Peter Raw bir kapının önünde durdu ve hafifçe tıklattı. Sivil bir zenci kapıyı açtı ve onları içeri aldı. Büro da klima vardı ve duvarlar Tanzania haritaları ile doluydu.

— Neredeyiz? diye sordu Malko.

— Tanzania Güvenlik Servisi'nin gizli üslerinden birindeyiz, dedi Peter Raw. Burada halk düşmanlarına karar verilir.

— Kimler halkın düşmanları?

Arkasından bir ses cevapladı:

— Tanzania'nın düşmanlarına ben karar veririm.

Jacob Kangili kapıyı sessizce açmış, onları seyrediyordu.

Başında her zamanki kasketi ve her parmağında birer yüzük vardı. Masasına geçip oturdu ve Malko'ya gülümsedi. Dudakları her zamankinden daha çok salyangoza benziyordu.

— Bana yardım etmeye hazır mısınız? diye sordu Malko.

Zenci elini kaldırdı. Avuç içi pembeydi.

— Bu ne yapmak istediğinize ve benden ne beklediğinize bağlı.

Gözlerini Malko'dan ayırmadan konuşuyordu.

— Bir uçağa ihtiyacım var, dedi Malko. Doğu Afrika Hava Yolları'nın bir DC 9'una.

— Sadece bir uçak mı! dedi alayı bir sesle.

— Diğerlerini ben getireceğim, dedi Mal-

ko.

Kangili olayı ciddiye alıyor gibiydi. Malko sakın bir şekilde planını anlattı ve Ahmed Şefik'in de kendileriyle işbirliği yapacağını söylemeyi unutmadı. Mısırlının adını duyar duymaz Kangili kaşlarını çatı.

— Niçin Mkele'yi devirmek istiyor?

— Ruslar, Çinlilerin Zengibar'a yerleşmesini hoş karşılamıyorlar, dedi Malko.

Kangili bir hayli ilgilenmişti.

— Devam edin, dedi Malko'ya.

Malko planının tüm detaylarını açıkladı. Peter Raw dalmıştı. Yirmi yıl boyunca kaçındığı şey başına gelmiş iki arada sıkışıp kalmıştı.

— Çıkarmanız başarılı olursa Mkele'yi ne yapacaksınız? diye sordu Kangili. Postunu pahalıya satacaktır.

— İki araba beni havaalanında bekleyecek, dedi Malko. Ben on iki adamla villasına baskın yapacağım. Bu sırada geri kalan komandolar villa yolunu keserek bizi koruyacaklar.

— DC 9'u kim kullanacak?

— Bir pilot buldum, dedi Malko. Daha sonra uçağı Darüsselam'a geri getirecek.

— Operasyonun başarıyla sonuçlanacağından nasıl emin olabilirim? dedi Kangili.

Malko omuzlarını silkti.

— Bu tip işlerde her zaman risk vardır.

Jacob Kangili aniden başını kaldırdı.

— Operasyon için cuma günü uygun, dedi. Cuma günü Nairobi uçağı akşama doğru gelir ve ertesi sabah hareket eder.

Malko kulaklarına inanamadı: Tanzanyalı kabul etmişti.

— Harika, dedi Malko. Aruscha'ya gitmek bir saat bile sürmez. Adamları uçağa bindirmek bir saat, Zengibar'a gitmek de yarım saat alır.

Jacob Kangili endişeli görünüyordu.

— Mkele'nin her şeyden haberi olur da sizi havaalanında beklerse ne olacak?

Malko omuzlarını silkti.

— Onu ancak siz haberdar edebilirsiniz.

Bir müddet sessizlik oldu.

— Darüsselam kontrol kulesindeki kontroller uçağın yolcu almadan ve uçuş planı olmadan kalktığını görünce ne düşünecekler? dedi Malko.

— Bu konuyla ben ilgilenirim. Cumaya hazır olabilir misiniz?

— En geç yarın size durumu bildiririm, dedi Malko.

— Çok güzel, dedi Kangili.

Jacob Kangili ayağa kalktı ve önce Malko'nun sonra da Ravv'ın elini sıktı. Peter Raw konuşmak için asansöre binmeyi bekledi.

— Sizden yararlanacak, sonra da öldürecek, dedi. Bu tip bir olaya karıştıktan sonra Tanzania'dan canlı çıkacağınızı düşünmeyin. Zengibar'dan bile geri dönemezsiniz. Mkele'yi öldürür öldürmez sizi temizleyeceklerdir.

— Deneyecekler, dedi Malko. Fakat gerillaların kontrolü Şefik'in elinde. Bana ihanet etmemesi için uğraşacağım. Tabii ki, ben de bazı önlemler almayı düşünüyorum.

Asansör durdu. Koridorda yürürken bir zenci grubunun arasından geçtiler. İngiliz başını salladı.

— Yine de çılgınlık, dedi. Kangili'yi tanıırım. Beyazlardan nefret eder. Hepsinden.

— Sizden de mi?

— Benden de, dedi Peter Raw.

Malko ile Peter Raw, Yeni Afrika Otel'i'ne kadar hiç konuşmadan yürüdüler. İngiliz Mercedes'ini otelin önüne park etmişti. Raw birden durdu. Garip ve titrek bir sesle:

— Artık bu işe karışmak istemiyorum, dedi. Çok tehlikeli.

Malko pantolonunun cebinden bir zarf çıkardı ve İngilizce uzattı.

— İşte 500 lira. Geri kalanını da iş bittikten sonra alacaksınız.

İngiliz önce tereddüt etti. Sonra da hiçbir şey demeden zarfı aldı ve arabasına doğru yürüdü. Malko, içi fırına dönmüş olan Cortina'sına bindi. Kaybedecek bir saniyesi bile yoktu.

★

★★

Hava Yolları Otel'i gündüzleri gecekinden daha sıkıcıydı. Üst kattaki bir çiftin yerli dilinde tartıştıkları işitiliyordu.

Malko geldiğinde Cuma Salim'in kapısı aralıktı. Cuma yüzüstü yatmış uyuyordu. Malko onu uyandırmak için yanına giderken arkasında bir gürültü oldu ve döndü.

İçeri çıplak bir zenci kız girmişti. Küçük göğüsleri ve çıkık kalçası vardı. Kız Malko'yu görünce gülümsedi.

Malko Cuma'yı uyandırmaya çalıştı. Pilot horlamaya devam ediyordu. Zenci kız yatağın kenarına gitti ve dörtte üçü boşalmış bir viski

şişesini gösterdi.

Mkele'nin pilotu 100 şilini oldukça iyi değerlendirmişti.

Kız Cuma'yı sırtüstü çevirdi. Cuma bir gözünü açıp kızı farkedemez onu bacaklarının arasına aldı.

Zengibarlı Malko'yu farketmemiş gibiydi. Sonunda gözlerini açtı ve bir sigara yaktı.

— Ne oluyor?

— DC 9'u kullanma sözünüz hâlâ geçerli mi?

— Tabii.

— O zaman cuma günü, dedi Malko.

Salim bir müddet tavanı seyrettikten sonra:

— Allah kahretsin! dedi. Üç gün var!

— Fakat bana demiştiniz ki...

— Kötü şeylerin olmayacağından emin olmak gerek. Morogoro yolunda iyi bir büyücü tanıyorum, dedi pilot.

Pantolonunu ve gömleğini giydikten sonra kapıyı açtı.

*

**

Pala hızla tüylerin üzerine indi. Tavuğun sesi aniden kesilmişti. Başı çamura düştü, ama vücudu hâlâ yaşlı büyücünün ellerinde debeleniyordu. Tavuğun boynundan fışkıran kan kalaylı kabın içinde birikti.

Cuma Salim tavuğun akan kanına bakıyordu.

Zenci bir çocuk koşarak uzaklaştı ve iki dakika sonra elinde cılız bir tavukla döndü.

Yaşlı büyücü parmaklarını kana batırıp bir müddet inceledikten sonra bir şeyler mırıldan-

dı.

Cuma Salim nefes almaya bile cesaret edemiyordu.

Yaşlı büyücü sanki kan kendisine yetmemiş gibi ikinci tavuğu aldı ve bir pala darbesiyle karnını boydan boya yardı. Daha sonra iç organlarını çıkardı. Küçük bağırsakları kütüğün üzerine yerleştirdi ve üzerlerine biraz kan döküp burnuna yaklaştırdı.

Cuma Salim büyücünün her hareketini büyük bir ciddiyetle takip ediyordu. Büyücü yere kanla şekiller çizdi. Sonra başını kaldırdı ve yerli dilinde anlaşılmas bir şeyler söyledi. Cuma Salim onu dikkatle dinliyordu.

— Ne oldu? diye sordu Malko endişeyle.

Cuma Salim titrek bir sesle:

— Oh, işler yolunda değil... Bu cuma olamayacağını söylüyor, dedi.

— Niçin?

— Şartlar uygun değil. Büyücü hiç yanılmaz.

Malko, Cuma Salim'in gözlerinin içine bakarak:

— Bu saçmalıklara inanmayacaksınız herhalde! dedi.

Zengibarlı başını salladı.

— Cuma günü imkânsız.

— Olması gerek, dedi Malko bağırarak.

İki ateş arasında kalan zenci, yeniden büyücüyle konuşmaya başladı ve aldığı uzun cevabı tercüme etti:

— Eğer kendisine çok para verilirse, kötü ruhları yenecek başka büyüler yapabileceğini söyledi.

— Verelim o halde.

CIA muhasebecileri bir büyücünün makbuzunu görünce çığına döneceklerdi.

— Ne kadar istiyor?

— İki yüz şilin.

Beş dakika tartıştıktan sonra büyücü seksen şiline razı oldu. Cuma Salim ancak sakinleşebilmişti. Malko parayı ödedi ve çıktılar.

— Kötü ruhların üzerine gitmemek gerek, dedi Salim. Başkan Mkele her zaman büyücüleri dinlediği için çok güçlüdür. Akıllı bir adam.

— Uçuş haritalarınız var mı? diye sordu Malko.

— Evet, dedi Salim. Zengibar yöresini ezbere bilirim. Çok kolay.

— Ya Kilimanjaro Havaalanı'nı?

— O da kolay, dedi kendinden emin bir şekilde 3500 metrelik bir pisti var.

Büyücünün sözü moralini düzeltmişti. Cortina'ya bindiler ve Darüsselam'ın merkezine doğru yola koyuldular.

Malko operasyonun detaylarını düşünüyordu. Geriye sadece CIA'nın yardımını garantilemek kalmıştı. Zengibar'daki sorumlusu aynı zamanda ABD Elçi Yardımcısı Ronald Hamilton idi. Marc Govvan onu toplantıya çağırılmıştı.

**

Marc Govvan'ın bürosu hapis haneye benziyordu. Pencerelerde demir parmaklıklar ve kapıda bir sürü kilit vardı. Odadaki üç kasa da

ağızına kadar evrak doluydu. CIA bölge şefi gün ışığında bile, panjurları tamamen açmaya cesaret edemediği için lambayla çalışıyordu.

Tanzanyalılar, elçiden başka on iki diplomata izin veriyorlardı. Oysa Çinlilerin Tanzanya'da en az 30000 adamı vardı...

Marc Gowan Malko'yu sıcak bir şekilde karşıladı.

— Hamilton elçilikte, dedi Gowan. Daha sonra bizi görmeye gelecek.

Ellerini birbirine sürttükten sonra Malko'ya gülümsedi.

— Eğer operasyonunuz gerçekleşirse, şimdiye kadar yazılmamış bir rapor yazacağım sizin için...

Malko eski bir deri koltuğa oturdu. Görevi boyunca rastladığı CIA sorumlularının en sevimlisi Marc Gowan idi. Kapı vuruldu.

— Girin, diye bağırdı Amerikalı.

İçeriye genç, gözlüklü birisi girdi. Malko ile kuvvetlice tokalaştı.

— Ronald Hamilton.

— Sizden daha önce bahsetmiştim, dedi Gowan. Ronald size yardım etmeye hazır.

— Bu maymunların bize böyle davranmalarına izin vermek ayıp! dedi Hamilton. Eşim delirmek üzere. Biz diplomatlar bile birbirimizin evine gitmek için izin almak zorundayız. Onlar için yalnızca Çinliler önemli.

Hamilton sinirden terliyordu. CIA şefi gülümsedi.

— Devlet Bakanlığı kendisine Zengibar'dan bahsettiğinde, Ronald Panama'daydı. Zengi-

bar'ın Tahiti'den daha güzel olduğunu söylemişler.

— Mkele'yi kolayca köşeye sıkıştıracağımızı sanıyor musunuz? diye sordu Malko.

Hamilton ellerini ovuşturdu.

— Her öğleden sonra AŞP merkezinde kâğıt oynamaya gider. AŞP merkezi Zengibar çarşısının yanında, iyi korunan büyük bir binadır. Kato her zaman ona refakat eder. Daha sonra Mercedes'i ile deniz kenarındaki villasına döner ve kanlarıyla görüşür.

Malko yanlış duyduğunu sandı.

— Evet, dedi Ronald Hamilton, beş ya da altı karısı var. En sonuncusu çok genç bir Hintli. Evi parkın ortasında ve geceleri altı muhafız tarafından korunur. Villası ile polis merkezi arasında direkt telefon var. Dahası geceleri odasının önünde iki muhafız bekler.

— Havaalanına gelebilir misiniz? diye sordu Malko. Beni villaya götürmek için iki arabagerek.scannedbydarkmalt1

— Elbette, dedi Hamilton. Elçilikte iki Ford'umuz var.

Hamilton neşesini gizlemiyordu.

— Zengibar'a şimdiye kadar inen tek DC 9 olacak, dedi Malko. Cuma akşamı yediye doğru geliyoruz. Operasyon bittikten sonra en iyisi elçilikte toplanmak. Böylelikle Darüsselam ile temasa geçebiliriz. Mkele'nin devrilmesi hiç şüphesiz Zengibar'da da, Tanzania'da da tepkilere yol açacak.

— Watengu Kato'ya dikkat edin, diye uyardı Ronald Hamilton. Çok şey bilir. Üstelik Çinlileri de pek sevmez...

— Çinlilerin Mkele'yi kurtarmaya çalışacaklarını sanıyor musunuz?

Hamilton tereddüt etti.

— Eğer haberleri olursa, Mkele'yi uyarırlar. Fakat Zengibar'ın içişlerine karışmak istemiyorlar.

— Zengibar'a ne zaman dönüyorsunuz?

— Saat beşte, dedi Hamilton. En geç yediye kadar dönmüş olmalıyım. Yoksa o maymunlar beni uğraştırır. Zengibar'da turistlerin kendi elçilikleri ile temasa geçmeleri dahi yasak. Sigara almaya giderken bile bir "rehber" beni takip etti.

Malko'nun aklına bir şey geldi.

— Cumaya kadar şüpheli bir şey görürseniz bize haber vermeniz için bir yol bulunmalı.

— Bir teleksim ve bir telsizim var, dedi Hamilton. Bir de "kurye" söz konusu. Fakat pek emin bir yol değil.

Malko diplomatla tokalaştı.

— Cumaya.

— Cumaya, dedi diplomat. Havaalanında olacağım. Tanrı sizi korusun.

XI. BÖLÜM

İki zavallı Kenyalı sırtlarını duvara dayamış duruyorlardı.

Beyaz duvarın üzerindeki iri yeşil bir kertenkele zavallı tutukluları seyrediyordu. Hapishanenin o duvarında yüzlerce Arabın ve direnişçinin hakkından gelinmişti.

Başkan Mkele yavaşça sağ kolunu kaldırdı.

İki Kenyalı, üzerlerine çevrilmiş Çin malı makineli tüfeklerin namlularına korkuyla bakıyordu.

İdam mangası on iki Zengibarlı askerden oluşuyordu. Otuz kadar zenci uzaktan bu sahneyi izliyordu. Başkan Mkele halkına adalet örneği sergilemekten gurur duyardı... Zengibarlıların önünde hepsi de elçilik mensubu olan altı beyaz davetli vardı.

Diktatörün kolu indi. Makineliler ateşe başladı. Askerler nişan almadan rasgele ateş ediyorlardı. Yeşil kertenkele anında kayıplara karıştı. Şarjörleri boşalınca askerler silahlarını bıraktılar. Kato elindeki Webley marka tabancasıyla kan içindeki vücutlara doğru hızla ilerledi ve silahındaki mermileri iki mahkûmun kafasına boşalttı. Zengibarlılar dağılmaya başlamıştı. Mkele yabancı diplomatlara göz attı. Bu vahşi idam haberinin diplomatik telekslerle birkaç dakika içinde dünyanın dört bir yanına iletileceğini biliyordu. Fakat umurunda değildi. Hiç kimse ona

bir şey yapamazdı. Zengibar'ın tek hakimi oydu.

Mkele'nin gözleri Ameli Trombay'ın yüzüne takıldı. Onu da bu idam için özellikle getirtmişti. Kızın uzun boyu onu etkiliyordu. Üzerindeki kırmızı sarı Anjeli'yi daha da uzun gösteriyordu. Mkele Hintli kızı hücreye atmamış, eski evinde oturmasına müsaade etmişti. Fakat önsezisi kendisine ihanet ettiğini söylüyordu.

Sadık Kato, Anjeli'ye elbette ki her şeyi itiraf ettirebilirdi. Fakat Mkele kedi fare oyununu tercih ediyordu. Hintliye yaklaştı.

— Zengibar'da hainlerin sonunu görüyorsun.

Genç Hintli cesetlere bakıyordu.

— Hiçbir şey söylemeyecek misin? diye ısrar etti Mkele.

— Tabii, tabii, diye güçlkle cevap verdi Anjeli.

Döndüğünden beri babasını görmemişti. Hayatta olup olmadığını bile bilmiyordu.

— Susadım, dedi diktatör.

Taze kan kokusunu alan sinekler iki cesedin üzerine toplanmaya başlamışlardı. Kato Mercedes'e koşarak efendisine buzlu bir içki getirdi. Diplomatlar gidiyorlardı. Mkele'nin yedi muhafızı arabanın yanında sohbet ederek bekliyordu.

Bir 404, Mercedes'in yanında durdu ve içinden bir beyaz indi. Sarı sakallı ve siyah gözlüklü adamı görür görmez Mkele kaşlarını çattı.

— Fotoğraf çekmeye mi geldin?

Peter Raw makinesinin yanında olmadığını belirten işaretlerle başkana doğru ilerledi.

Mkele'nin hayvanlar gibi kuvvetli önsezisi vardı. İngilizin idam için gelmediğini hemen hissetti.

— Senin buralarda dolaşımandan hoşlanmıyorum, dedi.

Peter Raw Anjeli'nin varlığından rahatsız olmuştu.

— Sizinle yalnız görüşmek istiyordum, ekselans, diye kekeledi. Önemli bir konuda...

— Görüşmek, dedi Mkele. Burada konuşabilirsin, halkımın içindeyim...

Anjeli heyecanını gizlemeye çalışıyordu. Malko İngilizden kendisine bahsetmişti. Peter Raw burada ne arıyordu? Malko'yu ne pahasına olursa olsun haberdar etmeliydi.

Başkanla İngiliz konuşurken Anjeli geriledi. Watengu Kato, efendisinden emir almadığı için kızın uzaklaşmasına ses çıkarmadı. Ama Anjeli yi takip eden adam da yerinden kalkmıştı. Bu adam Anjeli gibilerini ve turistleri izleyerek rızkını kazanan zavallı bir Komorluydu ve Kato'nun hesabına çalışıyordu.

Komorlu Anjeli'yi birkaç metreden takip edip konuştuğu insanlarla, uğradığı yerleri not ediyor, yabancı bir elçilik gibi yasaklanmış yerlere gitmeye kalkarsa kızı engel oluyordu.

Mkele Peter Raw'i Mercedes'ine bindirirken kız arkasını döndü ve tuvalet ihtiyacını gidermek istercesine ormana girdi. Şayet Mkele onu farkedirse yanına çağırabilirdi... Peşindeki adam yolun kenarında durdu.

Mercedes yanından geçerken selam verdi. Büyük bir hintkirazı ağacının arkasına saklanmış olan Anjeli şehre doğru giden arabalara baktı.

*

**

Anjeli limanın girişindeki gümrükçüye gülümsedi. Onu izleyen Komorlu demirparmaklığın önünde, bir kayanın üzerine oturdu.

Bir grup zenci bir ağacın altında sohbet ediyorlardı. Anjeli'ye baktılar. Zengibar'ın küçük ve dar sokaklarında Hintlilere ender rastlanırdı. Zencilerden biri yerli dilinde müstehcen bir laf attı ve diğerleri kahkahalarla güldüler.

Anjeli deniz kenarına kadar yürüdü. Siyah durgun suyu seyretmeye başladı. Zenciler bir tekneyi yüklüyordu. Balıkçıların limandan ayrılmaları için vize gerekiyordu ve polis onları takip ediyordu. Bu yüzden de balıkçılar işe yaramayan teknelerinde açlıktan ölüyorlardı. Zengibar'da balık bulmak zordu. Protein ihtiyaçlarını kedi ve farelerden gideriyorlardı.

Yabancı yük gemilerinin limana yanaşma hakları yoktu. Tabii ki Çinliler hariç.

Anjeli umutsuzlukla denize bakıyordu. Mektup ya da telgraf gönderemezdi. Memurların hepsi de Kato'nun uşaklarıydı. Havaalanı binalarına dahi girmesine müsaade etmezlerdi. Anjeli birden karar verdi. Aşağıya inen taş bir merdivene yöneldi ve dok işçilerine yaklaştı.

— Hemen hareket edecek mi? diye sordu bir zenciye tekneyi işaret ederek.

Zenci yere tükürdükten sonra kızın bacaklarına baktı. Kendilerine para verip de yardım isteyen Hintlileri sevmezdi. Fakat kız genç ve güzeldi. Belki de yeni çıkan kanuna göre onunla evlenebilirdi.

— Monbasa'ya, dedi.

Monbasa Kenya'nın bir liman kentiydi. Anjeli orada hiç kimseyi tanımıyordu, ama Monbasa da Hintliler vardı.

— Ne zaman?

— Yükleme bitince.

Anjeli demirparmaklığa baktı. "Rehber"i büyük bir ağaca yaslanmış uyukluyordu.

— Bir tur atmak istiyordum, dedi kısık bir sesle.

Adam cevap vermedi. Zengibar'da her şey tehlikeliydi. Kız onu ihbar edebilirdi.

— Korkmayın, dedi Anjeli adama yaklaşıp.

Zenci kızın tüm güzelliğine rağmen başını salladı.

— Biliyorsunuz, yasak. Özellikle sizin için.

Anjeli omuzlarını silkerek gülümsedi.

— Her şey yasak. Nefes almak bile.

Dok işçileri omuzlarının üzerinde balyalarla yanlarından gelip geçmeye devam ediyordu. Anjeli yeniden Peter Ravv'ı hatırladı. Ne pahasına olursa olsun Malko'ya haber vermiyordu.

— Size bir armağan verebilirim, dedi Hintli.

Zencinin gözlerinde bir parıltı belirdi. Anjeli sağ bileğindeki üç altın bileziği gösterdi. Balıkçılar Tanzanya ile Kenya arasında

kaçakçılık yapıyorlardı ve altına ihtiyaçları vardı.

— Bunlar altın, dedi kız.

— Daha yok mu?

— Hepsi bu.

Göz ucuyla da takipçisine bakıyordu. Adam balıkçılarla tartıştığını görürse derhal devreye girerdi.

Zenci aniden karar verdi.

— Oldu, ver bakalım.

Anjeli bilezikleri çıkarıp ona uzattı.

— Binebilirsin. Yola çıkana kadar saklan.

Anjeli rıhtımdaki balyalara baktı.

— Fakat hâlâ yola çıkmıyor musunuz?

Zenci sert bir şekilde kızın kolunu tuttu.

— Saklan, yoksa görülürsün. Polis hareket etmeden önce her tekneyi kontrol eder.

Anjeli tereddüt etmeden küçük tahta köprünün üzerinden geçti ve güverteye atladı. Zenci de onu takip etti ve güvertedeki kare şeklinde bir açıklığı gösterdi.

- İ n . s c a n n e d b y d a r k m a l t 1

Dar bir merdiven aşağıya doğru uzanıyordu. Anjeli çömeldi ve el yordamıyla ilk basamağı aradı. Birden kendisini izleyen zenci Anjeli'ye dev gibi gözüktü.

Hintlinin tekneye girdiğini gören altı yedi dok işçisi çalışmayı bıraktı.

*

**

Küçük pencerelere ve kalın duvarlara rağmen Afro-Şirazi Partisi binasının konferans salonu serindi. Başkan Mkele gözlerini Peter Raw'a dikmiş, oturuyordu.

Sadık Kato bile yanlarında değildi.

— Emin misiniz? diye haykırdı Mkele.

— Bana inanıp inanmamakta serbestsiniz.

Ben yalnızca bir dosta yardım etmek istedim.

Mkele ileri gittiğini anladı.

— İyi yaptınız. Hain Nyerere! Köpek! Onu öldüreceğim, parça parça edeceğim.

Abdül Mkele ayağa kalkmış, Başkan Nyerere'yi boğazlıyormuş gibi yumruklarını sıkıyordu.

— Başkan Nyerere'nin olayla ilgisi yok. Bu dolapları çeviren çevresindeki adamlar. (Bir saniye tereddüt etti.) Özellikle de Jacob Kangili, dedi Peter Raw.

— Oğlancı köpek!

Mkele çürük dişlerine, komik bıyığına ve garip beyaz giysisine rağmen etrafındakileri etkiliyordu.

— Kangili'nin de gelmesini istiyorum, diye devam etti Mkele. Bağırsaklarını deşip denize atacağım.

Yerli dilinde birkaç küfür daha salladı. Peter Raw Mkele'nin dostluğunu istiyordu, fakat Tanzanyalılar da önemliydi.

— Kangili tedbirli bir adam, dedi İngiliz. CIA ajanına ve Ahmed Şefik'e gönderdiğiniz Hintli kadını niçin ona da göndermiyorsunuz?

— Ahmed Şefik de kim? diye sordu Mkele.

— Ahmed Şefik'i Çinlilerin yüzünden öldürmek istemiştiniz.

— Çinliler mi?

Bu defa Mkele yalan söylemiyordu. Peter Raw olanları anladı. Sarışın adam düşündüğünden de güçlüydü. Peter Raw yanlış yere

tezgâh açmıştı...

— Her şeyi anlatın, çabuk, dedi Mkele.

İngilizin seçeneği yoktu.

Mkele dinledikçe deliye dönüyordu. Aniden boş bira şişesini aldı ve duvara fırlattı.

— Kato!

O kadar hızlı bağırmıştı ki, Peter Raw yerinden sıçradı. Polis şefi kapının önünde belirdi.

— Hintli kız nerede?

— Hemen bulurum, diye kekeledi. Nerede olduğunu biliyorum.

— Buraya getir, dedi Mkele. Yoksa gözlerini oyarım.

Watengu Kato içinden Komorlunun bir aptallık yapmamış olmasını dileyerek odadan çıktı..Efendisini çok ender böyle görmüştü... Neyseki Zengibar küçük bir yerdı. Kimse de dışarı çıkamazdı.

XII. BÖLÜM

Zenci bir eliyle kemerini açtı ve pantolonunu çıkardı. Bir müddet genç Hintlinin narin vücudunu seyretti. Fantezilerinde bile böylesine güzel bir kızı hayal etmemişti.

Anjeli'yi tutanlardan biri zencinin duraksamasına sinirlenmişti.

— Haydi! diye seslendi..

Zenci iki eliyle genç Hintlinin dizlerini araladı ve tecavüz etti. Anjeli'yi tutan iki dok işçisi haykırışlarının duyulmasına engel olmak için kızın ağzını sarisiyle örtmüşlerdi.

İşi biten zenci yukarı çıkıp diğer arkadaşını aşağıya gönderdi.

*

**

Anjeli sadece müthiş bir acı hissediyordu. Birkaç dakikadır kimsenin kendisine dokunmadığının farkına vardı. Sonra birisi başına sarılmış sariyi açtı. Karşısında bileziklerini alan zenci duruyordu. Anjeli başını öne eğip çıplak vücuduna baktı. Ne korku, ne nefret, ne de isteksizlik duyuyordu. Yalnızca büyük bir boşluk hissediyordu.

— Çıkabilirsin, dedi zenci, gidiyoruz.

Kız boş gözlerle baktı. Titreyen elleriyle sarisini vücuduna sarmaya çalıştı.

— Çabuk ol, dedi zenci. Bir saate kadar limandan çıkmamız gerek.

— Fakat beni götüreceğinizi söylemiştiniz.

— Hoşuna gitti değil mi? Fakat seni götüremeyiz. Polisle başımızı derde sokmak istemiyoruz. Haydi, çık dışarı.

Zenci, kızı merdivene doğru itti. Anjeli yukarı çıktığında Hint Okyanusu'nun serin rüzgârı yüzünü okşadı. İçerde ne kadar kaldığını bilmiyordu. İşçiler çoktan uzaklaşmışlardı. Yalnızca gemiciler vardı dışarda. Kümelenmiş, ona bakıyorlardı. Anjeli göğün üzerine yıkıldığını zannetti.

Ufak adımlarla yürüyerek uzaklaştı ve parmaklığı geçti. Komorlu yerinden kıpırdamamış, ama uyanmıştı. Teknede olanları tahmin ediyor ve davet edilmediği için üzülüyor olmalıydı...

Anjeli Zengibar'dan kaçmak isterken tecavüze uğradığını kimseye söyleyemezdi. Ladies Club'ün önünden geçip Amerikan Elçiliği'nin yolunu tuttu.

Tek şansı orasıydı. Fakat Komorlu peşinden ayrılmıyordu. Aniden kıyıdan yirmi metre uzakta bir teknenin durduğunu farketti. Dıştan takmalı bir motoru vardı. Bu Amerikan Elçiliği'nin teknesiydi.

Kenyatta Caddesi'nden ayrılıp kıyıya inmek için sağa döndü. Sahile geldiğinde arkasına baktı. Komorlu hâlâ peşindeydi.

Hiç düşünmeden suya girdi. Serinlik onu rahatlattı. Komorlu intihar edeceğini sanarak koşmaya başladı. Ama kıyıya gelince durdu. Çünkü yüzme bilmiyordu. Anjeli yavaş yavaş tekneye doğru yüzdü. Deniz, Zengibar sokakları gibi boştu. Komorlu geri dönüp yardım çağırmak için koşmaya başladı.

Komorlu nefes nefese Zengibar Oteli'ne geldiğinde Watengu Kato çıkıyordu. Kesik kesik kelimelerle olanları anlattı. Kato onu orada öldürmemek için kendini zor tuttu. Kız kaçarsa Mkele onu asla affetmezdi. İki adamının beklediği 404'üne bindi.

— Çabuk sahile.

Dar ve boş sokaklardan hızla geçiyorlardı. İki dakikada sahile geldiler.

Kato aşağı atlayıp Webley'ini çıkardı. Anjeli motoru çalıştırmaya uğraşıyordu. Polis şefi tereddüt etti. Bir sandal bulmak için limana gidebilirdi. Ama bu arada kız da kaçabilirdi. Tabancasını doğrulttu, sonra indirdi. Onu öldürürse Mkele kendisine çok kızardı.

— Siz ikiniz, oraya gidin! dedi adamlarına. İki polis koşmaya başladı.

Kato hırsını Komorludan aldı.

— Kız kaçarsa seni öldürürüm!

Tabancayı kaldırdığı gibi Komorlunun suratına indirdi.

Anjeli motoru çalıştırmak için ipi çekiyordu. Kato silahını havaya doğrulttu ve ateş etti. Anjeli başını bile kaldırmadı.

Polisler tekneye sadece on metre uzaklıktaydı. Kato saniyeleri sayıyordu. Polislerden biri tekneye ulaştı ve iki eliyle kenarına tutundu. Anjeli motoru bırakıp adamın ellerine vurdu. Ancak öteki arkadaşı da tekneye tırmandı ve kızın bacaklarını yakaladı.

Anjeli yere düştü.

Peter Raw Anjeli'yi görünce orada olduğu için utandı. Hintlinin yüzü yara içindeydi. Sarisinin yırtıklarından başka yara izleri de görülüyordu. Zenci, kızı saçlarından çekerek getirmişti. Anjeli titriyordu. Başını kaldırıp Peter Raw'a ve Mkele'ye baktı. İngilizle gözgöze geldiler.

Başkan Mkele ayağa kalktı ve genç Hintlinin önüne dikildi.

— Bir şey söylemeyecek misin?

Anjeli kıpırdamadı. Kato araya girdi:

— Konuşmak istemedi. Onu bir tekne çalarken yakaladım.

— Tekne çalarken... diye tekrar etti Mkele.

Sağ eliyle kızın uzun saçlarını tuttu ve kendine doğru çekti.

— İt, niye tekne çalıyordun?

Mkele bir ölüyle konuşuyor gibiydi. Peter Raw kızın nefes aldığından bile şüpheliydi. Mkele kızın saçlarını bırakıp Kato'ya döndü.

— Gerekli eşyaları getir. Onu ben sorguya çekeceğim.

Peter Raw yutkundu. AŞP'nin konferans salonu birden ona çok sıkıcı geldi. Yedi muhafız duvara dayanmış, kızın narin vücudunu seyrediyordu.

— Son uçak yarım saat sonra kalkacak, dedi Peter Raw. Darüsselam'a dönmeliyim.

— Benim misafirimsiniz, dedi Mkele.

Salonun kapısı açıldı ve Kato üniformalı bir grup polisle içeri girdi. Peter Raw önce ne taşıdıklarını anlayamadı, sonra bunların iki

kapı kanadı olduğunu gördü. Üzerlerinde sivri bakır koniler vardı.

Adamlar kapı kanatlarından birini sivri uçlar yukarı gelecek şekilde yere bıraktılar. Çıkıntıların herbiri on beş santimetreydi. Diğer dört polis ellerinde ikinci kanat, bekliyorlardı.

— Ona ne yapacaksınız? diye sordu Peter Ravv.

Başkan Mkele Anjeli'ye baktı. Anjeli sanki ölmüş gibi hiç kıpırdamamıştı.

— İtiraf edecek, dedi Mkele. O adi beyazın yapacağı her şeyi bilmek istiyorum.

Yerli dilinde bir emir verdi.

İki polis derhal Anjeli'yi bileklerinden tutup yerdeki kanadın üzerine yatırdı. Genç Hintli karşı bile koymadı. Gözleri açtı, fakat başka bir yerdeymiş gibiydi. Başı çivilerden birine çarpınca çığlık attı. Çivilerden biri sırtına girdi. Bir diğeri boynunu acıtıyordu.

Mkele kuşkuyla Kato'ya baktı.

— Hiç kimseye haber verecek zamanı olmadığından emin misin?

— Elbette. Kaçmayı denedi, fakat...

Daha sonra yerli dilinde konuşmaya devam etti. Başkan bir kahkaha attı ve Peter Ravv'a döndü.

— Bu köpek bir tekneyle kaçmak istemiş! Çocuklar da ona küçük bir ders vermişler.

Kato'ya dönerek:

— Onlara bir aylık balıkçılık vizesi ver, dedi.

İngiliz olayların gidişini beğenmiyordu, fakat çıkmak için de çok geç kalmıştı.

— Konuştur, diye bağırdı Mkele.

Watengu Kato fularını düzelttikten sonra Anjeli'nin üzerinde yattığı kapıya yaklaştı. Kızın yanına çömelip kulağına bir şeyler fısıldadı. Hiçbir cevap alamayınca da, ayağına kalktı.

— Ekselans, hiçbir şey söylemiyor.

Mkele parmaklarını çıtlattı ve koltuğına oturdu.

— Başla.

Kato bir emir verdi.

Peter Raw elindeki bardağı sıkıyordu. Afrika'ya geldiğıinden beri epey şey görmüştü, ama bu seferki hepsini bastıracağına benziyordu. İkinci kapı kanadını tutan polisler çivileri aşağıya gelecek şekilde onu çevirip Anjeli'nin üzerine getirdiler. Kato efendisine döndü.

— Çabuk! diye bağırdı Mkele.

Polisler kapı kanadını indirdiler. Çiviler birbirinin boşluğunu dolduracak şekilde sıralanmıştı. Anjeli'nin vücudu tamamen ezilmiş olmalıydı. Üst kanat en az yüz kilo vardı. Kız yine de bağırmamıştı.

Dört polis kanadın köşelerinde bekliyordu.

Mkele Peter Raw'a döndü.

— Araplar hiç değılse bize iyi bir şey öğretiler, dedi. Sultan zamanında kaçmaya çalışan zenci esirleri böyle yola getirirlermiş. şimdi sıra bizde.

Sonra Kato'ya döndü.

— Sor bakalım konuşmak ister mi?

Kato kapılara yaklaştı ve diz çöküp bağırarak sordu. Birkaç saniye bekledi ve ayağına kalktı.

— Konuşmuyor.

— Öldür o zaman, dedi Mkele.

Sesi sakinleşmişti. Ellerini göbeğinin üzerinde birleştirdi.

Dört polis eğilip üst kanadı olanca güçleriyle bastırdılar. İki kanat arasından müthiş bir çığlık yayıldı. Anjeli büyük bakır çivilerin arasında ezilmiş olmalıydı. Adamlar bastırmaya devam ediyorlardı.

— Yavaş, yavaş! diye bağırdı Mkele.

Fakat artık çok geçti. Polisler aşağı atlayıp üst kanadı kaldırdıklarında, Peter Ravv Anjeli'nin kanlar içindeki vücudunu görmek için bakışlarını başka tarafa çevirdi.

— Bir çuvala koy ve denize at, diye emretti Mkele. Artık ondan bahsedilmesini istemiyorum.

— Ya babası?

Mkele duraksadı.

— Onu da öldür.

XIII. BÖLÜM

Peter Raw elinin tersiyle alnındaki teri sildi. Sesi sinirini bozduğu için klimayı kapatmıştı. Büyük bir bardağa cin boşaltıp üzerine buz ve tonik ilave etti. Bu dördüncü kadehiydi. Ama yine de gözlerini kapatır kapatmaz Anjeli Trombay'ın kanlar içindeki vücudu aklına geliyordu.

Uşaklar bahçenin dibindeki barakalarına çekildikleri için evi büsbütün sessizdi. Üniversiteye giden ıssız yol Darüsselam'ın gürültülerinden uzaktı. Geceleri bazen bir kuş ya da bir maymun sesi duyulurdu. İngiliz, Mkele'nin ne kadar zalim olduğunu düşündü. Başı hafif hafif dönmeye başlıyordu.

Birden, birilerini görme ihtiyacı hissetti. Belki de Margot ya da Etienne'deki fahişelerle biraz oyalanabilirdi. Hintlinin hazin sonundan sonra içini müthiş bir korku kaplamıştı.

Peter Raw ayağa kalktı, anahtarlarını alıp ışığı söndürdü. Bahçedeki yaşlı bir asker ona kapıyı açmak için harekete geçti. İngiliz Bagamayo Caddesi'ne doğru yol alıyordu. Darüsselam on iki kilometrelik mesafedeydi.

*

**

Malko, Jane Logan'ın bakışlarıyla karşılaşmamak için kafasını krem karamel'in üzerine eğdi. Jacob Kangili'yi kışkandırmanın sırası değildi.

Yeni Afrika'nın yemek salonu kötü aydınlatmasıyla hanımları yirmi yaş daha yaşlı gösteriyordu. Mutfağı da o kadar iyi değildi, fakat Afrikalılar için ideal bir yerdi....

Malko, Jacob Kangili'yi Jane Logan ile birlikte yemekte görünce şaşırmıştı. Amerika'nın üzerinde bir blucinle bir tişört vardı. İçine de sutyen giymemişti. Makyajsız haliyle on altısından daha fazla göstermiyordu.

Malko ile tokalaşırken gözlerini ondan ayırmamıştı. Monoton bir akşam yemeğiydi. Jacob Kangili sanki yanında genç kadın yokmuşçasına davranıyor ve Jane ile hiç konuşmuyordu. Malko yine adamın salyangozu andıran dudaklarına ve yüzüklerine bakıyordu.

— Ertesi gün kontrol kulesinde olacağım, dedi Kangili. Doğu Afrika Hava Yolları'nın DC 9'u Nairobi'den saat üçü on geçte gelecek. Saat beşe doğru Kilimanjaro Havaalanı'na hareket edebilir. Uçuş planı yok. Uçakta hiçbir iz kalmayacak... Dönene kadar havaalanında kalacağım. Başarsanız da başarmasanız da sabaha karşı mutlaka geri dönmeli. Cuma Salim'e bir ikinci pilot buldum. Cuma Salim sivil kıyafetiyle dörde doğru gelsin. Onu kontrol kulesinde bekleyeceğim.

Malko öğleden sonra Mozambik Özgürlük Cephesi binasında Ahmed Şefik ile karşılaşmıştı. Mısırlının kararı değişmişse benzemiyordu. Ama Oyster Koyu Oteli'ndeki suikasttan sonra Mozambik Özgürlük Cephesi binasından da dışarı çıkmıyordu.

— Harika, dedi Malko. Cuma Salim'e talimatları vermeye gideceğim. Her zamanki

gibi Margot'nun Yeri'ndedir.

Artık konuşacak hiçbir şey kalmamıştı. Jacob Kangili ayağa kalktı ve elini Malko'ya uzattı.

— Dönüşünüzde görüşürüz.

★★

Malko arkasında ayak sesleri duyduğunda beşinci sahanlığa geliyordu. Bu aceleci kişinin geçmesi için kenara çekildi.

Jane Logan birdenbire yanında bitiverdi. Nefes nefeseydi.

— Sizinle konuşmam gerek, dedi. Jacob ile kasten tartıştım. Benim eve döndüğümü sanıyor... Buraya geleceğinizi biliyordum.

Malko tereddüt etti. Kangili'den kuşkulanıyordu.

— Ne istiyorsunuz?

— Zengibar'a gitmemelisiniz. Sizi kullanıyor ve öldürmek istiyorlar.

Eğer söylediklerinde samimiyse yanına gelmekle kendini tehlikeye atıyordu... Fakat niçin böyle davranıyordu?

— Biliyorum, dedi Malko heyecanlanmadan. Dikkat ederim.

Jane birden Malko'ya sarıldı. Malko nazikçe kızı uzaklaştırdı.

— Öğleden sonraları Kundunşi'nin plajında yalnızım, dedi Jane. Karşıda küçük bir ada var, tekneyle çok kolay gidilir.

Arkasını döndü ve merdivenlerde kayboldu. Malko bir müddet ayak seslerini dinledi. Sonra yoluna devam edip terasa çıktı. Teras her zamanki gibiydi. Küçük Kenyalı fahişeler

grupların arasında dolaşıyordu. Malko ayaklarını masanın üzerine uzatmış olan Cuma Salim'i hemen farkettti.

Ona doğru yaklaştı.

— Merhaba! dedi zenci.

— Merhaba. Her şey hazır, dedi Malko.

Ama söyledikleri Cuma Salim'i heyecanlandırmamış gibiydi. Malko'nun açıklamalarını dinledi. Sonra sakın bir sesle sordu:

— Bu iş bana ne kazandıracak?

Malko başından beri bu soruyu bekliyordu.

— Ne kadar istiyorsunuz?

Zenci başını göğ'e çevirdi.

— Bir milyon şilin istiyorum... Çünkü Tanrı bizden yana değil.

Yüz elli bin dolar. CIA hiçbir zaman bu parayı ödemezdi! Malko Salim'den vazgeçemezdi. Salim de bunu biliyordu.

— Biraz abarttığınızı düşünmüyor musunuz? diye sordu Malko kendisine bir iskemle çekerken.

*

**

Malko Peter Raw'i gördüğü zaman, üç yüz bin şiline anlaşmak üzereydiler. İngiliz barmenle tartışmasaydı Malko onu farketmeyecekti belki de. Herkes sustu. İngiliz kör kütük sarhoştı. Afrikalılar ona tehdit edici bir biçimde yaklaşıncı barmen araya girdi. Peter Raw diğerleri gibi sıradan bir beyaz değildi. Bazı imtiyazları vardı.

İngiliz plak dolabına para attı ve gümbür gümbür bir müzik geçirmelerini bastırdı. Bu sırada Malko'yu farkettti. Biraz duraksadıktan

sonra kadehini Malko'ya doğru kaldırdı. İçkisini bir dikişte içti ve bir koltuğa çöktü.

— Şu beyaza da ne oluyor? Buraya hiç gelmezdi. Bir keresinde burasının tam zencilere göre bir yer olduğunu söylediğini duydum.

— Üç yüz bin şiline anlaştık, dedi Malko konuşmayı kısa keserek. Zengibar'a uçmadan Kilimanjaro Havaalanı'nda parayı alacaksınız. (Ayağa kalktı.) Muskalarınızı unutmayın sakın.

Cuma Salim gülümsemeden ona baktı. Böyle şeylerin şakası olmazdı.

Malko barın yanından geçerken, Peter Raw'in para için kendini satan Kenyalı bir kıza küfrettiğini duydu.

Malko aceleyle merdivene yöneldi. Bir an önce duş almak istiyordu. Sıcaktan pantolonu ve gömleği tenine yapışıyordu.

*

**

Ruanda Sokağı boştu. Malko CIA bölge şefinin villasına gelmeden önce Japon Elçiliği'nin önünden geçti. Bu, Marc Gowan ile operasyondan önce son görüşme olacaktı.

Kapıyı çalar çalmaz Amerikalı açtı. Malko California stili döşenmiş salona girip de Elçi Douglas Salem'i görünce şaşırdı. Elçi hemen söze girdi:

— Tasarılarınız beni endişelendiriyor.

Malko elçinin kaygısından rahatsız olmuştu.

— Mkele'nin postunu istiyor musunuz, istemiyor musunuz? diye sordu sert bir tonda.

Douglas Salem bu soru karşısında allak bullak oldu. Böyle bir olaya karışmış olmaktan dolayı canı sıkılıyordu.

— Washington'dan talimat istemeliyim. İki veya üç gün sürebilir.

— Yarın Kilimanjaro Havaalanı'na gidiyorum, dedi Malko. Her şey yarına göre ayarlandı. Bir daha asla böyle bir ortam bulamam. Bu tasarımı gerçekleştirmek için hayatımı tehlikeye attım. Başkalarınınkini de.

— Ya Zengibarlılar sizi yakalarlarsa?

Malko soğuk bir şekilde gülümsedi.

— Yirmi kilo patlayıcı götürüyorum. Eğer operasyon kötü giderse onları patlatacağım.

— Bu şartlarda... dedi.

Malko ayağa kalktı.

— Artık birbirimize söyleyecek bir şeyimiz kalmadı, beyler. Toplantı öbür gün, burada.

Elçiyle tokalaştı. Marc Gowan kendisine eşlik etti. Parmaklığın önünde Malko'ya gülümseyerek:

— Dinamit fikrinize bayıldım! dedi. Elçi çok etkilendi. Yoksa bize güçlük çıkarırdı. İyi bir buluş...

— Bir buluş değil, dedi Malko sakince. Gerçek.

Amerikalı gözlüklerinin arkasından inanamamış gibi ona baktı.

— Şaka mı yapıyorsunuz? Şirket size dalga geçesiniz diye para vermiyor.

Malko güldü.

— Kaygılanmayın.

Caddeyi hızlı adımlarla geçti. Marc Gowan arkasından şaşkın gözlerle bakıyordu.

XIV. BÖLÜM

Malko büyük bir çukura girmemek için direksiyonu kırdı.

Asfaltlanmış yolun dar şeridi kuzeye, Moshi'ye doğru gidiyordu. Yol boyunca iki, üç kez büyük delikleri doldurmak için ziftle dolu el arabalarını bitkince iten zenci yol bakıcıları gördü.

Korogwe Kavşağı'ndan itibaren bitki örtüsü değişmişti. Tropikal ormanlar yerini savanlara bırakmıştı.

Yolda hemen hemen hiç trafik yoktu. Zencilerin çoğu otostop yapmayı akıllarına bile getirmeden yol boyunca yürüyorlardı. Araba beyazlar içindi ve de otobüs pahalıydı.

Bir saat sonra Moshi'ye varacaktı. Moshi Kenya sınırına en yakın şehirdi. Ahmed Şefik'in gerilla kampı 23. Yol'un güneyindeydi. Gerillalar Kilimanjaro Havaalanı'na kamyonla gideceklerdi. Tedbir olarak da, onları terminali kullanmadan, pistin ucundan uçağa bindireceklerdi.

Bölge polisine Mozambik Özgürlük Cephesi'nin çok gizli bir tatbikat yapacağı bildirilmişti. Havaalanı sorumlusu gerillaların istedikleri gibi davranmaları için havaalanını kapatmayı teklif etmişti.

Zaten uluslararası şirketler Kilimanjaro Havaalanı'nı, teknik yetersizliği ve uzun formaliteleri yüzünden artık tercih etmiyor,

Nairobi'ye inmeyi yeğliyordlardı.

Malko direksiyon kullanırken çıkabilecek aksilikleri gözden geçiriyordu. Planı sürprizlere dayanıyordu. Geri dönmese bile, diktatörün villasına ulaşabilmeyi umuyordu.

Hiçbir şey o kadar çok patlayıcı karşısında direnemezdi.

Yedi saatten beri araba kullandığı için sırtı ağrıyordu. Dikkati çekmemek için uçağa binmemiştı.

Anjeli Trombay'ı düşündü. Operasyonu başarabilirse kızı Darüsselam'a getirmeyi istiyordu.

*

**

Ronald Hamilton telefonu sinirle kapattı. Hiçbir ses gelmiyordu. Zengibar'da sık sık arıza olurdu, fakat iki saat sürdüğü çok enderdi. Sekreterin bürosuna geçip teleksi denedi.

Teleks de çalışmıyordu.

Kısa dalga yayın yapan telsizin kapağını açtı, düğmeye bastı. Fakat ibre sıfırdaydı. Büro hizmetçisi Komorlu çocuğa döndü.

— Herhangi bir şeye dokundun mu?

Çocuk başını salladı.

Ronald Hamilton aletin arkasını açtı ve eliyle kurcaladı.

Parmakları boşluktaydı. Birisi pilleri çalmıştı. Bunu yapsa yapsa Komorlu yapabilirdi, fakat asla itiraf etmezdi. Hamilton aniden karar verdi.

— Postaneye gidiyorum, diye Elçi Yardımcısı James Culver'a seslendi. Sersemler

cereyanı kesmişler.

Saat beş olmuştu. Üç saat sonra korsan DC 9, Zengibar'a beş kilometre mesafedeki alana inecekti. Hamilton ve Culver arabaları alana götüreceklerdi. Genç diplomat sabırsızlıktan titriyordu. Şehirdeki havayı görebilmek için sabah kahvaltısını Zengibar Oteli'nde yapmıştı. Sokaklar her zamanki gibi ıssızdı.

Zengibarlılar Watengu Kato'nun adamlarından o kadar korkuyorlardı ki, sadece mecbur oldukları zaman dışarı çıkıyorlardı.

Ronald Hamilton elçiliğin kapısını açmaz donakaldı. Askeri bir kamyon meydanın ortasında duruyordu. Beş, altı asker elçiliğin önünde bekliyordu. Askerlerden biri silahını diplomata doğrulttu.

— Dur, bayım.

Diplomat şaşkın şaşkın baktı.

— Fakat ben diplomatım! diye bağırды.

İlerlemek istedi. Bir asker parmağını tetiğe koydu.

— Ne oluyor? diye sordu Hamilton.

— Çıkmak yasak, dedi bir astsubay.

— Postaneye gideceğim.

Subay başını salladı. Yapacak hiçbir şey yoktu.

Hamilton bahçede duran iki arabaya baktı.

— Başkana şikâyet edeceğim.

Asker omuzlarını silkti. Hamilton geri dönüp hızla kapıyı çarptı.

Bunların tek bir açıklaması olabilirdi: Mkele saldırıdan haberdar edilmişti. Durumu James Culver'a açıkladı.

— Kenyatta Caddesi'ni deneyelim, dedi

Culver.

Hamilton pencereyi açar açmaz geriledi: Askerlerle dolu bir Land Rover pencerenin altında duruyordu.

— Tanrım, Tanrım! diye haykırıp kendini bir iskemleye attı.

*

**

Jacob Kangili, bir sürü asker ve bir siville kontrol kulesine girdiği zaman Kampala'ya giden DC 9 alandan havalanıyordu. Şef kontrolör tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. Kangili'nin kim olduğunu biliyordu...

Jacob Kangili gülümseyerek elini uzattı.

— Ulusal Tanzanya Birliği'nin sana ihtiyacı var, dedi. Partiye üye misin?

Saçma bir soru. UTB'nin kartı olmadan ne yemek yemek ne de yaşamak mümkündü. On bir milyon Tanzanyalıdan, üç milyonunda kart vardı.

Kontrolör cebinden kartını çıkardı. TGS' nin sorgu merkezine gitmemek için her şeyi yapmaya hazırdı.

Kangili karta göz attı.

— Senin iyi bir Tanzanyalı olduğundan eminim.

— Elbette, ekselans.

— Sömürgecilere karşı bir operasyon düzenliyoruz, dedi Kangili. Bize yardım edeceksin, fakat geride hiçbir iz kalmamalı. Uçuş planını kimseye söylemeyeceksin.

Kontrolör kabul etti. Jacob Kangili iki askerini kulede bıraktı ve aşağı indi.

Gümrükçüler ve memurlar çantalarını

topluyorlardı. Akşamları uçuş yoktu.

Cuma Salim Jacob Kangili ile tokalaştı.

Tanzanya Hava Yolları'na ait bir cip yanlarında durdu. İçinden ufak tefek bir zenci indi. DC 9'un ikinci pilotuydu bu. Kangili ile samimi bir şekilde tokalaştı.

Kangili pilotları birbirine tanıştırdı ve:

— Uçağa çıkın, ben kuleye gidiyorum, dedi. Kalkışa hazır olur olmaz beni arayın. İsimlerinizi vermeyin. Şifreniz "U H U R U".

Jacob Kangili konuşmasını bitirir bitirmez kuleye doğru ilerledi.

*

**

— U H U R U, kalkabilirsiniz. 150'ye çıkın. Yön 020.

Kontrolörün sesi biraz titriyordu.

— Kontrol, kalkıyorum, dedi Cuma Salim.

Kulenin camları gürültüden sarsıldı.

Kangili görevlilerden birine yaklaşarak:

— Uçak geri döndüğünde içinde bir beyaz olacak, dedi. İner inmez bir şey söylemesine ya da yapmasına izin vermeden onu öldürün. Anlaşıldı mı?

— Anlaşıldı, dedi görevli.

XV. BÖLÜM

Peter Raw nefes nefese beton pistin kenarına geldi ve durdu. Havaalanı binalarına iki kilometre uzaklıktaydı.

DC 9'un reaktörlerinin gürültüsü üzerine başını kaldırdı. Fazla vakti yoktu.

Elini kahverengi evrak çantasına daldırarak içindeki metalik şeyleri piste atmaya başladı.

İki büklüm çantasındakileri boşaltarak pistin öbür tarafına geçti. Otların üzerine uzandı ve eserini seyretmeye başladı.

Hiçbir lastik bu sivri metal parçalara dayanamazdı. İngiliz kafasını kaldırdı. DC 9 kalkışa hazırlanıyordu.

Dört motor da çalışıyordu.

Uçak kendisine doğru gelirken Peter Raw yüzüstü otlara uzanmıştı.

*

**

Peter Raw, Darüsselam yolu üzerindeki "Bata" ayakkabı fabrikasının karşısında durdu. Elinde kahverengi çantasıyla arabadan indi ve onu bir çukura attı. DC 9 kalktıktan sonra pistin üzerine döktüklerini toplamıştı.

Girişiminden geriye bir iz kalmasını istemiyordu. Kaygı içini kemiriyordu. Görünüşte DC 9 normal bir kalkış yapmıştı. Yaşayabilmesi DC 9'un Zengibar'a inmemesi-ne bağlıydı.

Operasyon için başında tökezleseydi Kangi-

li ihanet ettiğini asla anlayamayacaktı.

İngiliz yeniden arabasına bindi. Anjeli Trombay'ın ezilmiş vücudu bir türlü aklından çıkmıyordu. Kızı unutmaması gerekiyordu... O kadar etkilenmişti ki, Malko'yu Margot'nun Yeri'nde gördüğünde her şeyi neredeyse söyleyecekti. Fakat hainlik tarafı ağır bastı. Her şeyi büyük bir çiftlik alacak kadar parayı toplayabilmek için yapmıştı.

*

**

23. Yol'un sol tarafında Masâi Ovası uzanıyordu. Yol tamamen boştu. Malko ovaya sapan bir yolun başında durdu. Ağaca çakılmış levhada "Kikuletvva, 8 mil" yazıyordu.

Buluşma yeri burasıydı. Cortina'dan çıkar çıkmaz etrafını sıcak dalgası sardı. Hava kuru ve yakıcıydı.

Aniden bir toz bulutu belirdi. Bir cip son sürat geliyordu. Malko, gelenin Ahmed Şefik olduğundan emin olmak için biraz daha yaklaşmasını bekledi. Mısırlı Malko'nun yanında durdu ve aşağı indi. Malko onu gördüğüne sevinmişti. Tokalaştılar.

— Her şey yolunda mı? diye sordu Mısırlı.

Malko saatine baktı.

— DC 9 bir buçuk saat sonra Kilimanjaro Havaalanı'nda olacak.

Ahmed Şefik güldü.

— Çok iyi, beni kampa kadar takip edin. Arabanızı oraya bırakınız.

Malko Cortina'sına bindi ve cipin dönmesini bekledi. Sonra toz bulutunun arkasına

takıldı.

*

**

Cuma Salim pisti daha iyi görebilmek için başını sola eğdi. Kilimanjaro Havaalanı tamamen boştu.

Zenci mikrofonu aldı, fakat sonra yerine bıraktı. Kuleyle temasa geçmek gereksizdi. Nasıl olsa onları bekliyorlardı. Salim DC 9'u hafifçe eğdi.

— İniş takımları açıldı, dedi ikinci pilot.

*

**

Malko, Kilimanjaro'nun zirvesindeki karları hayranlıkla seyrediyordu. Ahmed Şefik'in sesi onu gerçeğe döndürdü.

— işte DC 9.

Malko başını çevirdi. Uçak bir oyuncak gibi gökyüzünde süzülüyordu. Yüz yirmi zenci gerilla otların üzerinde oturmuş, sabırla bekliyordu. Gerillaları getiren kamyonlar geri dönmüştü.

Önce ana, daha sonra da ön iniş takımlarının tekerlekleri yere değdi. Küçük bir patlama Malko ile Ahmed Şefik'i yerinden sıçrattı. İniş takımlarından kıvılcımlar çıkıyordu.

Üç patlama daha oldu. Lastikler bir anda söndü. Koca uçak yalpalaya yalpalaya pistin ortasına geldi. Daha sonra pistten çıkarak durdu.

Malko DC 9'a doğru koşmaya başladı. Gördüklerine bir türlü inanmak istemiyordu.

*

**

Cuma Salim'in elleri titriyor ve ağlıyordu. Lastikler inmiş, jantlar eğilmişti. İniş takım-larından yanık kauçuk kokusu yükseliyordu.

— Tamir edilebilir mi? diye sordu Malko.

Cuma Salim olumsuz anlamda başını salladı.

— Burada olmaz. Ön iniş takımını değiştirmek gerek. Ana iniş takımıyla tüm hidrolik devreler de gözden geçirilmeli.

— Fakat ne oldu? diye sordu Malko.

— Kalkışta lastiklerden birini patlatmış olmalıyım.

Pilot da şaşırmıştı. Malko sakın olmaya çalışıyordu. Kadere karşı hiçbir şey yapılamazdı. Anlaşılan Tanrı Mkele'den yanaydı.

— Gerillalarınızı geri götürmekten başka yapacak bir şey yok, dedi Malko Ahmed Şefik'e.

Mısırlı DC 9'a bakıyordu. Zengibar tiranından kurtulmak için daha tehlikesiz bir yol bulmak gerekiyordu.

— Ya uçak? diye sordu Mısırlı.

Malko omuzlarını silkti.

— Onunla ilgilenirler. Kimse çalmaz. Pilotları biz götürürüz.

Mısırlı yerli dilinde bir emir verdi ve zenciler güneye doğru yürümeye başladılar. Malko Şefik'in cipine bindi. Arkasını dönüp DC 9'a son bir kez daha baktı.

Birden kendini çok yorgun hissetti.

*

**

Başkan Mkele belki de otuzuncu defa saatine bakıyordu. Dokuz buçuk. Zengibar

terminal binasının arkasında iki saattir "istilacıları" bekliyordu. Tüm Zengibar Ordusu havaalanındaydı. Başkan uçağı havaya uçurmaları için emir vermişti.

Mercedes'inin açık camından eğildi:

— Kato!

Watengu Kato, Mercedes'in yanma koştı.

— Evet, ekselans?

— Kızın kimseyle konuşmadığından emin nişin?

— Evet, ekselans, diye kekeleydi.

— O halde niçin gelmiyorlar? diye bağırdı Mkele. Amerikan Elçiliğı'ni göz altına alıp telsizi kestini mi?

— Evet, ekselans.

— O halde, İngiliz benimle alay etti! Bunu ödeyecek. Yarın sabah Darüsselam'a gidecek ve onu öldüreceksin.

— ilk uçakla gideceğim, ekselans.

— Evime gidiyorum, dedi Mkele. Adamları şafağı kadar beklet. Bir şey olursa sorumlu sensin.

*

**

Sinirli ve yorgun olan Malko, büyücünün uyarısını anımsamadan edemiyordu. Mantığı bunu reddediyordu, fakat olaylar ortadaydı.

Çölden sonra Kilimanjaro'daki oda ona çok küçük geliyordu. Kendini bir koltuğı attı. Üstü başı toz içindeydi ve sırtı ağrıyordu. Terkedilen DC 9 hakkında soru sorulurken mümkün olduğu kadar uzakta olmak için hiç durmadan direksiyon kullanmıştı.

Marc Gowan'a durumu iletmış, Cuma

Salim Jacob Kangili'yi haberdar etmekle görevlendirilmişti. Ahmed Şefik ise kampta kalmayı tercih etmişti.

Malko Cuma Salim ile Kangili'ye bir mesaj yollamıştı. Mesajda bir başka uçak kendilerine tahsis edilirse yeniden başlamaya hazır olduğunu bildirmişti.

*

**

Watengu Kato, efendisine UHURU'nun sabah baskısını okurken hazırol vaziyetinde duruyordu. UHURU, Darüsselam'dan günün ilk uçağıyla gelen yerli dilindeki en büyük günlük gazeteydi. Hava çok güzeldi ve önceki günün etkileri geçmiş gibiydi... Başkan villasının verandasında oturuyordu.

UHURU'nun ilk sayfasını Kilimanjaro Havaalanı'nda terkedilen DC 9 ile ilgili haber doldurmuştu. Kaçakçılıktan bahsediliyor, Filistinliler ve Portekizliler suçlanıyordu. Darüsselam kulesinin kontrolörü saat sekiz de işi bıraktığına ve DC 9'un o saate kadar alanda olduğuna dair yemin ediyordu.

Kilimanjaro Havaalanı'ndaki görevliler ise uçağın saat altıda alana indiğini söylüyorlardı.

Başkan Mkele gazeteyi buruşturdu. Kato başını öne eğdi.

— Tanrı sizi korudu, ekselans! O sefille/kendi tuzaklarına düştüler.

— Bana hiçbir şey olmaz, diye haykırdı Mkele. Hiç şüphesiz Tanzanyalı sersempler işin içine girmişlerdir! Uçağı çalmamışlardır.

Kato'nun dili tutulmuştu.

— Uçağı binip Darüsselam'a gidecek ve

bunları tezgâhlayan Amerikalı ajanın kellesini getirmeden dönmeyeceksin. Kişisel paramdan bir milyon şilin veriyorum.

VVatengu Kato'nun başı döndü. Bir milyon şilin! Birden cüzamlıları düşündü. Herbirine bin şilin söz verip daha sonra da dilim dilim doğratacaktı.

— Kangili'den sana yardım etmesini iste, dedi Mkele.

— Fakat, ekselans...

Mkele güldü.

— Kangili itin tekidir. Mutlaka işin içindeydi. Buraya gelince onu öldüreceksin. Gitmeden önce Amerikan Elçisini ara, onunla konuşmak istiyorum.

*

**

Ronald Hamilton kulaklarına inanamıyordu. Başkan Mkele, ABD Başkanına köpek diyordu...Diplomat soğukkanlı olmaya çalıştı.

— Başkan, dedi Hamilton, izin veremem...

— Susun! Yoksa sizi kurşuna dizdiririm!

Hamilton çenesini kapadı. Mkele her şeyi yapabiliirdi.

— Ajanınızın kellesine bir milyon şilin vaat ettim. Hepinizi öldüreceğim! Şu Hintli kızı öldürdüğüm gibi! Defolun!

Diplomat geriledi. Bahçeye çıktığında hâlâ Mkele'nin sesi duyuluyordu:

— Bir milyon şilin! Kellesini burada... masamın üzerinde istiyorum!

XVI. BÖLÜM

Kilimanjaro'nun havuzunun kenarında Malko sessizce oturuyordu. Marc Gowan'ın ise yüz hatları gergindi.

— Aptallık etmeyin, iki saat sonra Nairobi'ye gidecek uçakta yeriniz ayrıldı. Size havaalanına kadar bizzat ben eşlik edeceğim, dedi Gowan.

Malko başını yukarı kaldırdı.

— Gitmiyorum, dedi yavaşça.

— Tanrı aşkına, sizi gömmek istemiyorum! Watengu Kato bu sabah Zengibar'dan geldi. Bir milyon şilini kazanmak istiyor! Bu kadar para için sizi burada bile dilim dilim doğrarlar. Bu otelde gündüz bile emniyette değilsiniz. Üstelik Jacob Kangili'nin Mkele'nin adamlarına yardım edeceğine inanıyorum.

— Hayattayım ve yeniden başlamaya hazırım. Fakat onu kim uyardı?

— Hiçbir fikrim yok.

Malko Anjeli'yi düşündü. Kıza ne olduğu hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

— Ne yapmak istiyorsunuz? dedi Gowan.

— Beni Zengibar'a götürebilecek birisini tanıyor musunuz?

— Jane Logan bir gün bana karanfil kaçakçılarını tanıdığını söylemişti. Fakat...

— Harika, dedi Malko.

*

**

Watengu Kato ağır valizin kapağını dikkatle kaldırdı. İçi Çekoslovak malı silahlarla doluydu. Polis şefi üstekini alıp yanındaki adama uzattı.

— Al.

Adamın sol elinde yalnızca işaret ve başparmağı vardı.

Kato'nun silah verdiği ikinci adamda burnun yerinde yalnızca iki delik bulunuyordu.

Kato cüzamlıları getiren melez kadına da bir Webley verdi.

— Adamı daha önce iki kez kaçırdın, Flavia, dedi Kato. Dikkat et.

Kız silahı alıp çantasına attıktan sonra:

— İki saat sonra ölecek, dedi.

*

**

Malko solunda iki 404 gördüğü zaman Azania Sokağı'na dönmek için Kilimanjaro'nun park çıkışında bekliyordu. Direksiyondaki Flavia'yı hemen tanıdı. Malko'nun yola fırladığı anda Flaviya da onu farketmişti. Cüzamlılarla dolu iki araba girişin önünden ok gibi geçti.

Fakat bir bira kamyonu onları birkaç dakika oyaladı. Bu süre Malko'nun uzaklaşmasına yetmişti.

*

**

Kundunşi'nin yüzme havuzu, öğle güneşinin altında bir fırına benziyordu.

Malko kabinleri dikkatlice inceledi. Kabinlerde birinin önünde sutyensiz kırmızı bikinili

birisini gördü ve oraya doğru yöneldi.

SAS yaklaşır yaklaşmaz kadın başını kaldırdı. Bu Jane Logan idi. Malko'yu görünce yüz ifadesi değişmedi. Malko onun yanına uzanarak:

— Size ihtiyacım var, dedi.

— Niçin? İşiniz bitti. Jacob bana beceremediğinizi söyledi.

— Bitmedi, Zengibar'a gitmem gerek. Karanfil kaçakçılarını tanıdığınızı doğru mu?

— Kim söyledi?

— Marc Gowan.

— Evet,doğru. Onlara sık sık Ngege-Beach'te rastlar, karanfil alırım.

— Beni onlara götürün! dedi Malko.

— Gizlice Zengibar'a mı gitmek istiyorsunuz? Delilik bu. Birkaç saatte yakalanıp öldürölürsünüz.

— Mkele'nin katilleri peşimde, dedi Malko. Beni aramayacakları tek yer Zengibar. Kaçakçıların beni almayı kabul edeceklerini sanıyor musunuz?

— Ücretlerini vererseniz...

Malko dizlerinin üzerinde doğruldu.

— Gidelim o zaman.

Birden yüreği ağzına geldi. Mini etekli melez arkasında beş zenciyle plajı inceliyordu. Malko Jane'i omuzlarından yakalayıp kuma yatırdı.

— Onlar. Beni buldular.

Jane Logan yavaşça başını kaldırdı.

— Kimse yok.

— Cortina'mı tanıyorlar. Beni park yerinde bekliyorlardır. Arabanız var mı?

— Evet.

— Siz önden gidin. Otoparkın çıkışında bekleyeceğim, geçerken beni alırsınız.

*

**

Küçük kırmızı Austin bagamayo yoluna çıkan toprak bir yola saptı.

— Durun, direksiyona ben geçeyim, dedi Malko.

Genç kız Malko'nun dediğini yaptı. Avusturyalı, hareket ettiği anda dikiz aynasında iki 404 farketti. Altlarındaki arabayla onlardan kurtulmaları imkânsızdı. Malko tüm umudunu kaybetmek üzereyken ilerde yolu düzelten kepçeli bir buldozer farketti ve kafasından delice bir fikir geçti. Ne yapıp yapıp, o buldozeri ele geçirmeliydi. Kurtuluşları buna bağlıydı. Buldozerin yanından geçip arkasında durdu. Dışarı fırladığı gibi buldozerin operatör kabinine tırmandı. Kaybedecek saniyesi yoktu. Zenci operatörü yakasından kavradı ve aşağı itti. Yerine geçerek komuta lövyelerine sarıldı. Ne olduğunu anlayamayan zenci tepelere doğru kaçmaya başlamıştı.

XVII. BÖLÜM

— Dikkat! diye bağırdı Flavia'nın yanında oturan cüzamlı.

Büyük bir buldozer kepçesi havada onlara doğru geliyordu. Flavia çarpmamak için direksiyonu kırdı. Fakat 404 savrulup buldozere yandan çarptı. Malko kepçeyi çalıştıran lövyeyi çekti ve çelik yığını 404'ün üzerine indi. 404 ikiye ayrılmış, içinden korkunç çığlıklar yükseliyordu.

Cüzamlılardan biri arka kapıyı açtığı anda ikinci 404 son hızla gelip ilkinin çarptı.

Çarpışmanın etkisiyle birinci arabanın benzin deposu infilak etti ve her iki arabayı da alevler sardı.

Malko buldozerden atlarken alevler içinde Flavia'yı farkettil. Austin'e doğru koşmaya başladı. Direksiyona geçtiğinde:

— Şimdi sizin kaçakçılara gidebiliriz, dedi Jane Logan'a.

*

**

Watengu Kato biletiyle sinirli sinirli oynuyordu. Zengibar'a giden son DC 3 on dakika sonra kalkacaktı.

Melez Flavia, uçak kalkmadan önce ona Malko'nun kellesini getireceğine dair söz vermişti.

Kato üzgün üzgün yolcu salonuna doğru yöneldi. Başkan Mkele, polis şefinin geceyi

Zengibar dışında geçirmesinden hoşlanmıyordu.

*

**

Austin yavaş yavaş sivri çakıl taşlarının üzerinde ilerliyordu. Bagamayo yolundan ayrılalı beş kilometre olmuştu. Sahile yirmi metre kala durdular.

— Oradalar, dedi Jane.

Küçük bir yelkenli kıyıdan elli metre açıkta demirlemişti. Güvertede on kişi vardı.

Amerikalı sahile doğru ilerleyip elini sailadı. Denizcilerden biri ona karşılık verdi.

— Haydi yüzerek tekneye gidelim, dedi Malko'ya.

*

**

Amerikalı bir sandığın üzerine oturmuş, yerli dilinde yelkenlinin patronuyla tartışıyor-du. Bir müddet sonra Jane Malko'ya:

— Bin şiline sizi Zengibar'a bırakacaklar, dedi. Fakat hemen yakalanacağınızı ve yağmurlu bir günü beklemenizin daha iyi olacağını söylüyorlar.

— Yarın geceye kadar onlarla denizde kalabilir miyim? diye sordu Malko.

— Niçin yarın gece?

— Çünkü yarın gece Zengibar'da yağmur yağacak. Saat sabah ikiyle dört arası.

— Yarın gece yağmur yağacağını nasıl biliyorsunuz? Siz Tanrı değilsiniz.

— Tanrıyla aram çok iyi, dedi Malko. Yarın akşam yağmur yağacak.

Amerikalı, yelkenlinin patronuna dönüp

Malko'nun sözlerini aktardı.

Adam çok kısa cevap verdi.

— Kabul ediyor, dedi Jane.

— İyi, dedi Malko. Ona sorun bakalım, beni bırakabileceği şehirden uzak olmayan bir yer biliyor mu?

Yeniden yerli dilinde konuştular.

— Maharubi Sarayı'nın kalıntıları, dedi Jane. Çinlilerin kurduğu sigara fabrikasının tam karşısında. Şehre yürüyerek yirmi dakika da gidilebilir.

— Çok iyi, dedi Malko. Onlara söyleyin, parayı adaya çıkınca ödeyeceğim.

— Peki yağmurunuz ne olacak? diye alaylı bir sesle sordu Jane.

— Onunla siz ilgileneceksiniz, dedi Malko. Marc Govvan'ı bulun, ona nasıl ve ne zaman adaya gideceğimi söyleyin. Zengibar'da yağmur istediğimi de belirtin. O anlayacaktır.

*

**

Üniformalı iki Tanzanyalı polisin tuttuğu Jane Logan, Jacob Kangili'ye meydan okuyordu. Darüsselam garının karşısındaki polis karakoluna getirmişlerdi onu.

— O beyazla ne yaptın? diye tekrar etti Kangili. Seni onunla sahilde görmüşler.

Jane cevap vermeyince kızı tokatladı.

— Sen yarı eşcinsel bir zenciden başka bir şey değilsin, dedi Jane İngilizce. Ne yaptığımı öğrenmek mi istiyorsun, o halde söyleyeceğim.

Malko ile yapmayı hayal ettiği her şeyi yerli dilinde bildiği en uygun kelimelerle anlattı.

Jacob Kangili taş kesilmiş gibiydi. Birden

TGS şefi ilerleyip sağ eliyle Amerikalının boğazını sıktı. Ağzından hiçbir ses çıkmayana kadar onu öylece tuttu.

*

**

KRİTİK, KRİTİK, KRİTİK.

Elçilikteki telekse üç kelime kırmızıyla yazıldı. Bu sırada çalan bir zil sesi Ronald Hamilton'ı yerinden sıçrattı. Hemen alete doğru koştu.

Okudukları kendisine soğuk terler döktürdü.

Meslek hayatının en beklenmedik, en çığgınca haberi idi bu. İçini bir sevinç dalgası kapladı. Zengibar'dan ayrılmadan önce Başkan Mkele ile hesaplaşabilecekti.

Şeridi okuduktan sonra çakmağını alıp yaktı.

*

**

Malko saatine baktı. Sabahın ikisiydi. Uçağın uğultusunu işitiyordu. Yelkenlinin patronu yağmurun sırrının Amerikan Hava Kuvvetleri'ne ait bir uçağa bağlı olduğunu tabii ki bilemezdi. Uçaktakiler Zengibar üzerine yüzlerce kilo gümüş nitrat döküyorlardı.

Yirmi dört saat içinde Marc Gowan iyi toparlanabilmişti. Çünkü en yakın Amerikan üssü Suudi Arabistan'daydı.

Patron koluyla bir yeri işaret etti.

— Zengibar! dedi gülerek.

XVIII. BÖLÜM

Malko sudan çıktı. Yelkenli karanlıkta kaybolmuştu. İçinde elbiseleri ve tabancasının bulunduğu plastik torbayı açmadan önce koşarak sahili geçti. Ağaçların arasında durup giyindi.

Şimdi iş Ronald Hamilton'ı bulmaya kalmıştı. Kumun üzerinde sessizce ilerledi.

Yağmur devam ediyordu. Karanlıkta eski sarayın duvarını farkettiler.

Durup etrafı dinledi. Sonra bir müddet daha denize paralel yürüdü. Ronald Hamilton'ın onu buralarda bir yerde beklemesi gerekiyordu. Malko durdu ve hafif bir ıslık çaldı.

Nihayet yapraklar kıpırdadı, bir gölge belirdi ve kendisine doğru ilerledi.

Malko üç metre kala Ronald Hamilton'ın gözlüklerini tanıdı. El sıkıştılar. Amerikalı Malko'yı sultanın haremının yıkıntılarına doğru sürükledi.

— Bravo, dedi Hamilton, yağmur fikri harikaydı.

— Evet, fakat birazdan duracak, dedi Malko. Arabanız var mı?

— Geceleri şehirden çıkmak yasak. Yürüyerek geldim. Yirmi dakikalık yolumuz var. Acele edelim.

Yağmur durmuştu. Hamilton Malko'yu dar bir sokağa itti.

Karşı taraftan beş asker geliyordu. Zenciler kendi aralarında yüksek sesle konuşuyorlardı. Adamlar Bangrani Caddesi'ne döner dönmez Malko ve Hamilton gizlendikleri yerden çıktılar.

Hamilton tahta bir kapının önünde durdu. Kapıda ZENGİBAR BAKKALİYESİ, J.M. TROMBAY" yazıyordu.

İçeri girip merdivenleri çıktılar. Malko şövalye yüzüğüyle kapıyı birkaç kez tıklattı. Hiçbir cevap gelmedi. Yeniden tıklattı.

Nihayet bir ses İngilizce sordu:

— Kim var orada?

— Polici! diye seslendi Hamilton.

— Kuna nini hapa?*

— Usiende Presidenti Mkele, Sasa Hivü*

Kısa bir sessizlikten sonra kapı açıldı. Malko derhal kapıyı itti. Anjeli'nin büyükbabasının yüz ifadesini görünce irkildi.

— Kimsiniz? dedi yaşlı adam.

— Torununuzun bir arkadaşıyım, dedi Malko.

— Ah Anjeli! dedi Hintli. Nasıl iyi mi? Çok güzel bir kızdır.

— Anjeli öldü, dedi Malko. O yüzden buraya geldim.

Hintli söylenileni anlamamıştı.

— Sizi o mu gönderdi? Bu saatte...

— Anjeli öldü, diye tekrarladı Malko. Dört gün oluyor.

C) Na var?

(*) Başkan Mkele'yi derhal görmelisiniz!

Sonunda anlamıştı.

— Çok gençti. Bir hastalığa mı yakalandı?

— Başkan Mkele onu öldürttü.

— Ailemden hiç kimseye dokunmayacağına dair bana söz vermişti. Yemin etmişti. Anjeli'nin Darüsselam'daki üniversiteye gittiğini söylemişti bana.

Hintli bir sandığın üzerine yığıldı, başını ellerinin arasına aldı. Malko adama yaklaştı ve omuzlarından tuttu.

— Torununuzun intikamını almaya geldim, dedi.

— Mademki bana yalan söyledi, ben de onun hesaplarını artık tutmayacağım.

— Mkele'nin evrakları nerede? diye sordu Malko.

Hintli sağ elini oturduğu sandığın üzerine koydu.

— İçinde.

— Onları görmek istiyorum.

— Hayır, hayır, diye kekeleydi. İmkânsız. Beni öldürür. Kimse onları göremez.

Malko Hintliyi kucaklayıp yatağının üzerine bıraktı.

— Onu tutun, dedi Ronald Hamilton'a ve sandığın kapağını kaldırdı.

Dosyaları, banka mektuplarını birer birer çıkardı. Bunlardan biri Londra'daki Barclay Bankası'nın bir şubesinden geliyordu. Hesap Başkan Mkele adına açılmıştı. Tam tamına 1273 827 sterlin ve 12 pens.

*

** .

Malko Hintlinin önüne bir kâğıt uzattıktan

sonra:

— Bu hesabı tutmanız için Mkele size ne kadar para verdi? diye sordu.

— Hiç, hiçbir şey. Anjeli'nin öğrenim için Darüsselam'a gitmesine izin verdi. (Ağlamaya başladı.) Şimdi beni öldürecek. Kendisi için çalıştığımı birisi öğrenirse beni mutlaka öldüreceğini söylerdi.

— Mkele zimmetine geçirdiği parayı diğer AŞP yöneticileri ile paylaşıyor muydu?

— Bana hiç bahsetmedi. Fakat sanmıyorum. Her zaman yalnız gelir.

Malko büyük bir sevinçle Amerikalıya döndü.

— Mkele zimmetine iki milyon dolardan fazla para geçirmiş. Tüm kanıtlar burada. Zengibar bütçesinin temelini oluşturan karanfil satışını tekeline almış. Her zaman bir tek kuruşu olmadığına dair yemin eder. Mkele karanfilleri Londra'daki bir Hint firmasına satıyordu. Resmi kayıta kilosunun 60 pens olduğu yazılı. Oysa ödenen gerçek fiyat 180 pens. Aradaki fark Londra'daki hesabına yatıyordu.

— Fakat niçin bu yaşlı Hintliye gerek duydu?

— Mkele'nin okuması yazması yok, dedi Malko. Yazışmaları ve hesapları tutmak için birisi gerekiyordu. Bu yaşlı Hintli tüccar onun için ideal bir adamdı.

Hamilton başını salladı.

— İlginç, fakat bu belgelerden nasıl yararlanacağınızı anlamadım.

— Mkele'nin mührü John Trombay'da. Her

türlü yazışmada kullanılabilir.

— Ne yapacaksınız?

— Bana Mkele'nin karşısına dikilebilecek en güçlü adamla görüşme fırsatı sağlayacaksınız, dedi Malko. Watengu Kato ile.

— Sizi görür görmez öldürür, dedi Hamilton. Başınıza bir milyon şilin ödül kondu.

Malko güldü.

— Ben Prens Malko, Mkele'nin kellesi için on milyon şilin veriyorum.

XIX. BÖLÜM

Her öğleden sonra olduğu gibi Vvatengu Kato, saat dörtte Zengibar Oteli'ne girdi.

Bara geçip bir bira ısmarladı. Bir müddet sonra kalkıp tuvalete gitti. Tam birinci kabine girecekti ki, yandaki kabinden birisi çıkıverdi. Kato önce bir namlu gördü, sonra da altın renkli gözleri.

— Buraya girin, dedi yabancı ingilizce olarak.

Namlu Kato'nun göğsünden on santimetre uzaktaydı.

Kato şaşkınlıktan donakalmıştı. Polis şefinin kıpırdamadığını gören yabancı fularından çekip onu içeri soktu ve kapıyı kapattı.

— Beni tanıdınız mı? diye sordu yabancı.

Kato yutkundu. Amerikalı ajanı hiç görmemişti, ama tanımına uyuyordu.

— Ne istiyorsunuz? Bu otelden dışarı çıkamayacaksınız.

— Kafanıza bir mermi sıkıp geldiğim gibi gidebilirim, dedi Malko. Fakat başka bir projem var. Başkan Mkele başıma bir milyon şilin ödül koydu, değil mi? Ben size Başkan Mkele'nin kellesi için on milyon şilin teklif ediyorum. Cevabınız nedir?

— Peki başkanı kim öldürecek.

— Siz, dedi Malko.

★

★★

Watengu Kato Mkele'nin zimmetine para geçireceğini asla düşünmezdi. Fakat mektupları okumuştı.

Malko ona yeni bir belge daha gösterince Kato yerinden sıçradı.

— İşte başkanın hesaplarını tutan adamın imzaladığı bir mektup, dedi Malko. 1 273 827 sterlin 12 pensin başka bir hesaba aktarılmasını istiyor. Yeni hesabın sahibinin adı boş bırakılmış. Buraya sizin isminiz yazılabilir ya da istediğiniz birinin adı. Başkan Mkele'nin cesedini görür görmez bu mektubu size vereceğim. Yaklaşık olarak on milyon şilinden fazla eder. Evet? Teklifimi kabul ediyor musunuz? Başkan Mkele'nin hayatına karşılık on milyon şilin.

— Bu iş kolay değil. Başkan çok kuşkuludur. Çok kuşkulu. Her zaman yanında yedi muhafız vardır.

Malko alaylı alaylı gülümsedi.

— Muhafızlar sizin adamlarınız. Bu yüzden sizi seçtim...

— Şimdi gitmeliyim, dedi Kato. Her gün bu saatlerde başkanla buluşurum.

— Nerede?

— AŞP'de. Kâğıt oynarız.

Malko tabancasını kemerine yerleştirdi.

— Çok iyi, birlikte çıkarız. Yarın aynı saatte burada' buluşuruz, bana cevabınızı söylersiniz. Olmazsa teklifimi başkasına götürürüm.

Kato önce çıktı. Malko da arkasındaydı. Küçük holden geçtiler. Malko Kato'yu dışarı itti.

— Yarın sizi aynı yerde bekleyeceğim, dedi. Umarım çıkarınızı düşünürsünüz. Unutmayın, sizi benimle gördüler.

*

**

Zengibar Bakkaliyesi'nin karşısında meraklı bir grup kümelenmişti. Ronald Hamilton endişeyle adamların arasına karıştı. Yanında çalışan çocuk burada bir şeyler olduğunu haber vermişti. Silahlı iki asker bakkalın önünde nöbet tutuyordu.

Amerikalı karşıdaki dükkâna girdi. Sahibi-ni tanıyordu.

— Ne oluyor? diye sordu.

— Yaşlı John Trombay gece kendini asmış, dedi adam. Torununun haberini öğrenmiş olmalı...

— Belki de her şeyi anlayacaklar, dedi Malko. Fakat bu hiçbir şeyi değiştirmmez. Tam tersine imzaladığı kâğıt daha da değerli oldu, çünkü bir daha imzalayamaz.

Ronald Hamilton güçlkle yutkundu. Önceki gece yaşlı adama yazdırtıkları mektuba doğru parmağını uzattı.

— İki milyon doları almak için mektubun altına adınızı yazmanızın yeterli olacağını mı söylemek istiyorsunuz?

— Tastamam öyle, dedi Malko. Bu mektup tüm sorunlarımı çözümleyecek. Kato'nun cevabını beklerken onu güvenli bir yere koymak gerekecek. Örneğin elçiliğin kasasına koyabiliriz.

- Kasa, zorla açılmaya kalkılırsa içindekileri yakacak bir sisteme sahip, dedi Hamilton.
- Çok üzücü olur, dedi Malko.
- Yarına kadar ne yapacaksınız?
- Kato kabul edecekmiş gibi her şeyi hazırlayacağım.

*

**

Üç adam sessizce birbirine baktı. Kato içlerinde en genci, fakat en güçlüsüydü. Sağlık Bakanı Zivvani, Mkele'den asla hoşlanmamıştı. Albay Abdullah Arap asıllıydı. Fakat ikisi de Mkele'yi öldürmeyi hiç düşünmemişlerdi. Ama şimdi, polis şefinin beklenmedik açıklamaları her şeyi değiştiriyordu.

— Devrim Konseyi'ni toplantıya çağırırsak, dedi Kato, konsey hiç şüphesiz başkanı ölüme mahkûm edecektir. Yalnız, Mkele kendini savunup şüpheleri yok edebilir. Belki de Çinlileri kullanıp bizden kurtulabilir... Önce kararı uygulamayı öneriyorum sonra da halk mahkemesini toplarız. Ölümünden Amerikalı ajan sorumlu olacak şekilde olayları düzenlememiz gerekir. Halk onun ihanet ettiğini öğrenmesin.

— İyi bir fikir, dedi Zivvani.

Albay Abdullah ayağa kalktı.

— Mademki hepimiz hemfikiriz, en kısa zamanda gerçekleşsin.

— Bu konuyla ben ilgileneceğim. Size gelişmeleri bildiririm, dedi Kato.

XX. BÖLÜM

Watengu Kato Zengibar Oteli'ne girdi ve bara gitti.

Amerikalı ajan barda değildi. Kato bir masaya yerleşti.

Aniden Ronald Hamilton yanında belirdi ve karşısına oturdu.

— Sanırım birisini bekliyorsunuz? dedi.

Kato duraksadı.

— Niçin?

— Sizi ona götürmekle görevliyim.

— Nerede o? diye sordu polis şefi. Onu hemen görmeliyim.

— Göreceksiniz, dedi Hamilton . Benimle gelin.

Otelden çıkıp polis şefinin eski Mercedes'ine bindiler.

— Evime gidiyoruz, dedi Hamilton.

Kato yola koyuldu. Eve kadar tek kelime etmediler.

Malko Hamilton'ın odasında bekliyordu. Kato'ya soğuk bir şekilde gülümsedi.

— Affedersiniz. Fikir değiştirmenizden ve işlerin aleyhime dönmesinden korkuyordum.

— Fikir değiştirmedim, dedi Kato. Dün akşam Afro-Şirazi Partisi'nin ileri gelenleriyle toplandık ve başkanın davranışının ciddi bir cezayı gerektirdiğine karar verdik. Başkan her akşam yaptığı gibi bu akşam da AŞP'de kâğıt oynamaya gidecek. Onu orada kısırmak

daha kolay olur. Muhafızları aşağıda bekliyor çünkü.

— Başkan yalnız mı olacak?

— Her zaman ondan sonra ilk ben giderim. Diğerleri geç gelirler. Üçüncü katta.

— Sonra nasıl çıkacağız?

— Yardım istemeye gideceğimizi söyleyeceğiz.

Yalan söylediği her halinden belliydi.

— Belgeyi verecek misiniz?

— Kararınızı uyguladıktan sonra. AŞP'den çıkmadan size vereceğim.

— İyi. Ben gidiyorum. Saat beşe çeyrek kala sizi pazarın önünde bekleyeceğim.

*

**

Kato'nun Mercedes'i liman tarafından yavaş yavaş geliyordu. Araba durur durmaz Malko yanına bindi.

— Kâğıt yanınızda mı?

Malko başını eğdi.

Kato yeniden yola koyuldu.

Beş asker AŞP'nin parmaklığının önünde nöbet tutuyordu. Kato hiç yavaşlamadan içeri girdi, binanın çevresinde bir tur attı ve arkasında durdu.

Malko'ya döndü ve:

— Silahlı mısınız? diye sordu.

— Evet.

— Silahınızı arabada bırakmanız gerekiyor. Muhafızlar herkesin üzerini arar.

Malko silahını çıkarıp koltuğunun altına koydu. Kato Thomson'unu eline alıp arabadan indi. Malko da onu takip etti.

XXI. BÖLÜM

İki adam merdiveni sessizce çıkıyordu. Kato Malko'nun önündeydi.

Üçüncü katta Kato silahını kurdu. Sonunda kapalı bir kapının önünde durdu, hafifçe tıklattıktan sonra açtı.

Başkan Mkele yüzü onlara dönük tek başına yuvarlak bir masanın önünde oturuyordu. Her zamanki beyaz kıyafetini giymişti.

Başını kaldırdı ve Kato'yu görünce gülümsedi. Sonra silahı, ardından da Malko'yu farkettti.

— Nihayet bu köpeği buldun! diye bağırdı yerli dilinde. (Elini Thomson'a doğru uzattı.) Bırak onu. Nasıl olsa kaçamaz.

Ses tonu Kato'yu harekete geçirdi. Ani bir hareketle Thomson'u başkana çevirdi. Fakat o kadar heyecanlıydı ki, hemen tetiğe bastı.

Zengibar'ı on yıl boyunca titreten, binlerce masum insanın ölümünden sorumlu olan adam ölmüştü.

Kato silahı indirdi.

— Öldü... dedi donuk bir sesle.

— Öldü, diye tekrar etti Malko.

Fakat kendisinin ölmeye niyeti yoktu.

Kapıya gitti ve açtı. Ayak sesleri geliyordu. Muhafızlar yukarı çıkıyordu.

Kato zayıflığını yendi.

— Kâğıt, dedi Malko'ya emredercesine.

Malko acele etmeden kâğıdı Kato'ya uzattı.

Kato mektubu aldı ve okumaya başladı.

— Anjeli Trombay'ı hatırlıyor musunuz?

Kato başını kaldırdı. Şaşkınlıktan donakalmıştı.

Malko gümüş dolmakalemini adamın üzerine doğru tuttu. Fakat uç kısmının yerinde tabanca gibi siyah bir delik görünüyordu.

Thomson'unkine oranla çok hafif bir patlama oldu. Polis şefi geriledi, gözleri çoktan donuklaşmıştı. Sırtüstü düştü.

Merdivendeki ayak sesleri yaklaşıyordu. Malko boş Thomson'u aldı ve kapının arkasında beklemeye başladı.

İki zenci açık kapıdan içeri daldı. Malko silahı üzerlerine çevirdi.

— Ellerinizi kaldırın!

Adamlar silahın dolu olup olmadığını düşünmeden duvara dayandılar. Malko çabucak silahlarını aldı ve adamları Mkele'nin cesedinin üzerine yatmaya zorladı.

Daha sonra kapıyı üzerlerine kilitledi.

Basamakları inmeye başladı. İkinci katta durdu. Tabancalardan biriyle tavana beş el ateş etti. Sonra karanlık koridora çekildi ve bekledi.

Otuz saniye geçmeden merdivenden gürültüler duyuldu. Malko geri kalan beş muhafızın, silahları ellerinde önünden geçtiklerini gördü.

Adamlar kaybolur kaybolmaz Malko hızla aşağıya inmeye başladı.

Kapıda muhafız yoktu. Kato'nun arabasına bindi. Yola çıktıktan sonra tabancasını koltuğun altından aldı.

Dış parmaklığın önündeki muhafızlar

motor sesini duydu. Fakat bulundukları yerden direksiyondakini seçemezlerdi. Malko hızla parmaklığa doğru ilerledi. Adamlar direksiyondakinin yalnız bir beyaz olduğunu anladıklarında, Malko Creek Sokağı'nda ilerliyordu.

*

**

Muhafızlardan biri Kato'nun elindeki mektubu aldı ve inceledi. Fakat İngilizce bilmiyordu. Kâğıdı buruşturup attı.

— Başkan öldürüldü, dedi başka bir muhafız. Öldüren o beyaz adam olmalı.

Bağırarak merdiveni indiler.

Hiç kimse Mkele'nin öldürülebileceğini asla düşünemezdi. Muhafızlardan biri isteri krizine tutularak elindeki silahı yoldan geçenlerin üzerine boşalttı.

İki adam öldü.

— Hintliler! dedi bir asker.

— Haydi hepsini öldürelim, dedi bir diğeri. Bu köpekler sevgili başkanımızı öldürdüler.

Başkan Mkele'nin ölüm haberi tüm Zengibar'a yayıldı. Korkudan tüm Hintliler evlerine kapandılar.

*

**

Ronald Hamilton, Arap Sanat Müzesi'nin önünde bekliyordu. Mercedes'e doğru koştu ve Malko sert bir şekilde durdu.

— Halloldu, dedi.

— Emin değilim, dedi Amerikalı.

— Havaalanına gitmeye çalışacağım. İşaret gönderin.

— Ya ulaşamazsanız?

— Ulaşamazsam ölmüş olacağım.

Amerikalı ile tokalaştı.

— Her şey için teşekkür ederim. Kendinize dikkat edin.

Malko arabayı çalıştırıp sola döndü.

*

**

Ronald Hamilton Afrika Sarayı'nın merdivenini dörder dörder çıktı.

Denize bakan terasta bir bar vardı. Bu saatte kimsecikler olmuyordu.

Sevimsiz bir barmen oturduğu yerden doğruldu.

— Soğuk bir bira, dedi Amerikalı.

Barmen tezgâhın altından bir şişe bira çıkarıp önüne koydu. Bira sıcaktı.

— Soğuk dedim, diye tekrarladı Hamilton.

Çocuk bardan çıktı. Buzdolabı giriş katındaydı. Merdivende kayboldu. O sırada Ronald Hamilton çantasından havai fişek atan bir tabanca çıkardı ve gökyüzüne çevirdi. Hafif bir "pluf" sesiyle havai fişek hızla göğe yükseldi.

*

Havaalanı sessizdi. Ne bir uçak ne de bir insan vardı.

Gökyüzünde küçük bir nokta belirdi. Malko gözlerini gökyüzünden ayırmıyordu. Nokta büyüyerek alçalıyordu. Bu tek motorlu küçük bir uçaktı.

Uçak yere inip durunca Malko ona doğru koştu. Kanada tırmanarak kabinin kapısını açtı. Sarı sakallı Peter Raw karşısında

gölümsüyordu. Arka koltukta Jane Logan vardı.

— Sizi göreceğimi ummuyordum, dedi Malko.

ingiliz gülerek:

— Sizi orada bırakamazdık,dedi.

Malko ön koltuğa oturdu ve kemerini bağladı. Uçağın tekerlekleri pistten ayrıldı.

Peter Raw uçağı eğdi ve Zengibar'a doğru döndü. Yavaş yavaş alçaldı.

Çin Elçiliği'nin kırmızı bayrağı iyice netleşmişti. Halk binanın etrafını sarmıştı.

Bir grup asker limanın önünde toplanmıştı. Kıyıda şimdiden bir sürü ceset yüzüyordu. Malko'nun içi burkuldu. Bu kadarını istemişti.

Pazarın üzerinde uçarlarken telsizden bir ses duyuldu:

— Zengibar üzerinde uçma hakkınız yok!

Peter Raw mikrofonu aldı ve sakince cevapladı:

— Canın cehenneme.

Sonra şehrin üzerinde yükseldi. Zengibar' dan yükselen alevler batan güneşin ışıklarıyla karışıyordu.

“...Altındaki Austin’in aşırı hızdan dağılacakmış gibi titremeye başlaması, Malko’nun moralini iyice bozdu. Peşindeki Peugeot’ların ilki görünmüştü. İlk kurşunlar Austin’in tavanını yalayarak geçti. Peugeot’ların sürati çok daha yüksekti. Sonunda, onları kısıracaklardı.

—Sonumuz geldi, dedi Jane Logan titrek bir sesle. Darüsselam’a asla ulaşamayacağız...”

